

Kërkimi
juaj për Perëndinë

KËRKIMI JUAJ PËR PERËNDINË

BOTIM I RISHIKUAR DHE I ZGJERUAR

nga RICHARD A.BENNETT

PËRMBAJTJA

PARATHËNIA

1. A ekziston vërtetë Perëndia?
2. Është udhëzuesi juaj shpirtëror i besueshëm?
3. Me çfarë ngjason Perëndia?
4. Çfarë i përçan vërtetë njerëzit?
5. Cili është problemi i vërtetë?
6. Përse njerëzit janë kaq të çorientuar?
7. Vërtetë më do Perëndia mua?
8. Ku mund të gjej jetë?
9. Si mund të bëhem anëtar i familjes së Perëndisë?
10. Çfarë vjen më pas?

I

A ekziston vërtetë Perëndia?

Ndodh që në jetën tuaj të keni pasur periudha kohe gjatë të cilave gjërat t'ju jenë dukur kaq të pavlera sa, jo vetëm të keni dyshuar në dashurinë e Perëndisë, por edhe të keni vënë, gjithashtu, në pikëpyetje edhe vetë ekzistencën e Tij.

Në Bibël ekzistenca e Perëndisë nuk shpjegohet dhe as provohet; ajo merret thjesht si e vërtetë. Pikërisht fjalia e parë e Biblës - "Në fillim Perëndia krijoi qiejt dhe token" (Zan 1,1) - është një deklaratë e çuditshme, e cila është njëherësh e thjeshtë dhe e thellë. Ajo pohon se Perëndia ekziston dhe se Ai është Krijuesi i gjithësisë.

Shumë vite më parë, bashkëshortja ime shërbente në detyrën e infermierës për të rriturit në njërin prej spitaleve psikiatrike më me zë në Evropë. Një ditë, një psikiatër i dëgjuar, i cili pretendonte se ishte ateist, e pyeti Doruntinën, si me shaka, për besimin e saj.

"Gjeologjia është autobiografia e tokës, porse, ashtu si të gjitha biografitë, ajo nuk të çon te zanafilla". *Sir Charles Lyell*

"Doktor" - i ishte përgjigjur ajo, - "ju e dini fort mirë se unë ju respektoj thellësisht si autoritet në fushën tuaj. Ju jeni një lektor i nderuar universiteti dhe në profesionin tuaj ju gëzoni respekt të madh. Megjithatë, dua t'ju sugjeroj që, para se të pretendoni sërish se jeni ateist, të lexoni Biblën po me atë zell që ju ka karakterizuar në kërkimet tuaja psikiatrike".

Pas gjithë këtyre fjalëve, ajo i kishte kujtuar atij faktin që disa prej pacientëve të tij, falë ndryshimeve që pushteti i Perëndisë kishte sjellë në jetët e tyre, ishin më në fund të çliruar prej mbikqyrjes së vazhdueshme. Ajo i përmendi emrat e një a dy të sëmurëve, gjendja psikike e të cilëve kishte ndryshuar në mënyrë aq rrenjësore, saqë tani ata bënë një jetë krejt normale. Pastaj Doruntina i tregoi psikiatrit të famshëm se si çdonjëri nga këta të sëmurë kishte arritur të njihte Perëndinë në mënyrë të gjallë dhe krejt personale. Nga ana e vet, doktori ishte krejt i vetëdijshëm se të sëmurët, për të cilët bëhej fjalë, dikur kishin qenë krejt të pandjeshëm dhe aspak reagues ndaj metodave më të fundit psikiatrike. As si ateist dhe madje as si psikiatër, ai nuk kishte qenë në gjendje të shpjegonte fenomenin e jetës se atyre të sëmurëve.

E pikërisht ky doktor që i kishte thënë Doruntinës se nuk besonte te Perëndia, e mbylli atë bisedë, duke i kërkuar asaj që ajo të lutej për të. Njëkohësisht ai premtoi se, për të parën herë në jetën e vet, do të niste leximin e Biblës pa as më të voglin paragjykim.

Pas shtatë javësh leximi të kujdesshëm, psikiatri i tha Doruntinës se nuk e konsideronte më veten ateist. Megjithatë, ai ende kishte një problem, sepse e dinte fort mirë që përkushtimi i pastër ndaj Perëndisë kërkonte një ndryshim në mënyrën e jetës se tij. "Problemi im nuk është më intelektual - kishte shtuar ai, - por ka të bëjë me çështjen se unë jam i pavullnetshëm për të pranuar ndryshimet që duhet të ndodhin në mua, po të bëhem besimtar i vërtetë".

Pas nja dhjetë vjetësh duke u lutur për mikun tonë doktor, morëm një letër me të cilën ai tregonte se porsa kishte gjetur besimin që kërkonte, si dhe për përkushtimin e vet personal para Perëndisë. Ne u ndjemë tepër të lumtur, por jo shumë të habitur, sepse e dinim se "besimi vjen nga predikimi, e predikimi është shpallja e fjalës së Zotit" (Rom 10,17).

Për të ndihmuar secilin prej nesh të njohë Perëndinë, vetë Perëndia ka vënë brenda qenies sonë vetëdijen e fortë dhe të qëndrueshme të ekzistencës së vet.

Disa njerëz mund të preferojnë të mos i besojnë Perëndisë, veçse kurrë nuk ka pasur qoftë edhe një njeri mbi këtë planet që të mos mund të besojë atë.

Perëndia ka dhënë shumë dëshmi të ekzistencës së vet, madje edhe në vetë gjithësinë fizike. Sa më thellë që shkenca jonë e shekullit të njëzet u afrohet të fshehtave të gjithësisë, aq dhe më e paarsyeshme bëhet ajo kur përpiqet të na thotë se mbarë kjo gjithësi na u shfaq pa as edhe një Projektues të vetëm.

Askush nuk do të arrinte të thoshte dikur në të kaluarën se një anije kozmike do të arrinte të ngjitej në hapësirë, t'i sillej tokës rreth e përqark, e më në fund të

ulej në kohën e vendin e paracaktuar, pa kombinimin e gjenisë krijuese të projektuesve, teknikëve dhe matematikanëve. Po kështu, pretendimet për Diellin dhe stinët, galaktikat dhe atomet, forcën e gravitetit e atë të dashurisë, nuk do të mund të ekzistonin pa planifikimin dhe projektimin e Perëndisë Krijues.

Sigurisht se kjo kërkon një milion herë më shumë forcë për të besuar se një krijim i rregullt dhe i përsosur na paskësh ndodhur thjeshtë prej "përplasjes së madhe", sesa për të besuar te Perëndia, Krijuesi; sepse nuk mund të ekzistonte as edhe një projekt, pa mos ekzistuar para së gjithash vetë projektuesi. Madje, edhe qeveria që ka mohuar ekzistencën e Perëndisë, faktikisht ka shprehur besimin e vet në qenien e një ligji, rregulli të gjithësisë, sa here që ka dërguar një kozmonaut në hapësirë. Vetëm nëpërmjet bashkërendimit me këto ligje, kozmonautët arrijnë të sigurojnë kthimin në tokë shëndoshë e mirë. A nuk duket e çuditshme, pra, që, pikërisht të njëjtët njerëz që besojnë në ligjet e natyrës të hedhin poshtë ekzistencën e Ligjdhënësit, qenien e Planifikuesit suprem?

Nga ana tjetër, ne jemi të vetëdijshëm për fuqinë tejet shkatërrimtare që lirohet kur shpërthen një bombë atomike. Megjithatë, është llogaritur që dielli liron çdo sekond një sasi energjie që është e barabartë me 5000 miliardë bomba atomike. Në krahasim me yjet e tjera, lirues të energjisë, dielli ynë, mund të themi, nuk është shumë i madh, dhe nuk dimë se sa yje të tilla gjenden në gjithësi. Edhe pse miliarda nga këto yje mund të shihen nga syri i njeriut, ata mund të jenë vetëm kufiri i së panjohurës së pamasë. Sot astronomët dinë se energjia e liruuar në disa galaktika, është miliarda herë më e madhe sesa ajo e liruuar prej diellit tonë! Po si mund të ekzistojë një fuqi e tillë, po të mos ekzistonte një Krijues, pushteti i të cilit nuk njihet kufi?

Është e qartë se krijimi na njeh me Perëndinë e Projektimit, me Perëndinë e Ligjit, si dhe me Perëndinë e pushtetit pa kufi.

Bibla thotë:

"Qiejt e shpallin lavdinë e Perëndisë; kupa qiellore kumton veprat e duarve të tij. Dita ditës ia përsërit këtë gjë e nata natës ia sjell këtë të vërtetë. E, pra, nuk është fjalë as zhumhur të të foluri, po as zë që do të mund të dëgjohet, megjithëse nëpër tokë i përhapet jehona, diçka si fjalë arrin deri në skaj të botës " (Psalmi 19,1.4).

Gjithashtu:

"E në të vërtetë, përsosuria e tij të padukshme, pushteti i tij i amshuar dhe hyjnia, që prej krijimit të botës mund të shihen me anë të mendjes në saje të veprave të tij; prandaj nuk kanë se si të arsyetohen" (Rom 1,20).

Rrjedhimisht nuk gjendet as edhe një argument ose provë që të mund të mohojë ekzistencën e Perëndisë.

Reflektimi për shtrirjen, rregullin dhe pushtetin që Perëndia ka krijuar, bën që shumë njerëz të ndihen shumë të vegjël dhe të pafuqishëm.

Davidi, mbreti i Izraelit, e kishte këtë reagim dhe e shprehu në këtë mënyrë: "Kur e sodis qiellin - veprën e gishtave të tu, hënën e yjet që ti i vendose - ç'është atëherë njeriu që ta kujtosh, biri i Adamit, që të përkujdesesh për të? " (Psalmi 8,3-4).

Sot njohuria jonë për qiejt plot yje është rritur tej mase, sepse teleskopët gjigand zmadhojnë pamjen tonë për gjithësinë afër gjysmë milioni më shumë dhe satelitët na japin pamjet e pasme të planetit, ndërkohë që vërtitet në hapësirë. Rrjedhimisht edhe ne, po ashtu sikurse Davidi, nxitemi të bëjmë të njëjtën pyetje: "Po si mundet Perëndia, që krijoi mbarë gjithësinë, të tregojë interesim sado pak të vogël për mua?"

Fatmirësisht epoka e teleskopit është njëherësh edhe epoka e mikroskopit. Sot në dimë se ekziston bota e miniaturës, e cila është po aq e mahnitshme sa dhe gjerësia e pafundme e hapësirës se jashtme. Madje, edhe vetë drita është shumë e papërshtatshme të na zbulojë të fshehtat e kësaj mbretërie shumë mikroskopike, shumë të vogël, e cila i shpëton syrit të vetë mikroskopit, e pse jo, të një mikroskopi të një laboratorit të zakonshëm; i shpëton madje edhe një shkencëtari, por që ama mund të kapet prej mikroskopit elektronik, i cili zbulon akoma më tej bukurinë, projektin, ligjin dhe pushtetin e mishëruar në botën tonë shumë të vogël.

Nëse ju rastis të pyesni nëse ka apo jo Perëndia një krijesë të tillë të vogël, siç jeni ju, atje në mendjen e Tij, dëgjojeni fizikanin atomist t'ju tregojë se sa e rëndësishme është grimca e mirëfilltë për ruajtjen e mbarë gjithësisë. Ndajini neutronet dhe protonet e një atomi pikërisht në një të dymbëdhjetën trilionë të një centimetri dhe në vend që materia të mbështillet në maë solide, bota do të thërmohej nga një shpërthimi kozmik bërthamor. Po, pra, grimca e papërfillshme, është pikërisht po aq e rëndësishme sa dhe vetë madhësia për Perëndinë e Krijimit.

Këtu ka rëndësi të dimë vlerën e pyetjes: "E ç'është njeriu, që të përkujdesesh për të?" Kjo do të thotë se nuk është madhësia e njeriut ajo që përcakton vlerën e tij. Përkundrazi, vlera jonë personale është shpallur nga vetë Perëndia varësisht prej faktorësh krejt të ndryshëm. Perëndia na ka vërtetuar se përse jemi të vlefshëm për Të dhe se sa të çmuar jemi në këndvështrimin e Tij. Edhe pse Krijimi flet vetë për Perëndinë Krijues të ligjit dhe të pushtetit, Ai ka zgjedhur tjetër rrugë për të na u shfaqur si i vetmi Perëndi i dashurisë dhe mëshirës së pafundme, si Perëndi që nuk dëshiron tjetër veç të mirën tonë më të madhe. Dhe nëse ndieni se duhet të kërkonit e të gjeni një Perëndi të tillë, është e ngutshme që drejtimi juaj shpirtëror të jetë krejtësisht i besueshëm.

**Pushoni
dhe**

mendoni

1. Po të hidhnit një dorë pluhur hekuri në ajër, a do të shpresonit se kur të binte poshtë, do të fitonit një orë zviceriane!
2. A do të mund të krijohet gjithësia me tërë projektin e vet të mrekullueshëm e të koklavitur, pa Perëndinë Krijues?
3. Edhe pse Krijimi mund t'ju tregojë një Perëndi Krijues, që e ka shfaqur veten si Perëndi i projektit, Ligjit dhe pushtetit, a thua se është e mjaftueshme për t'ju bërë të kuptoni dashurinë dhe mëshirën e vetë Perëndisë?

2

A është i besueshëm udhërrëfimi juaj shpirtëror?

Para disa kohe gazetat përsëritnin faktin alarmues se humbja tragjike e jetës njerëzore nga një përplasje avionësh ndodhi si pasojë e sinjalit të gabuar të radarit. Është e qartë se ajo përplasje tragjike zbehet e bëhet e pavlerë, kur krahasohet me atë që ka ndodhur kur njerëzit e mbështesin besimin e tyre në një "radar shpirtëror" që i çon ata drejt shkatërrimit.

Sot ka shumë zëra kundërshtues e pësjtjellues në botën tonë, ku secili pretendon të jetë udhërrëfyes për te Perëndia. Si do të mund të kuptonit se cili prej tyre vlen të besohet? Në kërkimin tuaj për Perëndinë, ju nuk mund të drejtoheni prej një thirrjeje të gabuar, sepse problemet që kemi shtruar për diskutim janë të përgjeshme.

Kryeministri britanik W.E.Gladstone shkroi: "Bibla është krijuar me një origjinalitet të veçantë, përse i takon shtrirjes kohore, ashtu dhe pafundësisë së të vërtetës, sa e bën atë krejt të pakrahueshme me rivalët e saj". Presidenti amerikan Abraham Linkoln kishte thënë: "Unë besoj se Bibla është dhurata më e madhe që Perëndia i ka dhënë njeriut".

"Një shpellë e errët mund të përshkohet prej kujtëdo që është futur në të me pishtar në dorë." *Platoni*

"Natyra është drita e mugët që vjen nga goja e shpellës; pishtari është Shkrimi i Shenjtë." *A.H. Strong*

Edhe pse shumë njerëz të mëdhenj në historinë botërore i kanë dhënë pohime pozitive origjinalitetit të pashoq të Biblës, është Bibla vetë ajo që ia atribuon vetes një veçori të tillë.

Mbreti David ishte fort i qartë sa i takon udhërrëfyesit të tij shpirtëror. Ai tha: "Fjala jote është dritëz për këmbët e mia, dritë për udhët e mia" (Psalmi 119,105).

Njerëzit sot po vënë re se Bibla mund t'i drejtojë fare mirë ata për te Perëndia. Si për inatin e tyre që janë përpjekur ta shpërfillin besueshmërinë ndaj saj, Bibla qëndron sot po aq e patundur dhe e saktë sa ishte edhe në fillimet e veta të hershme; ajo është vërtet unike midis gjithë shkrimeve të kësaj bote.

Meqë njerëzit kërkojnë sigurinë se Bibla është unike dhe autentike, Perëndia e ka vulosur me shumë vula e të vërteta, të cilat provojnë qenien e saj si "Fjala e Perëndisë". Njëherësh, brenda fletëve të Shkrimit të Shenjtë, ashtu dhe në regjistrimet historike laike, një kërkimtar i drejtë do të gjejë dëshmi të shumta për të mbështetur faktin se "i gjithë Shkrimi është i frymëzuar nga Perëndia" (2 Tim 3,16).

Po qe se Bibla do të ishte shkruar nga një shkrimtar, nuk do të çuditeshim aspak nga konstatimi se tema e saj do të zhvillohej në mënyrë të rregullt dhe logjikisht e lidhur me zhvillimin e vet. Ky libër i librave nuk u shkrua vetëm prej një njeriu, por prej shumë autorëve të ndryshëm, mbartës të kulturave të ndryshme e të shumëllojshme në një shtrirje kohore prej disa shekujsh; megjithatë në vete mbart një zhvillim logjik e të qëndrueshëm, krejt unikal në përputhje me të vërtetën për Perëndinë. Ky fakt është pikërisht më i çuditshmi dhe më i mrekullueshmi. Përveç kësaj, gërmuesit arkeologjikë vazhdimisht zbulojnë provat e reja, të cilat edhe më tej provojnë saktësinë historike të Biblës dhe dëshmive të saj. Ngjarjet, të cilat dikur ishin vënë në lojë si trille, u vërtetuan nga lopatat e vetë arkeologëve moderne¹.

1) Për shembull, një udhëtar gjerman i quajtur Klajn, më 1988 vizitoi vendin e dikurshëm të Moabit, që sot thirret Jordan. Atje ai gjeti një monument prej guri ku ishin gdhendur mbi tridhjetë e katër rreshta të shkruara prej Meshës, mbretit të Moabit. Ky mbishkrim ishte shkruar në përkujtim të kryengritjes së tij kundër Izraelit. Që të dy, Omriu dhe Ahabi përmendën te 2 Mbretërve 1 dhe, ja, tani na dalin në një tjetër monument. Në të dy rastet thuhet se ata, mbretër të izraelitëve, ishin vetë shtypësit e Moabit. Shumë prej këtyre zbulimeve të kohës moderne vërtetojnë saktësinë historike të dëshmive biblike.

Bibla në të vërtetë është Libri i Perëndisë që përmban mesazhin e tij për të gjithë njerëzit.

Pavarësisht nga fakti se Bibla është Libri i Perëndisë, disa njerëz ende i shmangen leximit të saj, kryesisht si pasojë e mashtrimit popullor, i cili i ka ndarë njerëzit në dy grupe: shkencëtarët të cilët gjoja paraqesin faktet, dhe besimtarët e verbër që mbyllin sytë para këtyre fakteve. Kjo logjikë do të thotë se një shkencëtar i vërtetë nuk mund të jetë një besimtar i vërtetë. E, megjithatë, sot ka shumë shkencëtarë të dëgjuar që e mohojnë këtë supozim. Edhe pse Bibla nuk është libër mësimor për shkencën, sa herë që ajo cek fushat e dijes, kurrë nuk e vë veten në dyshim ndaj dukurive e fakteve shkencore. Përkundrazi, në qëllimet e synimet e veta Bibla shkon përtej kufizimeve të shkencës.

Shkenca nuk mund të shpjegojë se përse ne ndodhemi këtu mbi planetin tonë dhe as që mund të na thotë se ku do të vemi pas kësaj jete mbitokësore. Shkenca nuk mund të na tregojë çfarë synimesh ka jeta dhe as çfarë është vetë vlera e njeriut. Nuk ka aq rëndësi se sa i mençur apo edhe i thjeshtë është dikush, secili ka nevojë për ndihmën hyjnore për të arritur që të njohë vërtetë Perëndinë. Me siguri se kjo e ka shtyrë dhe filozofin dhe matematikanin freng, Blaise Pascal, të thoshte: "Po të mos kishte qenë Libri i Perëndisë, ne kurrë nuk do të kishim përgjigje të besueshme për probleme kaq të rëndësishme të jetës".

Tani le të marrim në shqyrtim dy tregues të rëndësishëm për të vërtetuar se Bibla është me të vërtetë Libri i Perëndisë.

Së pari, është saktësia e pabesueshme e parashikimeve profetike të saj. Se dyti, është ndikimi i fuqishëm dhe pozitiv që ajo ka ushtruar në jetën e njerëzve që e kanë vlerësuar seriozisht mesazhin e saj.

Saktësia profetike e Biblës

Është në natyrën kureshtare të shumicës prej nesh të dimë çfarë përmban e ardhmja. Bibla na zbulon disa prej ngjarjeve të së ardhmes, shumicën në hollësi të ndërlikuara dhe mjaft magjepëse. Tani, ju fare mirë mund të pyesni: "Po si mund të jetë ajo kaq e sigurtë?"

Që t'i përgjigjemi kësaj pyetjeje, imagjinoni sikur po bëni një shëtitje drejt një fshati në të cilin nuk keni qenë kurrë. I vetmi udhërrëfyes i juaji është harta që mbani në dorë. Dje ju e konsideroni atë hartë krejt të besueshme, sepse, sikurse kishte treguar edhe vetë ajo, ju gjetët lumin, po edhe fshatin ku fjetët një natë më parë. Sot fare mirë mund të vendosni të ndiqni një shteg të ri. Domosdo se tani para jush shtrihet një territor krejt i panjohur për të cilin harta juaj sugjeron se, nëse ktheheni nga e majta, do të kaloni përmes pyjesh, drejt një vendi që do t'ju çojë pranë një liqeni të madh. Do të dëshironit shumë ta shihnit atë liqen, po në ç'mënyrë? Ma thotë mendja se do të ndiqnit udhëzimet e hartës dhe se do të ktheheshit nga e majta. Nuk do dyshuar se arsyeja kryesore që ju shtyn në ndjekjen e asaj harte është fakti se dje harta juaj dha provën e saktë të një udhërrëfyesjeje të pagabuar drejt atij territori të panjohur. Dhe sigurisht, atë që ju gjetët atje sipas asaj harte një ditë më parë, ishte shumë e saktë.

Një nga dëshmitë më të habiteshme që jep Bibla, Fjala e Perëndisë, është përpikmëria e saj e pashoqe në profetizimin e ngjarjeve të së ardhmes. Në atë libër lexojmë shumë profeci, të cilat nga këndvështrimi i sotëm, dimë se janë të përmbushura të gjitha, ashtu sikurse kishin thënë qindra vjet më parë.

Këto profeci përfshijnë një sferë të rëndësishme veprimtarie, duke përfshirë këtu gjithë popujt e botës, ashtu edhe hollësi të veçanta për Izraelin dhe Lindjen e Mesme. Ca më tepër të rëndësishme janë parashikimet që lidhen me ardhjen e Mesisë. Meqë shumë prej këtyre profecive tashmë janë futur në histori, ne çuditemi se sa shumë të sakta ishin ato lidhur me disa hollësi që kanë lidhje me lindjen, jetën dhe vdekjen e Mesisë.

Duke pasur parasysh një vazhdimësi të asaj që është shënuar, është e arsyeshme të besojmë se e ardhmja do të nxjerrë në dritë saktësisht atë që parathotë Bibla. Para syve tanë dalin çdo vit dëshmi të reja të saktësisë së profecive të Biblës. Të lexosh Biblën është pikërisht si të lexosh gazetën e së nesërme.

Doktor Wilbur Smith mbeti tërë jetën e vet studiues i Biblës. Ai kënaqej sidomos kur theksonte saktësinë e hollësishme të profecive të saj. Duke ballafaquar profecitë e shumta të Dhiatës së Vjetër, që flasin për Mesinë, me ato të tjerëve, të cilët pretendojnë se kanë të drejtë, Wilbur Smith vuri re se: "islamizmi nuk mund t'i referohet asnjë profecie që do të kishte parathënë ardhjen e Muhamedit qindra vjet para se ai të lindte. Po ashtu as themeluesit e ndonjë kulti nuk mund t'i referohen ndonjë teksti të vjetër që të parathotë saktësisht dhe në mënyrë të veçantë ardhjen e tyre."

Duhet të pohojmë se ekzistojnë disa të ashtuquajtura "profeci" të sigurt, të cilat nuk kërkojnë ndonjë burim frymëzimi për të qenë të përpikta. Me ndihmën e kompiuterëve, të intervistave për ditën e zgjedhjeve, si dhe të dhënave historike, lajmet e masmedias mund të na e parathënë fituesin e një fushate elektorale përpara se kutitë e votimit të jenë hapur. Me gjithë këto statistika që ata kanë në dispozicion, nuk është ndonjë mrekulli nëse ata e "emërojnë" përpara fituesin.

Sidoqoftë, provoni t'i kërkonti një korrespondenti gazete të identifikojë kandidatët që do të përkujdesen për zgjedhjet e njëzet a pesëdhjetë vjetëve të ardhme, duke filluar nga dita e sotme. Pyeteni atë se kush do të fitojë e pastaj i kërkonti hollësi për vendet se ku do të lindin fituesit, për mënyrën e tyre të jetesës, si dhe për rrethanat që do t'i shoqërojnë ata deri në vdekje. Madje, mund të shkoni edhe më tej, t'i kërkonti atij korrespondenti informacion të besueshëm për atë që do të ndodhë në Lindjen e Mesme pas njëqind vjetësh. I kërkonti, gjithashtu, të përcaktojë qytetet që do të zhduken e çfarosen gjatë tërë kësaj periudhe të gjatë. Me siguri do të vëreni se, sa herë që do t'i kërkonti një parashikim të saktë, atij do t'i ngrihen vrullshëm vështirësi të shumta dhe të pabesueshme. Kështu ndodh, natyrisht, përderisa Perëndia i përjetshëm nuk i thotë atij të ardhmen; pra vetëm nëse i tregon Perëndia ne mund të presim prej gazetarit që ta dijë fundin që nga fillimi. Vetëm po të ndodhte kështu, ne do të mund të besonim se korrespondenti nuk do të kishte gabuar në parashikimet e veta. Ngjarje të tilla, pra, si ajo që sugjeruam me paramendim për korrespondentin, bashkë me disa hollësi madje më të ndërlikuar dhe me një shtrirje më të gjerë kohore, janë parathënë në Bibël.

Historia e qytetit të lashtë Tir, për shëmbull, është një përmbushje e pabesueshme e asaj që paratha Perëndia se do t'i ndodhte këtij qyteti.

Nëse ju intereson kjo histori, së pari lexoni profecitë e Ezekielit 26,3-21 dhe pastaj shikoni *Enciklopedinë Britanika* dhe shenime të tjera historike. Në të dy rastet do të lexoni të njëjtën ngjarje, parathënë, së pari, si profeci dhe, së dyti, si histori.

Profecia: Shumë kohë para se të ndodhnin ngjarjet, Perëndia profetizoi një të ardhme të turbullt për qytetin e vjetër të Tirit. Ai tha: "Unë do të bëj të ngrihen kundër teje shumë kombe...Ata do të shkatërrojnë muret e Tirit dhe do të shembin kullat e tij. Madje ishte parathënë se vendi ku ishte ndërtuar ky qytet i famshëm do të shndërrohej në një shkëmb të zhveshur". Për më tepër, ishte profetizuar se ata "do t'i rrafshojnë muret e Tirit e do t'i shembin kullat e tij; pluhurin e tij do ta zhduk, do ta bëj rrasë të lëmuar! Vend për terje rrjetash në det do ta bëj". Porse hollësitë e pabesueshme të këtyre profecive nuk morën fund me kaq. Perëndia i tha Tirit të vjetër: "Do të jesh vend ku thahen rrjetat" (Ezek 26,4-5).

Historia: Kur lexoni shënimet historike, do të vërtetoni se, kur Nabukadnecari rrafshoi qytetin e vjetër të Tirit, shembi muret dhe kullat pikërisht ashtu sikurse ishte profetizuar në Bibël. Më pas inxhinierët e Aleksandrit të Madh gërrmuan qytetin e vjetër të Tirit, e pastruan dhe e lanë *si një shkëmb të zhveshur*. Kur hodhën në det çakllin e qytetit, për të shtruar një rrugë të re gjer në ishull, u bë ashtu siç thoshte profecia: gurët, lënda e drunjte bashke me pluhurin u flakën tutje *në det*. Pikërisht atë ditë rrenojat e Tirit të lashtë u varrosën prej ujrave të detit. Perëndia kishte thënë se do të bëhej ashtu dhe ashtu u bë.

Edhe pse sot në Lindjen e Mesme gjendet një qytet i mirënjohur me emrin Tir, ky nuk është qyteti i lashtë i Tirit që u rrafshua më 1291 p.e.s.

Po të mund të vizitonit vendin e Tirit të lashtë, do të shihnit fare mirë përmbushjen e plotë të profecive, madje edhe një përmbushje tjetër të tyre. Atje pra, ju do të shihnit shtëpizat e ca peshkatarëve të ngritura pranë njëra-tjetrës rrezë një fshati të vogël, barkat që peshkojnë pranë e pranë si *dhe rrjetat e nderura sipër shkëmbinjve të zhveshur*. E si do të mundej mençuria njerëzore të parashikonte një të ardhme të tillë, krejt të pabesueshme, për një qytet të tillë tregtar të lulëzuar sikurse ishte Tiri i lashtë?

Peter Stoner i krahasoi të shtatë profecitë për Tirin e lashtë me shkrimet historike. Pasi bëri përlllogaritjen matematikore, sipas së cilës duhej të përmbushej profecia e Ezekielit, ai tha: "Po qe se Ezekieli do të vështronte Tirin e kohës se vet dhe do t'i bënte këto shtatë parashikime sipas mençurisë njerëzore, atëherë këto vlerësime parakuptojnë se mundësia për t'u përmbushur të gjitha parashikimet ishte një në 75.000.000 raste. Megjithëkëtë, profecia e Ezekielit u përmbush deri në hollësinë më të imët."

Le të shqyrtojmë tani profecinë që ka të bëjë me lindjen e një foshnjeje.

Mateu, një tagrambledhës zyrtar i pensionuar, përmend katër prej shumë profecive të rëndësishme që u përmbushën me lindjen e Jezusit. Në njërën prej tyre Mateu i referohet profetit Mihaja, i cili kishte qortuar sundimtarët kundërshtarë të kohës së vet. Mihaja ishte pezmatuar në zemër, sepse sa kohë që ishte gjallë, kombi i tij vuajti nga mungesa e një autoriteti të vërtetë udhëheqës.

Megjithatë, Mihaja pa një të ardhme më të ndritur, kur Perëndia i tha se ky sundimtar do të lindte një ditë. Madje, Ai paracaktoi vendlindjen e saktë të këtij sundimtari të ardhshëm.

"Por ty, Bet-Lehem në krahinën e fisit të Efratit, Zoti të thotë: «Edhe në qoftë se je kaq i vogël ndër qytetet e Judës, prej teje do të dalë sundimtari i ardhshëm për popullin tim, Izraelin. Prejardhja e tij është nga përjetësia.» (Mihaja 5,1).

Perëndia zbuloi se Sundimtari i duhur i Izraelit do të lindte në Betlehem, në krahinën e fisit (moavas) të Efratit.

Pikërisht ashtu siç profetizoi Mihaja, Jezusi lindi jo në shtëpinë e familjes se vet në Nazaret, por në Betlehem, në krahinën e fisit të Efratit; atje lindi si pasojë e një vendimi të dalë nga një perandor romak. Ishte koha e regjistrimeve për taksat dhe prindërit e Tij duhej t'i bindeshin një dekreti perandorak. Si pasojë, ata lanë shtëpinë për të shkuar në Betlehem. Sigurisht askush nuk priste që nga Betlehemi i vogël të dilte një Sundimtar, prej atij qyteti pa rëndësi të Judesë. Askush nuk besonte se ai do të lindte atje. Por ja, kjo ishte njëra prej qindra profecive të çuditshme, të thëna drejtpërdrejt për jetën e Jezusit. Më poshtë lexojmë se Perëndia deklaroi:

"Që nga fillimi e parashikova përfundimin; prej kohësh parashikova se ç'do të ndodhte. Thashë se planet e mia nuk do të dështonin dhe se do të bëja gjithçka që kisha menduar të bëja." (Isaia 46,10).

Dhe përsëri:

"Prej kohësh e parashikova se ç'do të ndodhte; dhe papritur e bëra të ndodhte. Kështu e parashikova prej kohësh të ardhmen tuaj, duke i parashikuar ngjarjet para se të ndodhnin." (Isaia 48,3.5)

Historia ka provuar se këto profeci të shpallura nga Perëndia e të shkruara në Bibël, kanë një shkallë saktësie njëqindpërqind.

Ndikimi i fortë i Biblës

Dëshmia e dytë se Bibla është Fjala e Perëndisë është ndikimi që ajo ka ushtruar. Në pikëpamjen shoqërore, kulturore dhe individuale, mesazhi i Biblës e ka lartësuar gjininë njerëzore kurdoherë dhe kudo që është predikuar dhe besuar.

Pak para se të dorëzohej për t'u shtypur versioni i parë i këtij libri, në shtëpinë tonë erdhi një mik. Së bashku ne e rishikuam edhe një herë dorëshkrimin. Ndërsa lexonim kapitullin e shtatë, edhe pse pika ku arritëm nuk ishte me shumë ngarkesë emocionale, miku u mbush tërë lot. Dy herë pushuam për të rënë në gjunjë në lutje dhe lavdëruam Perëndinë, për dashurinë e të cilit po lexonim. Së bashku e falënderuam Perëndinë për durimin, dashurinë dhe për çdo shfaqje dhembshurie që tregonte ndaj jetës sonë të padenjë. Ndërkohë që ndjemë fort praninë shpirtërore të Perëndisë së gjallë, ne u mbushëm plot gëzim.

Ajo ishte një ditë e veçantë dhe shumë kuptimplotë për mikun tim. Një vit më parë ai rrinte vetëm në apartamentin e vet luksoz, që është një kontrast i madh me banesën tonë. Mirëpo ai nuk ndjente kurrfarë gëzimi nga bukuria që e rrethonte. Në të vërtetë, ai kishte një dëshpërim brenda vetes dhe nuk ndjente as edhe më të voglën dëshirë për të jetuar. Në kërkim të lumturisë personale, ishte dhënë pas kënaqësive vulgare. Në kërkim të kënaqësisë, ai ishte dhënë pas të gjitha epsheve të shfrenuara. Përdorimi i kokainës i ishte kthyer në ves, i kishte sosur pasurinë, pijet si konjaku dhe uiski tashmë ishin bërë pjesë e plogështisë së tij. Vite me radhë, ai ishte argëtuar me pasanikët e kësaj bote nëpër Evropë e gjetiu, por atë natë ai ndodhej i vetmuar. Në vetminë e tij dëshpëruese, pikëllimi dhe kujtimi për çdo gjë të ulët tokësore, ishin bërë tmerresisht kërcenuese dhe të frikeshme. Dukej se për të nuk kishte më rrugë shpëtimi.

I rënë në një gjendje të zymtë, ai kishte mbushur revolverin dygrykësh, e kishte ngjeshur fort pas temthave dhe kishte ngritur çarkun. "Një levizje krejt e vogël, një e shkrepur dhe dhembjet e mia do të marrin fund përgjithmonë," kishte menduar ai. Mirëpo, pikërisht në atë çast (miku im nuk e di se si ndodhi) ndryshoi programi televiziv dhe papritmazi ai u gjend duke dëgjuar një mesazh biblik që ofronte një të ardhme shpresëplotë. Ndërsa po afrohej mesnata, miku im i vetmuar kishte rënë në gjunjë para Perëndisë së gjallë dhe i ishte lutur për ndjesë dhe mëshirë.

Meqë pushteti i Perëndisë e kishte ndryshuar rrenjesisht jetën e mikut tim që më rrinte përballë, më besoni se, tek e shihja, nuk më ngjasonte fare me atë që kisha njohur dikur e që e përshkova aq përmbledhtas. Që para se ai të vinte në këtë botë, prindërit e tij i ishin lutur shumë Perëndisë për të; por ja që ky djalosh i ri, edhe pse e kishte studiuar Biblën, nuk kishte pranuar t'i vlerësonte seriozisht mesazhet e saj. Në botën e vt të begatë dhe plot privilegje, ai ishte rebeluar aq shumë kundër Perëndisë, sa që kishte rënë në shthurje morale.

Shtatëmbëdhjetë vjet para asaj nate të paharrueshme, kur më në fund gjeti Perëndinë, ky djalosh na kishte blerë një bllok me kapak lëkure dhe plot fletë të bardha, mbi të cilat do të donte të shënonte ngjarjet e shënuara të jetës së tij. Megjithatë, gjatë gjithë shtatëmbëdhjetë viteve të një jete ekstravagante, ai nuk kishte gjetur gjë që do t'ia vlente të shënohej.

Është fakt se miku im gjatë tërë atyre viteve, duke ia kthyer shpinën Perëndisë së gjallë, kishte bërë një udhëtim shpirtëror të hidhur. Ai kishte shfaqur interes ndaj horoskopit, mani ndaj muzikës dhe koncerteve "rock", dhe ishte përfshirë shumë shpejt në rrethet okulte. Magjepsja ndaj jogës e shpuri drejt studimit të ethshëm të filozofisë hinduiste dhe misticizmit oriental. Asgjë nga ato që përjetoi gjatë atyre viteve nuk ia vlente të shënohej në bllokun e tij me lëkurë ngjyrë kafe. Fletët e atij blloku mbetën të bardha dhe bosh gjer atë natë të paharruar, në të cilën ai u njoh me Perëndinë.

Shoku im kishte bërë atë natë shënimin e vet të parë. Unë pata kënaqësinë ta shihja atë që ai kishte shkruar. Shënimi i tij mbetet dëshmi e rëndësishme, dëshmi e shenjtë shpirtërore e një nevojtarit që kishte shpëtuar në saje të hirit të Perëndisë. Pa dyshim që kjo është një gjë e bukur. Perëndia kishte hyrë mu në

mes të verbërisë së tij shpirtërore dhe e kishte shpëtuar nëpërmjet dashurisë magjepëse nga dëshpërimi dhe vdekja. Sigurisht për shkak të pështjellimit shpirtëror të njeriut, si në rastin e mikut tim, Perëndia e ka shfaqur veten në Bibël. Nëse i ktheni shpinën Biblës, të vetmit udhërrëfyes shpirtëror të besueshëm, ju do të përfundoni në iluzione dhe zhgënim. Por, nëse në kërkimin tuaj për Perëndinë, i drejtoheni Biblës me mendje të kthjellët, do të vëreni se ajo përmban gjithë dritën shpirtërore dhe të gjitha udhëzimet për të cilat keni nevojë. Vetëm nëpërmjet Fjalës së Perëndisë mund të fitojmë kuptim të qartë për Perëndinë, ashtu siç na është shfaqur vetë. Ky libër na njofton me të vërtetën, me Fjalën e Perëndisë, me Dritën e Botës.

Fjala jote, o Perëndi, qëndron,
Si udhërrëfyes ajo drejton;
Kush të vërtetën tënde beson,
Ai dritë dhe gëzim fiton.

**Pushoni
dhe
mendoni**

1. A mendoni se ekzistojnë dorëshkrime ose "shkrime të shenjta" të tjera që mund të krahasohen me Biblën, sidomos sa i përket përpikmërisë së parashikimit të ngjarjeve të së ardhmes?
2. A njihni personalisht njerëz, jeta e të cilëve ka ndryshuar për arsye se ata i kushtuan vëmendje mesazhit të Biblës?
3. A i keni nënvlerësuar ndonjëherë mësimet e Biblës dhe njëkohësisht nuk keni treguar vëmendje për ta lexuar atë pa asnjë paragjykim?

Me çfarë ngjason Perëndia?

Sigurisht që gjatë jetës së tyre shumë njerëz pyesin: "Me çfarë ngjason Perëndia?" Perëndia i ka dhënë përgjigje kësaj pyetjeje, por ka njerëz të tillë që janë të prirur të mbështeten në imagjinatën dhe spekulimin e tyre, në vend që të lexojnë Biblën për të kuptuar se çfarë ka thënë Perëndia.

Këta njerëz në fakt e interpretojnë mbrapsht një thenie të rëndësishme të Biblës. Ndërsa Perëndia tha: "Le ta bëjmë njeriun sipas shëmbëllesës dhe përngjasimit tonë" (Zan.1,26), ata thonë: "Le ta bëjmë Perëndinë sipas shëmbëllesës dhe

përngjasimit tonë." Kështu ata e zëvendësojnë "lavdinë e Perëndisë së pavdekshëm me idhuj". (Rom 1,23). Çdo "perëndi" i përfytyruar prej njeriut ka qenë plotësisht i pafuqishëm, e madje edhe grotesk. Pavarësisht se sa i shkathët mund të jetë një njeri, ai kurrë nuk mund ta zbulojë Perëndinë e gjallë me njohurinë e kësaj bote. "Bota me urtësinë e vet nuk e njohu Perëndinë" (1 Kor 1,21). Nëse Perëndia do të zbulohej nëpërmjet urtësisë njerëzore, atëherë Ai do të ishte shumë i vogël për t'u vlerësuar si Perëndi. Përveç kësaj, nëse mençuria njerëzore do të ishte e domosdoshme për ta zbuluar Perëndinë, atëherë ata që nuk do të ishin aq të mençur do të mundoheshin më kot së kërkuari Atë. Por nuk është kështu.

"Problemët e Qiellit e të Tokës, edhe sikur të na kundërviheshin së bashku dhe gjithë njëherësh, as që do të mund të krahasoheshin me problemin madhor të Perëndisë që ekziston, me problemin se më se ngjason Ai dhe me problemin se çfarë duhet të bëjmë për Të si qenie të arsyeshme". *A.W.Tozer*

Përkundrazi, urtësia shpirtërore është e vlefshme për këdo. Ajo mbetet e njëjtë si për një grua të moshuar afrikane, ashtu edhe për një profesor universiteti, sepse urtësia shpirtërore nuk fitohet nëpërmjet procesit akademik. Në të vërtetë, ajo është në dispozicion të të gjithë atyre që janë që janë mjaft të përkulur sa për të kuptuar nevojën e ndihmës së Perëndisë në procesin e kërkimit për ta njohur Atë. "Por në qoftë se ndokujt prej jush i mungon urtësia, le t'ia lypë Perëndisë, i cili gjithkujt i jep me ëndje e pa fjalë." (Jakobit 1,5). Kjo lloj urtësie nuk është tokësore, por qiellore. Ajo është urtësia "të cilën asnjë nga pushtetarët e kësaj bote (d.m.th. sunduesit që veprojnë nëpërmjet sistemit të kësaj bote) nuk e ka kuptuar... se nuk kemi marrë shpirtin e botës, por Shpirtin që vjen nga Perëndia, që ta dimë me ç'dhurata na ka pajisur Perëndia." (1 Kor 2,8.12). Bibla nuk është thjesht një tezë fetare; ajo së pari është regjistrimi i asaj që tregon se si Perëndia e shfaq veten para njeriut. Dhe vetë Perëndia do të mund t'ju japë urtësi shpirtërore që ju duhet për të kuptuar se kush është Ai dhe se çfarë kërkon Ai që ju të bëni në jetën tuaj.

Nëse ju vetëm e kërkonit Atë, Ai do t'ju shfaqet nëpërmjet Fjalës së Tij të Shenjtë.

Nëpër udhëtimet tona ne kemi zbuluar interesim të thellë shpirtëror dhe aftësi depërtuese në ato vende të cilat disa do t'i konsideronin si të veçanta dhe për njerëz të pazakontë.

Për shembull, një ditë në një nga shkurret e Kenias, takuam një grup djemsh afrikanë të cilët shfaqën interesim për të mësuar dhe diskutuar rreth çështjeve që lidhen me Perëndinë.

Dielli ekuatorial kishte rënë tutje horizontit, duke sjellë kështu fundin e një dite të gjatë e të lodhshme. Ndërsa rrija ulur mbi një shkëmb pranë një shtegu plot pluhur, me qëllim që të çlodhesha paksa, dëgjova diçka të lëvizte nën shkurre. U ktheva dhe pashë një rreze të dobët hëne që reflektohej nga sytë e mëdhenj të

zinj të një djali afrikan. Pas pak, ky çun dhjetëvjeçar u afrua dhe u ul këmbëkryq pranë meje përmbi shkëmb. Shumë shpejt ne u bëmë miq të mirë. Djemtë e tjerë dëgjuan zërat tanë dhe unë as që kuptova qartë se nga erdhën e u mblodhën për të dëgjuar atë që unë dhe ai djaloshi i vogël po bisedonim. Njohuritë e tyre për Biblën më çuditën tej mase.

"Përse nuk e la Perëndia Moisiun që t'ia shihte fytyrën?" - më pyeti miku im i vogël. I mrekulluar prej një pyetjeje të tillë, iu përgjigja duke pyetur Joelin nëse ishte në gjendje të sillte në ndër mend lutjen e Moisiut, para se Perëndia t'i thoshte: "Do ta heq dorën time e do të ma shikosh shpinën; porse fytyra ime nuk mund të shihet" (Dalja 33,23).

-Tani, më lejo t'ju kujtoj, - vazhdova unë. - Moisiu ishte lutur: "Ma dëfto lavdinë tënde" (Dalja 33,18). Me fjalë të tjera, Moisiu i kishte kërkuar Perëndisë t'i tregonte se si ishte Ai në të vërtetë. Megjithatë Perëndia e dinte se kjo kërkesë paraqiste problem, ngaqë lavdia e Perëndisë qëndronte përtej konceptit të vetë Moisiut. Lavdia shkëlqyese e Perëndisë, shenjtëria dhe drita e tij janë aq verbuese, saqë vetë Perëndia porositi e tha: "Njeriu nuk mund të më shohë mua e të mbetet në jetë" (Dalja 33,20).

Moisiu nuk arriti kurrë të kuptonte se sa marramendëse do të ishte për të, po të shikonte lavdinë e Perëndisë. Por, megjithatë, meqë Perëndia është Zoti i vetëshfaqur që do ta terheqë njeriun pranë vetes, Ai e shfaqti veten aq sa Moisiu profet të mund të duronte. Sikur Perëndia ta kishte shfaqur veten më shumë, atëherë Moisiu do të zhuritej krejt prej shkëlqimit verbues e shentërisë dhe pranisë së Tij. Megjithëse Perëndia nuk e shpалosi lavdinë e tij të plotë kur kaloi përpara Moisiut, kur Perëndia kaloi pranë vendit ku ndodhej Moisiu, Ai e ndjeu se duhej ta strehonte Moisiun "në plasën e shkëmbit" (Dalja 33,22).

Meqë jetonin në ekuator, miqtë e mi të rinj e dinin se nuk ishte e mundur të vështronin ngultas në dritën verbuese të diellit të mesditës pa i mbajtur sytë të mbyllur. Ata dinin po aq mirë se fluturat e natës fluturonin drejt dritës porsa binte nata e errët. Kur i pyeta se çfarë ndodhte, kur fluturat i afroheshin një burimi drite, përgjigjja e njëzëshme e tyre ishte: "Atëherë do të ngordhnin". Pra, ata ishin të ndërgjegjshëm për rrezikun që vinte nga të ekspozuarit tërësisht para dritës.

U përpoqa që të gjeja një tjetër ilustrim që të mund t'i ndihmoja ata fëmijë për të kuptuar sa më mirë kuptimin e asaj pyetjeje. Na doli se të gjithë dinin për pelenat me të cilat nënat mbeshtjellin motrat dhe vëllezerit e tyre foshnjë e që me atë mënyrë përcillnin dashurinë e zemrës dhe përkujdesjen delikate e tyre. Nuk më mbeti tjetër veçse t'ju kujtoja pelenat (Jobi 38,9), me të cilat Perëndia mbështolli që në fillim Tokën rreth e qark. (Këto pelena për shkencëtarët sot nuk janë veçse ajo që ata e quajnë "shtresë ozoni"). Kjo mbulesë delikate e oksigjenit alatropik, filtron rrezet ultra vjollcë që vijnë nga dielli. Pa diellin nuk ka jetë, pra nuk do të kishte fare jetë mbi planetin tonë, por ja që përkujdesja dhe dhembshuria e Perëndisë na ka mbrojtur prej sasisë se tepërt të energjisë diellore si dhe prej pasojave kanceroze të saj.

Miqtë e mi të vegjël dukeshin mjaft të interesuar, veçanërisht, të dinin më shumë për pelenat e Perëndisë, ndërsa përpiquesha t'u provoja me fjalë të thjeshta se Perëndia na mbron prej djegieve të tmerrshme. Nuk di plotësisht nëse arritën të kuptonin për gjithë ato që u tregova, veçse zemrat e tyre të vogla përgjigjeshin me dashuri e dhembshuri për lavdinë e Perëndisë, dhe ne kaluam një kohë të mrekullueshme lutjeje së bashku. Ata e dinin fare mirë në mënyrën e tyre personale se edhe ata, gjithashtu, gëzonin të njëjtën mbrojtje që i ishte dhënë Moisiut ndërsa ai kërkonte Perëndinë.

Për të na dhënë një kuptim më të plotë se me çfarë ngjason Ai, Perëndia na ka treguar emrat e Vet.

Në Bibël emrat janë vlerësuar gjithmonë të rëndësishëm, sepse kuptimi i tyre ndriçon aspektin e karakterit të vetë mbajtësit të emrit. Çdo emër që përdoret kur i referohemi Perëndisë, ka domethënie shumë të veçantë dhe paraqet një faqe fasade të vetme të personit të Tij hyjnor.

Në Dhiatën e Vjetër gjenden tre emra parësorë që përdoren për Perëndinë: *Jahve*, *Elohim* dhe *Adonai*. Secili prej tyre ka rëndësi të veçantë. *Elohim* është emri i parë që përdoret dhe përmendet më shumë se dy mijë herë.

Sidoqoftë, emri *Jahve* është suprem, ekziston qartazi rëndësia e domethënies së emrit *Elohim*, emër të cilin Perëndia do që ne të mos e harrojmë. Përse ndodh kështu?

Kur flasim në gjuhën shqipe, kur bëhet fjalë për më shumë se një person, ne përdorim shumësin, kurse njëjësinn përdorim kur i drejtohem pikërisht njërit. Mirëpo gjuha hebraike është edhe më e saktë; ajo përdor gjuhën e dyfishtë kur është fjala për dy, si dhe shumësin kur është fjala për më shumë se dy. Dallimi midis "dyfishtë" dhe shumësit (ndërmjet dy dhe tre a më shumë) është domethënës për emrin e parë në Bibël, i cili përdoret për Perëndinë. "*Elohim*" është në shumës. Megjithatë, në një deklaram të qartë për Perëndinë Bibla, gjithashtu, thotë: "Zoti, Perëndia ynë është një Zot i vetëm" (Ligji i përtërirë 6,4). Të njëjtën gjë hasim në kapitujt e parë të Biblës, në të cilët Perëndia ubulon vetveten para njeriut, ne njihemi me konceptin e Trnisë (dmth tre në një dhe një në tre) për Perëndinë. Në fillim Perëndia - *Elohim* - krijoi qiellin e tokën (Zan 1,1). Ky bashkim në tre nganjëherë quhet Trini.

Pas këtij aludimi të parë të tërthortë për harmonizimin e Perëndisë në tre, pasojnë disa fjali të tjera dhe pastaj vijnë tek ajo që flet për krijimin e njeriut. Këtu koncepti për harmonizimin e Perëndisë në tre përforcohet në mënyrë përfundimtare. Pastaj Perëndia tha: "Ta bëjmë njeriun në shëmbëlltyrën dhe në përngjasimin tonë." (Zan 1,26). Nuk është e vështirë të konstatojmë se të dy format, "neve" dhe "tonë", janë në shumës. Mirëpo, pikërisht fjalia tjetër thotë: "Ai krijoi njeriun; i krijoi (ata) mashkull dhe femër" (Zan.1,27). Me këtë ne përsëri kuptojmë se Ai është i vetëm e, megjithatë, fjala është për Perëndinë, që tashmë na është bërë i njohur me emrin *Elohim*.

Një Perëndi i tillë është jashtë konceptit të urtësisë së kësaj bote për t'u kuptuar. Për këtë arsye Perëndia na dha "Shpirtin që vjen nga Perëndia, që ta dimë me ç'dhurata na ka pajisur Perëndia" (1 Kor 2,12). Duke u nisur nga këto të dhëna fillestare se si duket Perëndia, Ai na shfaq në mënyrë graduale Trininë e vet misterioze, si dhe lavdinë e tij të përjetshme. Të konceptuarit dhe të kuptuarit e Perëndisë Tre në Një dhe Një në Tre do t'ju ndihmojë më pas të kuptoni dhe të vlerësoni sado pak gjerësinë, thellësinë dhe dashurinë e Perëndisë për ju. Sigurisht se për t'ju ndihmuar të kuptoni diçka nga madhështia e tij, Perëndia në mënyrë krejt progresive na e zbulon veten në tërë pjesën tjetër të Biblës. Atje ne njihemi me Perëndi-Atin, Perëndi-Birin dhe Perëndi-Shpirtin. Ai vazhdon të na shfaqet për të qenë vetëm dhe gjithmonë një Perëndi i vetëm. Mendjet tona mund të kapin vetëm skajet e këtij koncepti. Për njeriun ishte e pamundur të zbulojë të vërtetën për Perëndinë e gjallë, kështu që Ai vetë mori iniciativën për t'u njohur me njeriun.

Shfaqja e plotë e lavdisë dhe shenjtërisë së Perëndisë iu fsheh syve të Moisiut. Megjithatë, në personin e Perëndi-Birit, *Elohim* e shfaqti veten para njeriut deri në atë masë sa ai të mund ta kuptonte.

Në Dhiatën e Re lexojmë: "sepse Perëndia që tha 'le të ndriçojë drita në errësirë', është i njëjti që ndriti në zemrat tona, që të shkëlqejë njohuria e lavdisë së Perëndisë në fytyrën e Krishtit" (2 Kor 4,6).

Mendoni pakëz për këtë. Kur Gjoni vështroi në fytyrën e Jezu Krishtit, ai shpalli hapur: "Ne e pamë lavdinë e tij, atë lavdi që prej Atit i përket Birit të vetëm plot hir e të vërtetë" (Gjoni 1,4).

Më pas Gjoni shkroi për takimin e tij personal me Zotin dhe, nga që kishte takuar *Elohimin* në personin e Jezusit, qëndroi i palëkundur për ta treguar ngjarjen. Ai e bëri plotësisht të qartë se, takimi i tij me Të qe takimi me Perëndinë e Përjetësisë, Perëndinë e Krijimit, Perëndinë e Moisiut. Ky takim i shënuar ishte i dukshëm, i vërtetë dhe konkret. "Çka ishte qysh në fillim, çka dëgjuam, (takimi me të me anë të të dëgjuarit) çka pamë me sytë tanë, (takimi me anë të pamurit)...dhe çka duart tona prekëm (takimi me anë të të prekurit)" (1 Gjoni 1,1). Dëshmia e Gjoni nuk është teologji jopersonale, por ajo është dëshmi e takimit të tij personal me vetë Zotin e gjallë.

"Po si mund të më ndihmojë mua sot e gjithë kjo?" - mund të pyesë ndonjeri.

Gjoni është gjithmonë i gatshëm të na japë përgjigjen: "Dhe po ju shkruajmë këto që gëzimi ynë (i juaji dhe i imi) të jetë i plotë" (1 Gjoni 1,4). Ky libër që pikërisht po lexoni ndodhet në duart tuaja sepse një mik i juaji dëshiron që edhe ju të gëzoni plotësinë e gëzimit që thekson Gjoni, kur të takoheni me Perëndinë. Një gëzim i tillë do të rrjedhë edhe në jetën tuaj vetëm kur ju të njiheni dhe të keni bashkësi personale me Perëndinë. Për t'ju inkurajuar që edhe ju të merrni në posedim gëzimin e plotë, Gjoni shkruajti:

Çka pamë e dëgjuam po jua kumtojmë edhe juve, që edhe ju të keni bashkësi me ne. E bashkësia jonë është me Atin dhe me Birin e tij, Jezu Krishtin. Po ju shkruajmë këto që gëzimi ynë të jetë i plotë (1 Gjonit 1,3-4).

Ashtu sikurse drita është ndjellëse në natën e errët, po ashtu edhe Drita e Perëndisë vazhdon t'i tërheqë njerëzit drejt vetes. Sot, me dëshirën tuaj për të mësuar se me çfarë ngjason Perëndia, ju mund të luteni bashke me Moisiun "Me trego lavdinë tënde!"

**Pushoni
dhe
mendoni**

1. Në kërkimin tuaj për Perëndinë a e keni lexuar Biblën me vëmendje?
2. A do t'i kërkonit Perëndisë t'ju shfaqte veten ndërkohë që lexoni Biblën? Në lutjen e sugjeruar: "O Perëndi, nëse je Perëndia që krijoi këtë gjithësi dhe që vërtetë më do mua, po të lutem ta shfaqësh veten e të më thuash se Jezu Krishti është Biri Juaj, Mesia i premtuar!"
3. A e kuptoni se, nëse duhet vërtet të adhuroni Perëndinë, Ai mund të jetë: më i madh se sa aftësia juaj për ta zbuluar atë nëpërmjet kërkimit njerëzor, më i madh se sa aftësia juaj për ta kuptuar atë plotësisht në mendjet tuaja njerëzore?

4

Çfarë i përçan njerëzit?

Shoqëria njerëzore e kohës sonë përshkruhet shpesh si një fshat botëror. Mirëpo, meqë bota jonë është populluar edhe prej fqinjëve armiqësorë, ky "fshat botëror" është shndërruar në një vend të rrezikshëm për të jetuar.

Në sipërfaqe duket sikur problemet që ndajnë njerëzit, kapin dhe mbulojnë një shtrirje të gjerë çështjesh të pazgjidhura ekonomike, publike, madje edhe industriale. Të gjitha problemet bëhen shkak që njerëzit të jenë nën ndikimin e vazhdueshëm të depresionit dhe të vetmisë. Mendoj se ekziston një arsye ca më e madhe, por edhe më pak e njohur për përçarjen dhe ndarjen që ekziston në botën tonë.

Së pari, le të shqyrtojmë shkurtimisht shkaqet kryesore të përçarjes në mesin e njerëzve dhe pastaj të përqendrohemi te arsyeja kryesor.

Shkaqet kryesore:

Politike: Politikanët ballafaqohen me njëri-tjetrin me frikë e mosbesim. Kur ballafaqohen me pikëpamje të papajtueshme, shpresojnë se fuqia ushtarake do të garantojë sigurimin e ardhshëm të kombit. Ndërkohë qytetarët e interesuar ngrejnë zërin e tyre në mbështetje të paqes, dhe për çarmatimin bërthamor. Fatkeqësisht, siç kemi mundur të vëmë re shpesh në televizor, disa prej këtyre manifestime "për paqen" pjesëmarrësit tregonin po ato pasione që zakonisht bëhen shkak për fillimin e luftrave.

"Jam i mendimit se kuptoj diçka nga natyra njerëzore dhe them se tërë heronjtë e lashtësisë, që të gjithë ishin njerëz. Sigurisht se edhe unë jam njeri, veçse asnjëri prej nesh nuk është si Ai, si Jezu Krishti. Ai ishte më tepër se një njeri". <i>Napoleoni</i>

Ekonomike: Fatkeqësitë natyrore si thatësira, uria, zija e bukës dhe tërmetet janë probleme gjithnjë në rritje, sidomos në Botën e Tretë. Këto fatkeqësi i shtohen dhembjes së shkaktuar nga ndryshimi i madh ekonomik midis kombeve të pasura dhe kombeve të varfra. Pavarësisht nga vullneti i mirë dhe sakrificat e shumë popujve që përpiqen të ndihmojnë, kemi dukurinë e trishtueshme që të pasurit behen gjithnjë e më të pasur, ndërsa të varfrit gjithnjë e më të varfër.

Familjare: Sot nuk është gjë e panjohur që prishja e martesës dhe e jetës familjare ka arritur përmasa dramatike. Me lot në sy Letsoale thoshte: "Shtëpia ime u shkatërrua". Së pari mendova se i ishte prishur kasollja katërmureshe afrikane, por pastaj shumë shpejt mora vesh se shprehja për "shkatërrimin" ishte mënyra delikate e Letsoalës për të thënë se e shoqja e kishte braktisur. Sot shumë shtëpi janë "thyer", meqë stili egoist i jetës prish lidhjet e dashurisë. (Por, siç do të shohim më vonë në një kapitull tjetër, dashuria e Perëndisë është në dispozicionin e çdo çifti që dëshiron të çimentojë martesën e vet në një bashkim të qëndrueshëm).

Industriale: Në vendin e punës mësohemi të dëgjojmë për pakënaqësinë dhe tensionin. Në fillim të vitit 1985 në Britani u mbyll me një përfundim të pakëndshëm debati më i hidhur i shekullit njëzetë. Edhe pse grevat dhe përleshjet nëpër rrugë përfunduan, zhgënjimi dhe zemërimi vazhdojnë të mbeten një plagë e hapur në marrëdhëniet punëtorë-administratë dhe brenda vetë bashkësisë industriale. Sa shumë ndryshon ky rast nga përfundimi i konfliktit të hidhur punëtorë-administratë, që shpërtheu në minierat e qymyrit në Uells në vitin 1904. John Parry më rrëfeu për këtë nga përvoja e vet e personale. Kur e takova Gjonin për herë të parë, ai ishte një minator nëntëdhjetë e një vjeç, i dalë në pension, krejt i verbër dhe duke vuajtur nga një sëmundje kronike mushkërishe, që asokohe e quanin "sëmundja e Minatorit". Sa herë gjenim kohë të lirë, ime shoqe dhe unë shkonim për vizitë në shtëpinë e tij të thjeshtë në

Uellsin e Veriut. Me atë të qeshurën e përzemërt dhe gëzimin emocional, Gjoni kënaqej kur na tregonte për atë që ishte bërë në vitet 1904-1905, kur nën veprimin e fuqishëm të Perëndisi Uellsi kishte njohur një rilindje shpirtërore. Asokohe të dy palët, minatorët dhe punëdhënësit, ishin njohur me Perëndinë e gjallë. Si përfundim, ata kishin gjetur bashkësi të vërtetë, respekt dhe besim të ndërsjellë. Çfarë ndryshimi i madh midis 1905-tës dhe 1985-shit! Gjoni fliste me një të qeshur plot gjallëri tek sa kujtonte atë kohë. Ai sillte ndër mend se si veprimtaritë dhe harxhimet në "pikat e shitjes së alkoolit" ishin nxjerrë plotësisht jashtë përdorimit, jashtë sferës së tregtisë sepse nuk ekzistonte më as edhe një kërkesë e vetme për alkool. Ai sillte ndër mend zbritjet poshtë në pusët e minierës bashkë me shokët e vet minatorë, duke ia marrë këngës plot hare dhe duke iu lutur Perëndisë. Ai buzëqeshte dhe thoshte: "Njerëzit, megjithatë, vijnë të na vizitojnë dhe të na pyesin se ku na qenkej ajo që ne e quajmë "rilindje shpirtërore". Këtyre njerëzve Gjoni u thoshte, duke goditur gjoksin: "Ja se ku qëndron ajo, këtu, pikërisht këtu - brenda meje!"

Ndarja e vërtetë: Ashtu siç mund të jenë të thella këto ndarje, ekziston diçka që e mban njerëzimin të përçarë në mënyrë edhe më tronditëse dhe të vazhdueshme. Kjo është një e keqe që rrezikon ta prishë plotësisht qetësinë e shumë vendeve. Ju e kuptoni, tek e fundit, se njerëzit janë të polarizuar për shkak të kuptimit konfuz që ata kanë për Perëndinë.

Në shfaqjen e Tij para njerëzimit, Perëndia nuk ka bërë kompromis për qenien e vet hyjnore. Para se të lindte Jezu Krishti, Perëndia premtoi se Ai do të dërgonte një Dritë të madhe për të ndihmuar njerëzit që ta kërkojnë dhe ta gjejnë Atë, dhe kështu ndodhi vërtet. Ai tha: "Populli që ecte në errësirë pa një dritë të madhe" (Isaia 9,1). Perëndia, po ashtu, dha hollësi se si do të njihej kjo dritë, "sepse na lindi një foshnjë, fituam një djalë" (Isaia 9,6).

Me siguri se nuk do të kishte asgjë të veçantë në atë deklaratë, në qoftë se Perëndia do të mjaftohej vetëm me pohimin se do të lindte një fëmijë. Në fund të fundit, fëmijë linden gjithmonë e gjithkund. Një pohim e tillë vërtet do të ishte pa domethënie sikur ai të mos lidhej me premtimin se do të jepej Biri i Perëndisë. Tashmë, ajo që ishte dikur profeci, u bë tani histori, se ajo që Perëndia tha se do të ndodhte, ndodhi vërtet. Mbi këtë tokë u lind një fëmijë, prej Qielli u dha një Bir. Njëpërmjet lindjes së një fëmijë që ishte dhuratë e një Biri, vetë Perëndia i dërgoi dritë popullit që po vërtitej në errësirë. Edhe në ditët tona, Drita vazhdon të largojë errësirën dhe dyshimin. Po të mos ishte kështu, ne nuk do të mund ta shihnim më Perëndinë tonë.

Për ta bërë të dallueshëm nga të tjerët fëmijën e vetëmlindur të Perëndisë dhe veçan nga të gjithë të tjerët, Perëndia premtoi se lindja e Birit të vet do të shoqërohej me një "shenjë" të mbinatyrshme. "Ja, virgjëra do të ngjizë e do të lindë një djalë e për emër do ta quajë Imanuel" (Isaia 7,14). Sa mrekulli që vetë emri i Tij, Imanuel, do të thotë: "Zoti me ne"! Në bazë të asaj që u bë e ditur me anë të këtij emri, ne mund të kuptojmë se si Lajmi i mirë, siç është regjistruar në Bibël, dallon nga të gjitha mësimet e religjioneve të tjera. Ndryshe nga fetë e

rreme që përpikën të tregojnë se si njeriu duhet të arrijë lart të Perëndia, regjistrimet e Biblës tregojnë qartë se si Perëndia zbreti te njerëzit. Ashtu siç është shkruar në Bibël, kur Perëndia nisi procesin e zbritjes mbi planetin tonë, një virgjëreshë ishte shtatzënë. Dhe ajo ditë kur Krijuesi i gjithësisë vendosi të bëhej pjesë e kohës dhe e hapësirës, tani është çështje e historisë. "Jozef, biri i Davidit, mos ki frike ta marrësh Marinë, të fejuarën tënde, sepse foshnja që është zënë në të, u zu me anë të Shpirtit të shenjtë." (Mateu 1,20). Dhe më pas, kur Jezusi lindi dhe u rrit, Ai kishte thënë: "Unë dhe Ati jemi Një" (Gjoni 10,30).

Astronauti Jim Irwin, i cili fluturoi në hënë me Apollos XV, shkruan: "Perëndia që ecën mbi tokë është më i rëndësishëm sesa njeriu që ecën mbi hënë".

Sigurisht se asnjë vepër që njeriu ka kryer në hapësirë nuk mund të krahasohet me mrekullinë e atij çasti kur Perëndia doli nga përjetësia dhe u fut në kohë.

Pas profecisë se një fëmijë do të lindte dhe se një bir do të jepej, pason një përmbledhje profetike më e detajuar e këtij personi të pashoq, që thotë: "Dhe do të quhet Këshilltari i mrekullueshëm, Perëndi i fortë, Atë i amshueshëm, Princ i Paqes. E madhe do të jetë mbretëria e tij dhe ai do ta forcojë" (Isaia 9,5-6).

Sigurisht se çdonjeri që do të dëshironte të bëhej sundimtar i botës, do të kërkonte një kombinim të tillë të pushtetit dhe qëllimit. Madje edhe në kohën e sotme ne kërkojmë udhëheqës, të cilët duhet të kenë jo vetëm diturinë për të bërë një vepër të ndershme, por edhe pushtetin për ta realizuar atë. Disa udhëheqës mund ta kenë ditur se çfarë veprimi duhej të kishin marrë në një kohë të caktuar, por asnjë prej tyre në histori nuk kishte pushtetin dhe vullnetin, forcën dhe mençurinë për të realizuar një paqe të përhershme.

Princi i Paqes i ka që të dyja këto dhunti, dijen dhe pushtetin, që t'i sjellë kësaj bote paqen e përjetshme. Jezusi do të kthehet një ditë për të sunduar mbi tokë.

Kur të agojë ajo ditë, çdo uzinë armatimesh do të mbyllet, çdo bombë bërthamore do të çmontohet dhe çdo roje kufiri do të dërgohet në shtëpi për t'u marrë me punë më të mira.

Tashmë njeriu ka provuar se sa i pazoti është për ta qetësuar gjininë njerëzore. Paqja dhe drejtësia duhet të presin skeptrin e perandorisë universale. Atëherë njerëzit: "Shpatat e veta do t'i kthejnë në plorë e heshtat në drapërinj. Një popull nuk do të ngritë shpatën kundër një popull tjetër dhe më s'do të ushtrohen për luftë" (Isaia 2,4). Në atë ditë paqeje: "Toka do të mbushet plot me të njohurit e lavdisë së Zotit, si ujërat që e mbulojnë detin" (Habakuku 2,14). Nuk mund të ketë ndonjë përfundim tjetër historik që do të mund ta kënaqte kaq fort Perëndinë e përjetësisë.

Por, para asaj dite të paqes universale që do të pasojë nën drejtimin e Zotit Jezus, përçarja e thellë dhe e vërtetë ndërmjet popujve do të bëhet qartë më e dukshme. Dhe konflikti i ardhshëm do të përqendrohet rreth pesonit të Jezu Krishtit. Prandaj është shumë e rëndësishme që ju ta dini se kush është Ai, përse erdhi dhe ç'bëri për ju gjersa ishte në tokë?

Libri i Zanafillës dhe ungjilli sipas Gjonit fillojnë me një stil të ngjashëm. Te Zanafilla lexojmë "Në fillim Perëndia krijoi qiellin e tokën" (Zanafilla 1,1). Te Gjoni: "Në fillim ishte Fjala...dhe Fjala ishte Perëndi...Prej tij u bë çdo gjë" (Gjoni 1,1.3). Perëndia që te Zanafilla quhet *Elohim*, te ungjilli sipas Gjonit quhet Fjala. *Elohim* është Fjala dhe Ai u trupëzua me qëllim që të vepronte si Perëndi-Njeri midis krijesave të veta. Fjala u bë trup dhe u vendos midis nesh. Në tekstin e vet të plotë, ky deklaram plot respekt thotë:

"Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte me Perëndinë, dhe Fjala ishte Perëndi. Ai (Fjala) ishte në fillim me Perëndinë. Prej Tij u bë çdo gjë e pa Të nuk u bë asgjë...Ai (Fjala) ishte në botë e bota u krijua prej Tij, por bota nuk e njohu. Ai erdhi ndër të vetët, por të tijtë nuk e pranuan. Por ata që e pranuan, Ai u dha të drejtën të bëhen bijtë e Perëndisë, atyre që besojnë në emrin e tij...E Fjala u bë njeri e banoi ndër ne. Ne e pamë lavdinë e tij, atë lavdi që prej Atit i përket Birit të vetëm plot hir e të vërtetë" (Gjoni 1,1-14). Perëndinë kurrë askush nuk e pa: Biri i vetëm - që është Perëndi, një natyrë me Atin, Ai e bëri të njihet" (Gjoni 1,18).

Apostulli Filip, ashtu si Moisiu shumë shekuj më parë dhe shumë njerëz të të gjithë brezave, deshë të dinte se me çfarë ngjasonte Perëndia.

Filipi i bëri një kërkesë të veçantë Jezusit, kur i tha: "Zot, na e trego Atin dhe do të na mjaftojë" (Gjoni 14,8). Për çudi, Jezusi iu përgjigj: "Kush më ka parë mua, ka parë edhe Atin" (Gjoni 14,9). Po të mos ishte ai vetë Perëndia, një përgjigje e tillë kuptimplotë do ta bënte Jezusin të dukej si idiot ose mashtrues. Por atij nuk mund t'ia vishte askush këto epitete. Nëse Ai nuk do të ishte Zoti, atëherë Ai do të thirrej i vetëquajturi më i madh që ka njohur bota ndonjëhere. Pra, ne duhet të pranojmë se, kur shohim Jezusin, shohim Perëndinë.

Pikërisht ky pohim - pohimi se kush është Jezusi - shënon çastin e fillimit të ndarjes së njerëzve (në besimtarë dhe jobesimtarë). Prandaj, nuk është e çuditshme që nga njëra anë, në pohimin e Jezusit: "Unë dhe Ati jemi Një" (Gjoni 10,30), disa gjetën përgjigjen në kërkimin e tyre pas Perëndisë. Nga ana tjetër, ata që nuk mund të imagjinonin mundesinë e përluljes se vetë Perëndisë në një formë të tillë, reagues me armiqësi. Jezusi i fitoi për vete disa, por armiqësoi të tjerët; kishte nga ata që e ndoqnë pas, por kishte edhe të atillë që përgatitën me tradhti vdekjen e Tij.

Jezusi i ndau njerëzit madje edhe në kohën e vet. Ai shpalli qartë: "*Kush nuk është me mua, është kundër meje*" (Mateu 12,30). Megjithatë, një reagim fillestar nuk ka përse të shndërrohet në përgjigje të përhershme.

Le të marrim parasysh një njeri të shndërruar nga një armik i përbetuar në një ithtar të Jezusit. Sauli, një rabin (mësues) çifut, në vitet e hershme i urrente aq shumë pasuesit e rrugës së Jezusit, i përndoqi dhe kontribuoi që ata të vriteshin. Por, pasi rilindi, ai i kaloi vitet që i mbetën duke nderuar Jezusin si Zotin dhe Mësuesin e tij. Më në fund, ai vuajti plot gëzim një mundim të madh për shkak të besnikërisë se vet ndaj Krishtit. Cili ishte shkaku i këtij ndryshimi?

Kur Sauli po udhëtonte për në Damask, pa "një dritë të madhe". Ajo dritë që ai e shndritshme sa ai u verbua përkohësisht. Sauli ndjeu me anë të intuitës se ndodhej para pranisë së Perëndisë.

Duke përdorur fjalën greke për *Jahve*, ai pyeti: "Kush je ti, o Zot (*Jahve*)?" Dhe mori përgjigjen: "Jam Jezusi që ti e përndjek" (Veprat 9,5). Atë ditë Sauli kuptoi se *Jahve* dhe Jezusi janë Një.

Kjo shfaqje e shndërroi Saulin nga një armik të Jezusit në apostullin Pal. Që prej asaj dite ai ia besoi jetën e vet Zotit Jezu Krisht. Edhe pse vuajti shumë për shkak të besimit të tij, ai e kaloi jetën që i kishte mbetur duke përhapur Lajmin e mirë se Zoti kishte zbritur në tokë. Prania e Jezu Krishtin në jetën e Palit e transformoi atë në misionarin më të madh të të gjitha kohërave. Letrat e tij janë plot dëshmi për besimin e tij se gjithçka ishte krijuar për Të dhe nëpërmjet tij, Zotit Jezu Krisht (Kol 1,16).

Siç pamë edhe më herët, Bibla shpall se Jezusi nga Nazareti është Perëndi-Biri, dhe jo, siç pretendojnë mormonët, dëshmitarët e Jehovahit dhe të tjerë, vetëm një bir i Perëndisë. Nuk ishte as "vetëm një profet i Perëndisë," siç mëson Islamizmi. Në përpjekje për të përfshirë mësimet e rreme të grupeve të tilla, shumë veta vendosën të injorojnë zbuluesin që Perëndia i ka bërë Vetes. Kjo dukuri njihet si "sinkretizëm", që në Fjalorin amerikan të Websterit është përkufizuar si përpjekje për të kombinuar besime të ndryshme.

Hinduistët, p.sh. e pranojnë "Jezusin" thjeshtë duke e vënë në radhë krahas shumë "perëndive" të tjera. Është mirë të kujtojmë se, kur Zoti i Elisë, Zoti i vërtetë e i gjallë, u doli përballë idhujve paganë të Baalit, Ai i goditi ata rreptas në fytyrë. Po në këtë mënyrë çdo zot i bërë nga njeriu, një zot ky i sajuar, duhet të rrëzohet para Zotit Jezu Krisht, sepse Ai është Perëndi-Biri, përjetësisht Një me Atin dhe Shpirtin e Shenjtë.

Kur njeriu kupton se Jezu Krishti është Zot, ai nuk ka më asnjë vështirësi për të besuar në lindjen e Tij të virgjër, për mrekullitë e Tij të shumta, për vdekjen dhe ringjalljen e Tij, për ngritjen e Tij në Qiell dhe për kthimin e Tij të sërishëm në Tokë me pushtet e lavdi. Sepse Jezu Krishti është vetë Perëndia, Krijuesi i gjithësisë, me tërë ligjet dhe sistemet e saj jetëmbajtëse. Ai tejkalon çdo ligj që krijoi vetë për synimet e hirit, kur liroi me shpërblesë njeriun nga prangat e mëkatit dhe të vdekjes.

Sa i përket personit të Jezusit nga Nazaretit, bota është e ndarë. Grupet e ndara - të armiqësuar mes vetes - nuk përbëhen nga të pasurit ose nga të varfrit, as nga politikanët e fortë ose politikanët e dobët; ato nuk përbëhen madje as nga kombet që dallojnë ideologjikisht. Përçarja e vërtetë që ekziston lindi kur Perëndia vizitoi tokën, dhe kjo ndarje është më e thellë se çdo çështje tjetër që ndan njerëzimin.

Ky pohim kategorik nuk paraqet dramatizim të tepruar të fakteve, sepse vetë Zoti Jezu thotë:

"Po ta kishit Perëndinë Atë, do të më donit edhe mua, sepse unë prej Perëndisë dola dhe erdha: nuk erdha prej vetvetes, por Ai më dërgoi. Përse nuk e merrni vesh fjalën time? Pse nuk jeni të zotët ta dëgjoni fjalën time! Ati juaj është djalli e ju dëshironi të kryeni vullnetin e atit tuaj. Ai ishte vrashtar njerëzish që në fillim. Sa herë rren, flet prej natyrës së vet, sepse është rrenacak dhe ati i rrenës" (Gjoni 8,42-44).

A nuk të duket gjë e çuditshme që po mëson se ashtu siç ekziston një vëllazëri besimtarësh, Ati i të cilëve është Perëndia, po ashtu ekziston një "vëllazëri" tjetër e njerëzve, ati i së cilës është djalli? Jo kushdo është fëmijë e Perëndisë. Të ndodhesh në familjen e Perëndisë apo në atë të djallit, këto janë dy alternativat e vetme të përjetshme për çdo njeri.

Pavarësisht se sa i sinqertë mund të jetë besimi juaj ndaj Perëndisë, ju përsëri, mund të jeni "sinqërisht" në rrugë të gabuar. Të thuash se nuk ka rëndësi çfarë beson një njeri dhe se mjafton që ai të jetë i sinqertë në besimin e tij, kjo është gënjeshtër. Të njëjtin krahasim mund ta bëjmë me pirjen e helmit, duke besuar se ai është ilaç; ndërsa përfundimi dihet se do të ishte vdekja e pashmnagshme. Në të vërtetë, gjinia njerëzore është ndarë në dy familje dhe çdonjëri i përket ose njërës, ose tjetrës; pra, ose familjes së Perëndisë, ose asaj të Djallit. Prandaj, ka shumë rëndësi që ta dini së cilës familje i përkisni. Hapi i parë për t'u bërë anëtar i familjes së Perëndisë, është të kuptoni se kush është Perëndia dhe çfarë beri Ai kur e dha për ne Birin e tij të Vetëm, Jezusin.

Emri "Jezus" do të thotë "*Jahve* është shpëtim". Engjëlli i tha Josefit kështu: "*Dhe ti do t'i vësh emrin JEZUS, sepse Ai do të shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre*" (Mateu 1,21).

Pushoni dhe mendoni

1. Përderisa jeni i sinqertë, a ka rëndësi se çfarë besoni rreth Perëndisë?
2. Cili është shkaku themelor i përçarjes midis njerëzve? A është ai politik, ekonomik, familjar, apo industrial? Apo mos është shpirtëror dhe i përjetshëm?
3. Cilës nga dy familjet që përshkroi Zoti Jezus doni t'i përkisni?

Ku qëndron problem i vërtetë?

Sa i përket së ardhmes së kësaj bote, në fillim të shekullit njëzetë shumë njerëz ishin optimistë. Njerëzit besonin se bota po hynte në një epokë të artë të paqes e

të mirëqenies. Shumë mendonin se mirësitë e kësaj epoke do të dukeshin në çdo vend, madje edhe atje ku dëshpërimi, sëmundjet dhe varfëria ekstreme kishte shkaktuar vuajtje të paparashikuara. Mirëpo në vitin 1914 sirenat e luftës gjëmuan në tërë Evropën.

Sot njerëzit nuk parapëlqejnë më të flasin për një të ardhme të ndritur, përkundër gjithë atyre rezultateve të mahnitshme që kemi njohur në këtë shekull. Në vend të kësaj, miliona njerëz jetojnë me shqetësimin e përditshëm për mundësinë e vrasjes masive nga arsenali botëror i armëve bërthamore. Kompleksiteti i problemeve ndërkombetare dhe kombëtare bëjnë që shumë vëzhgues të kujdesshëm të arrijnë në përfundimin se tani po jetojmë vitet më kritike dhe më të rrezikshme në historinë njerëzore. Ne tashmë kemi parë polarizimin e njerëzve në botën e sotme. Kështu është kërcënuar vetë karakteri i një shoqërie të civilizuar. Çfarë nuk është në rregull?

"Shikuar në spektrin më të gjerë, prishja morale vjen, para së gjithash, si pasojë e mosnjohjes së shpëtimit që vjen nga Perëndia." *Dr. Arnold (Drejtor në Rugby Public School)*

Në përpjekje për t'iu përgjigjur pyetjes që po shqyrtojmë, udhëheqës të shquar botëror takohen e bisedojnë. Por, ndërkohë që ata rrahin çështjet e pazgjidhura dhe dëgjojnë mendimet dhe propozimet e njëri-tjetrit, bota lëviz nga njëra krizë në tjetrën. Pavarësisht nga sasia e energjisë dhe shumat e investuara, askush nuk duket se është në gjendje të ndërrojë drejtimin që sot ka marrë bota. Burra shteti dhe politikanë të shquar, shkencëtarë dhe dijetarë mendjemprehtë, afaristë e bankierë mendjehollë, filozofë e sociologë të nderuar, që të gjithë ndihmojnë në ekspertizat e veçanta, por ende nuk është gjetur asnjë përgjigje a zgjidhje për këto probleme.

Nga tërë theniet e këtyre njerëzve të ditur, rrallë, në mos kurrë, gjejmë një aludim për atë që Perëndia e cilëson si problem të vërtetë të njeriut - në filim duhet identifikuar problemi, pastaj duhet gjetur zgjidhja. Vetëm Perëndia mund të na ndërgjegjësojë për problemin tonë të vërtetë. Dhe ky është pikërisht momenti kur ne kuptojmë se kush e kërkon vullnetin e Perëndisë dhe kush ka thjeshtë një kureshtje fetare.

Një tragjedi jashtëzakonisht e rëndësishme i ndodhi gjinisë njerëzore menjëherë pas krijimit të njeriut të parë.

Perëndia tha: "Ta bëjmë njeriun sipas shëmbëlltyrës sonë" (Zan.1,26). Ju mund të pyesni: "Po në ç'mënyrë u krijua njeriu sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë?" Me siguri jo sipas ngjasimit fizik, sepse ZOTI Jezus tha: "Perëndia është Shpirt" (Gjoni 4,24). Perëndia nuk ka krahë, këmbë e sy sikurse ne. Perëndia "rri" në dritën e paafrueshme, të cilën asnjë njeri nuk e ka parë kurrë dhe as mund ta shohë" (1 Tim. 6,16). Një njëri i padukshëm kurrë nuk ka ekzistuar. Prandaj, për njerëzit duhet të ketë diçka më të vlefshme se trupi në të cilin ata jetojnë! Kjo do

të thotë se një person vazhdon të jetojë edhe pasi të vdes trupi i tij. Ky person (shpirt), pra, është "person" që u krijua sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë. Bibla pohon se Perëndia ka mendje, emocione dhe vullnet. Këto tri veti janë pikërisht sferat në të cilat njeriu është krijuar në ngjashmëri me Perëndinë. Por meqë Ai është Perëndi, intelekti, emocionet dhe pushteti i Tij janë të pakufijshëm, domethënë pa asnjë kufizim. E tillë është natyra e tij! Kurse me njerëzit është ndryshe; edhe Ainshtajni mendjemprehtë kishte një mendje të kufizuar. Asnjë njeri nuk mund të di gjithçka, asnjë njeri nuk mund të dashurojë pa kufij, dhe sigurisht që mendja e njeriut nuk është e pavarur në gjithësi. Njeriu nuk është i zoti i fatit të vet, as nuk është komandanti i përfundimit që e pret. Nga ana tjetër, personaliteti i njeriut ka aftësi shpirtërore për ta njohur Perëndinë dhe për të pasur bashkësi me të. Ja përse edhe Bibla na e bën të qartë se njeriu është shpirt, frymë dhe trup (1 Sel. 5,23). Nëpërmjet shpirtit të tij njeriu ka fuqinë e dhënë nga Perëndia për t'u lidhur ngushtë me Krijuesin. Nëpërmjet trupit të tij, personaliteti i njeriut lidhet edhe me botën materiale.

Sa kohë që vëmë re përparësitë e pohimit biblik, që e vë shpirtin në vend të parë, personalitetin të dytin, dhe trupin të tretin, gjithçka vetë mirë.

Por diçka u bë gabim. Për shumë njerëz, renditja është e kundërt; trupi merr përparësinë, personaliteti vjen në radhe të dyte dhe shpirti në radhën e tretë. Fatkeqësisht në botën tonë interesat fizike, materiale dhe ndiesore të njerëzve dominojnë mendimet, vendimet dhe emocionet e tyre, ndërkohë që aftësitë e tyre shpirtërore mbetën të vdekura. Kështu që, në vend që Perëndia të konsiderohet si Premtuesi që sjell jetën të krijesa që Ai vetë e krijoi, Ai injorohet. Për pasojë, nuk mund të arrihet një komunikim ndërmjet këtyre njerëzve të keqmesuar dhe Krijuesit.

Njeriu, për të cilin Perëndia është i largët dhe joreal, mbetet shpirtërisht i vdekur. Nga ana tjetër, njeriu që i gezohet shoqërimit me Perëndinë, mbetet njeri i vërtetë dhe krejt i gjallë. Por, Perëndia që është i pasur me mëshire, "në sajë të dashurisë së madhe, me të cilën na deshi, ne që ishin të vdekur për shkak të fajeve, na ringjalli bashkë me Krishtin" (Efes 2,4-5)

Problemet e kësaj bote nisën të gjitha me vullnetin e njeriut.

Perëndia nuk i krijoi njerëzit të jenë si kukulla, të cilat janë të pazonja të levizin pa vullnetin e tjetërkujt. Duke tërhequr spangot, aktori kontrollon çdo lëvizje që bën kukulla që ai drejton. Perëndia, nga ana tjetër, na ka dhënë vullnet të lirë që të sillemi si të na pëlqejë. Veçse në dhuratën e vullnetit të lirë, ne, gjithashtu, bëhemi moralisht përgjegjës për vendimet që marrim. (Kjo gjë është pak e vështirë të dëgjohet nga psikiatrit që e injorojnë Biblën dhe të vërtetën e saj). Midis pemëve në kopshtin e Edenit, gjendeshin dy peme të veçanta, pema e jetës...dhe pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes (Zan. 2,9). Adamit dhe Evës u ishin thënë nga Perëndia se mund të hanin prej çdo peme, me përjashtim të pemës së njohjes të së mirës e të së keqes. Duke u dhënë mundësinë e

bindjes e të mosbindjes, Perëndia tregoi se e kishte pajisur gjininë njerëzore me vullnet të lirë. Kështu që dhe ata patën rastin për t'iu bindur ose jo Perëndisë. Ata ishin të lirë që të zgjidhin. Djalli, gënjeshtari, përdori ndikimin e tij për të tunduar Adamin dhe Evën të bënin zgjedhjen e gabuar.

Djalli bëri magjepsës frutin e ndaluar, duke thënë se, po ta hanin, do të bëheshin si Perëndia. (Djalli ende thotë se njeriu mund të bëhet perëndi i vërtetë.) Por, ngaqë Perëndia është vërtetë Perëndi, rrjedhimisht njeriu mbetet njeri dhe nuk mund të jetë më shumë se njeri. Djalli tundoi Adamin dhe Evën të vënë vullnetin e tyre kundër vullnetit të Perëndisë. Si përfundim, çdo brez i ri i gjinisë njerëzore është penguar dhe veçuar prej shoqërimit jetësor, vetjak e të ngushtë me Krijuesin, sepse ne të gjithë jemi pasardhës të Adamit. "Për këtë arsye, sikurse me anë të një njeriu mëkati hyri në botë e, me anë të mëkatit, vdekja, dhe kështu vdekja kaloi në të gjithë njerëzit, sepse të gjithë njerëzit mëkatuan" (Rom 5,12).

Çdo varrezë, çdo spital, çdo ushtri dhe çdo burg që ka bota, është përfundim i zgjedhjes së gabuar që nga fillimi i krijimit. Kjo e keqe vdekjeprurëse në gjininë njerëzore, të cilën ne e quajmë mëkat, është sëmundje e brendshme që prek tërë njerëzimin. Jo vetëm që mëkati ndau shoqërinë e vërtetë të njeriut, por edhe e veçoi atë prej shokut të tij.

Ju dhe unë jemi mëkatarë jo vetëm prej lindjes, por edhe nga veprat.

Përsa i përket lindjes sonë, psalmisti foli për të gjithë, kur tha: "Ja, mëkatar unë linda, madje në mëkate nëna ime më ngjizi" (Psalmi 51,5). Përse nuk siguron kjo gjendje e mëkatit të trashëguar ndjesën për pasojat e mëkatit që kemi kryer. Bibla thotë se ne jemi "bijtë e padëgjësës, duke i kënaqur epshtet e mishit e të sedres dhe, prej natyre ishim edhe ne, si tjerët, bij të lëshuar në dorë të hidhërimit" (Efes 2,2-3). Ne jemi fajtorë para Perëndisë për shkak të mosbindjes sonë. Askush tjetër nuk mund të fajësohet, - asnjë grua, asnjë mik, asnjë prind. Madje, as edhe mjedisi ku jetojmë nuk mund të fajësohet. Ju jeni fajtor për mëkatin tuaj sikurse jam unë për timin.

Arsyeja kryesore që shohim kaq shumë armiqësi dhe përçarje midis njerëzve, është fakti që mëkati është pjesëtues i përbashket për të gjithë ne. Mëkati lidh një ateist me një besimtar, një arab me një çifut. Mëkati lidh njerëzit e Botës së Tretë me ata të botës industriale. Mëkati lidh një komunist me një kapitalist, një polic me një kriminel, një feminist me një shovinist. Qofshin prostituta a predikues, në kulmin e luksit apo në batakun e varfërisë, qofshin të mësuar apo të paarsimuar, që të gjithë "u bënë fajtorë dhe humbën madhështinë që u dha Perëndia" (Rom 3,23). Dhe mëkati është shkaku themelor i tensioneve që ekzistojnë midis njerëzve.

Përse Jezusi është shpresa e mëkatarit? Ai tha: "Unë nuk erdha të ftoj (në pendim) të drejtët, por mëkatarët" (Mateu 9,13). Qoftë prej një largësie të shkurtër apo të madhe, ju dhe unë kemi humbur shenjën e shenjtërisë së Perëndisë. Fjala "mëkat" do të thotë "të humbasësh shenjën". Vetë ne nuk mund të bëjmë asgjë për ta ndrequr këtë. Është shpresë e kotë të mendojmë se mund të

gjejme paqe me Perëndinë, ose duke qenë mirë, ose duke bërë mirë. "Jo me anë të veprave, që të mos mburret askush" (Efes. 2,9). Ja përse Jezusi tha: "Më pëlqen mëshira dhe jo flijimet!" (Mateu 9,13).

Kuptimi i vërtetë i mëshirës së Perëndisë sjell çlirim të madh tek ata që janë mbërthyer prej mëkatit. Ngaqë Perëndia është i pasur me mëshirë (Efes. 2,4) e gjithë ajo që Ai kërkon nga ju është që ju të merrni prej Tij shpëtimin si dhuratë, falas. "Ju në fakt, jeni të shpëtuar me hir, në saje të besimit, dhe kjo nuk vjen nga ju, por është dhuratë e Perëndisë" (Efes. 2,8). Vetë Jezusi bëri sakrificën e lartë për t'ia hapur një mëkatari derën që të futet në shoqërimin e shenjtë të Perëndisë.

Perëndia i mëshirës i bëri përsëri frutet e "pemës së jetës" të arritshme për njerëzit që duan t'i shijojnë ato. Por, meqë Ai ju ka dhënë vullnetin e lirë, nuk do t'ju detyrojë që t'i hani. Si t'i përgjigjeni ofertës së dhuratës së lirë të Perëndisë, kjo është një çështje shumë e rëndësishme. Perëndia thotë: "Në kohë të volitshme të vështrova, në ditë të shpëtimit të ndihmova" (2 Kor 6,2). Mos thoni, le të presim të ardhmen, sepse ju duhet ta pranoni tani ofertën e Perëndisë për të ndrequr jetën tuaj. Jezusi tha: "Unë nuk erdha të ftoj (në pendim) të drejtët, por mëkatarët" (Mateu 9,13).

Hapi i parë rreth zgjidhjes së problemit të mëkatit është të qenët i singertë - për ekzistimin e problemit të mëkatit. Krahët e Jezusit janë të hapur për t'ju pranuar sot në gjirin e tij, pavarësisht gjendjen apo pozitën në të cilën ndodheni ju. Ajo që Ai pret të dëgjojë nga ju është: "O Perëndi, ki mëshirë për mua mëkatarin" (Luka 18,13).

Pushoni dhe mendoni

1. A e kuptoni se në shoqërinë tonë ekziston një gabim tragjik?
2. A nuk është me rëndësi që, kur jeni i sëmurë, mjeku t'ju bëjë diagnozën e sëmundjes përpara se t'ju rekomandojë ilaçin?
3. Çfarë diagnoze i ka bërë Bibla problemit tuaj dhe çfarë mjeti shërimi rekomandon ajo për problemin tuaj?

6

Përse njerëzit janë kaq të çorientuar?

Kur isha djalë i vogël, jetoja në një pjesë të Anglisë mbi të cilët avionët e armikut fluturonin pareshtur. Ishte luftë dhe bombarduesit fluturonin drejt

objektivave të tyre në zonat industriale, në Anglinë Qendrore dhe Veriore. Shokët dhe unë ushtroheshim si të mund të dallonim ulurimën e një bombarduesi të armikut prej buçimës së avionëve tanë. Kur shihnim projektorët të ndriçonin një avion armik lart në qiell, s'do mend se gëzoheshim pamasë. Ne e dinim se topat kundërajrorë nga toka, por edhe beteja e tmerrshme lart në qiell, disa herë do të përfundonin me rrëzimin e ndonjë bombarduesi. Ndodhte që kur rrëzohej ndonjë avion i armikut, disa nga pjesëtarët e ekuipazhit hidheshin me parashutë dhe binin shëndoshë e mirë mbi tokë. Me qëllim që atyre që arrinin të mbijetonin t'ua bënë të vështirë gjetjen e rrugës dhe mundësinë e shpëtimit dhe të ikjes, si dhe ndoshta të rikthimit të tyre me ndonjë aeroplan tjetër të mbushur me bomba, autoritetet tona kishin hequr tabelat në kryqëzimet e rrugëve. Pra, asokohe ishte e vështirë të shihje tabela udhërrëfyese nëpër udhëkryqet e rrugëve.

"Në atë qytet një njeri që quhej Simon për një kohë të gjatë merrej me mjeshtërinë e shortisë dhe popullin e Samarisë e mashtronte duke thënë për vetvete se është njeri i madh. Të gjithë, i madh e i vogël, ishin nën ndikimin e tij dhe thoshnin: Ky njeri është Fuqia hyjnore, ajo që quhet e 'fuqia e madhe e Perëndisë'." *Dr. Luka (Ungjilltar)*

Megjithatë, ne fëmijët e dinim se jashtë qytetit, në Wootten Woods, prapëseprapë do të mund të gjendej qoftë edhe një copë e një tabelë të vogël, thuaj në një farë kryqëzimi ruge të parëndësishme. Kur e kthyem një tabelë të tillë dhe e vendosëm në drejtimin e gabuar, menduam se kështu ndihmonim çështjen e luftës. Kuptohet, pra, se ne, ashtu sikurse dhe autoritetet, donim të hutonim miqtë e paftuar në brigjet tona. Ishte e vërtetë se, nëse dikush mbante në duart e veta një hartë të saktë, fakti se nuk gjendej as edhe një tabelë, nuk do të bënte ndonjë problem. Vetë ideja foshnjara e kthimit të tabelës mund edhe të mos e hutonte armikun, në qoftë se ai e kishte ndarë mendjen të mos e injoronte atë që tregonte harta e tij.

Perëndia na tregon llojin e njerëzve të cilët, në kërkim të Perëndisë, do të çorientohen nga tabelat e gënjeshtërtat të rrugës.

Para së gjithash, kushdo që vendos të mospranojë se ekzistenca e kësaj gjithësie të mrekullueshme të çon te Perëndia krijues, sigurisht që do të hutohet. "Duke dashur ta tregojnë veten për të mençur, (ata) u bënë të marrë... Pasi llogaritën se për ta nuk vlente të jetojnë siç mëson Perëndia, vetë Perëndia lejoi që ta ndjekin mendjen e tyre të prishur" (Rom 1,22.28). Dhe kjo mendje e prishur do të adhurojë veprën e krijimit në vend të Krijuesit. Një njeri mendjekthjellët, nga ana tjetër, do të adhurojë Krijuesin e tij. Kështu që, nëse nuk pranoni të besoni se Perëndia krijoi gjithësinë, Perëndia do t'ju çojë drejt prishjes së mendjes dhe do të bëjë të besoni në idenë primitive të lindjes spontane të gjithësisë. Perëndia paralajmëron se ata që refuzojnë të pranojnë Fjalën e Perëndisë si të vërtetë, do të ndjekin patjetër rrugën e mashtrimit që çon në shkatërrim.

Sigurisht se ai që vendos prerazi dhe energjikisht të refuzojë të vërtetën e Fjalës së Perëndisë, e vë veten në një gjendje shumë të rrezikshme. "Sepse nuk pranuan dashurinë e së vërtetës që i kishte shpëtuar; Perëndia ua dërgon një fuqi që i bën të gabojnë e t'i besojnë gënjeshtërs" (2 Sel 2,10-11). Kur dikush injoron apo refuzon të vërtetën, ai menjëherë do të përqafojë gënjeshtërinë.

Më kujtohet fort mirë se si njëherë, kur pranova të kthehesha në shtëpi përmes një mjegulle të dendur londineze, ndërsa kërkoja rrugën mu në buzë të bulevardit, ndjeva vërtet nevojën që të gjithë njerëzit të më ndihmonin, çdo ndihmë që të ishte. Ishte aq errët sa që ndriçimi i llambës së derës mezi hidhte dritën në distancën e krahut tim. Perëndia na mëson se një mashtrim i fortë që ngjason krejt me mjegullën mendore, do të shoqërojë fundin e gjendjes së tanishme të sendeve mbi planetin tonë; sepse njerëzit kanë hedhur poshtë të vërtetën e Fjalës së Perëndisë. Dishepujt e Jezusit e pyetën Atë: "Cila do të jetë shenja e ardhjes sate dhe e mbarimit të botës?" Ai, mes tjerash, tha: "Sepse do të paraqiten mesi të rremë e profetë të rremë dhe do të tregojnë shenja të mëdha e të çuditshme, aq sa t'i gënjejnë, po të jetë e mundur, edhe të zgjedhurit" (Mateu 24,24).

Ka të ngjarë që edhe në këtë çast ju mund të thoni më vete: "Mirë, por unë nuk jam mashtruar!" Ju ndoshta edhe mund të krenohem për faktin se mund të njihni lehtë një mesazh të gënjeshtërt apo dhe një profetë mashtrues. Por, mendoni pakëz rreth përfundimit tuaj. Në qoftë se ju nuk e keni dashur të vërtetën, Perëndia do të lejojë Djallin t'ju çorodisë mendjen aq sa ju do të gjendeni të papërgatitur për ta përballuar mashtrimin. Po ta dinit vërtet se disa profetë të gënjeshtërt ju kanë mashtruar, ju nuk do të ishit aspak i mashtruar. Gjithë mashtrimi duket se ekziston në mendje dhe ndokush që ndihet intelektualisht krenar, do ta këtë të vështirë të pranojë që mendja e tij të mund të bjerë në grackën e të besuarit të një gënjeshtre.

Në fakt, ka dy tipa njerëzish që do t'i rezistojnë së vërtetës pasi të kenë lexuar në Bibël rreth hapjes së tyre ndaj mashtrimeve. Njëri tip është ai i njeriut që ndihet intelektualisht krenar dhe në dukje i vetëkënaqur. Tipi tjetër është ai që ndihet moralisht i pabindur. Por, të jeni i sigurtë se për çdo njëri që me të vërtetë do të bëjë vullnetin e Perëndisë, Zoti Jezus ka një premtim të veçantë: "Kush do të kryejë vullnetin e Tij (Perëndisë), do ta kuptojë se a është ky mësimi i Perëndisë..." (Gjoni 7,17)

Në qoftë se jeni të vendosur për të bërë atë që është vullneti i Perëndisë, jeni të sigurtë se, nëpërmjet Biblës, Perëndia do t'ju mësojë se çfarë duhet të besoni dhe çfarë të mos besoni, si të silleni e si të mos silleni. Megjithatë, duhet të jemi të kujdesshëm dhe të hedhim poshtë fjalët e të ashtuquajturëve "mësues fetarë", të cilët nuk mësojnë Fjalën e vërtetë të Perëndisë; në vend të kësaj, ata përpiqen t'ju bëjnë të besoni dhe të bëni atë që është e gabuar.

Në këtë brez, disa nga përfaqësuesit e Djallit, të cilët i çojnë njerëzit në drejtim të gabuar, janë anëtarë të kulteve pseudo të krishtera. Kushdo që ka vendosur të hedhë poshtë të vërtetën për Perëndi Atin, Perëndi Birin dhe Perëndi Shpirtin e Shenjtë, - Tre në Një dhe Një në Tre - është profet i rremë. Edhe pse njerëzit e

tillë mund të citojnë ca rrjeshta të shkëputura nga Bibla, ata e veçojnë tekstin krejtësisht prej kontekstit dhe kështu bëjnë nismëtarë të një besimi jobiblik. Ju mund ta zbuloni fare mirë një mësues të tillë të rremë, duke e pyetur: "Kush është Jezu Krishti?" Kjo është edhe ajo pjesë e argumentit se përse është e rëndësishme për ju që të dini se kush është Ai.

Kur ta njihni vërtet Jezu Krishtin si Birin e Perëndisë, atëherë edhe shoqëritë e fshehta të cilat kanë zell të madh për të ndihmuar njëra-tjetrën, do të vlerësohen si një tjetër mashtrim shpirtëror. Sadoqë Perëndia përmendet në shoqëri të tilla, këto grupe injorojnë mësimet e Jezu Krishtit, i cili tha: "Askush nuk shkon tek Ati pos nëpër mua" (Gjoni 14,6). Bibla përmban fjalë therëse ndaj atyre që kanë pikëpamje mashtruese për Perëndinë. "Ti beson se ka vetëm një Perëndi. Mirë bën. Por besojnë edhe djajtë dhe dridhen". (Jakobi 2,19)¹

1. Frankmasoneria është shoqëria sekrete më e madhe në botë, aktualisht me një anëtarësi që kalon numrin e 6 milionë vetave. Megjithatë duket se parimet e kësaj lëvizjeje për "dashuri vëllazërore, ngushëllim dhe të vërtetë" tërheqin shumë veta, masoneria nuk është aq e padëmshme sa ç'mund të mendojnë të paudhëzuarit. Për t'u bërë mason, çdo kandidat duhet të rrëfejë se gjendet në errësirë dhe se po i afrohet dritës. Një pasues i Jezusit beson se e ka gjetur Dritën. Jezusi tha: "Unë jam drita e botës; ai që më ndjek mua, nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës". (Gjoni 8,12).

Ceremonia imituese në shoqërinë e fshehtë masonerike, shumë teatrale dhe plot me simbolizëm, e largon kandidatin masonerik nga koncepti biblik për Perëndinë. Kur njihet me emrin "Gaute", kandidati i thuhet se "Gaute është emri i humbur i Perëndisë", dhe se Gaute është "arkitekti" i madh i gjithësisë. Në teori, çdo besimtar i Perëndisë - budist, hinduist, musliman, çifut a i krishterë - mund të bëhet një "mason i lirë". Kështu që Gaute, një koncept i krijuar nga njerëzit për Perëndinë, i largon mendimet e kandidati nga Jezusi, për të cilin Bibla shpall se është "Drita e vërtetë" (Gjoni 1,9). Më pas, kur masoni bëhet shok i "shoqatës zejtare" ai mësohet me një tjetër për Perëndinë, me emrin JAHBULON. Ky emer vjen nga JAH për JAHVE, Bul (një tjetër formë për BAAL) dhe ON që është një referim për perëndinë egjiptiane të diellit. Më vonë, kur ai bëhet "mjeshtër mason", anëtarit tashmë të konfirmuar i thuhet se ky emer mistik është në fakt një kombinim i emrave për Perëndinë në gjuhën izraelite dhe në ato të Lindjes së Mesme. Këtu kemi të bëjmë me një shembull klasik të sinkretizimit dhe përpjekjeve të tij të kota për të ndërthurur pikëpamjet e ndryshme. Jezusi pohon: "Në qoftë se drita që është në ty zbehet, sa e madhe do të jetë atëherë errësira!" (Mateu 6,23).

Ne jemi dëshmitarë të një rritjeje alarmante të veprimtarisë së besimeve kryesore që mohojnë Perëndinë e Biblës. Sekte të ndryshme të besimit hinduist po tërheqin interesimin dhe adhurimin e shumicës së të rinjve. Në vende të ndryshme, të njohura që më parë për trashëgiminë e tyre biblike, filozofia hinduiste shfaqet në formën e meditacionit transhendent apo në formën e misticizmit lindor, po ashtu sikurse joga dhe asketizmi. Kultet e shumta që kanë mbirë nga hinduizmi, në vetëm të Perëndisë së vetëm, Krijuesit të gjithësisë, adhurojnë marrëzisht shumë perëndi-autorë të krijimeve të larmishme. Është

disi e hidhur të pohohet, por ka shumë mendje të mashtruara që mrekullohen më shumë nga një "guru" të vetëlartësuar, sesa para Perëndisë së Krijimit, i cili uli veten aq poshtë sa erdhi të banojë midis njerëzve në Tokë.

Por ja që mashtrimi shpirtëror nuk kufizohet vetëm në botën fetare. Bota shekullare ka përqaftuar një filozofi humaniste, e cila mbështet idenë se njeriu është qendra e gjithësisë dhe se qëllimi më i lartë i shoqërisë është zhvillimi i njeriut. Humanizmin e gjejmë në universitetet, gazeta, seminare ndërkombëtare, në revista të njohura dhe në stacione radiotelevizive. "Llastoni veten!" është lajtmotivi egoist i popullarizuar nëpër botën e reklamës.

Humanizmi që nuk është veçse adhurimi i njeriut, në të vërtetë nuk është filozofi e re sa mund të kujtohet. Që në kohën e Palit, Perëndia tha: "Ata e ndërruan Perëndinë e vërtetë me idhuj; nderuan dhe u shërbyen krijesave në vend të Krijuesit..." (Rom 1,25). Perëndia pyet në stilin që për humanistët është sigurisht tepër përulëse: "Kur themelet tokës ia vura, ti ku ishe? Më trego nëse njëmend e di." (Job. 38,4). Pra, vazhdon historia e vjetër. Kur Djalli erdhi tek Eva, ai paraqiti një gjë të pamundshme si një gjë të mundshme, kur i tha: "do të bëheni porsì Perëndi" (Zanafilla 3,5). Edhe në kohën tonë, Djalli vazhdon të njëjtën punë mashtruese nëpërmjet mësimave të rremë të humanizmit shekullar.

Ndoshta ju jeni një i ri a e re moderne që nuk "merreni" as me politikë, e as me fe. Për ju, politikanët mund të jenë të dyshimtë, ndërsa feja e panevojshme. Ju preferoni të bashkoheni me shokët tuaj e të kërkonin një vend tjetër për mbushjen tuaj të brendshme shpirtërore. Ju mund të mendoni se stili i jetës i përshkruar në këngët e "punk rockut," "muzikës së erës së re," "hevi metal" ose ndonjë rryme të re muzikore që po shfaqet sot në botë, do t'ju japë një rrugëdalje nga bota e vetmisë në të cilën jeni futur.

Sigurisht ju jeni në dijeni për fjalët që dëgjoni dhe me të cilat edhe kërceni. Edhe pse mund të mos jeni plotësisht të një mendjeje me këtë përshkrim, ato nuk janë veçse një kombinim i satanizmit, sadizmit dhe seksit. Jo rrallë tmerret e Ferrit paraqiten në këto llojë muzike si alternativë joshëse para asaj që quhet "ekzistencë pa kuptim". Në një atmosferë që shpeshherë shndërrohet në dhunë tërbuese, flamuri nën të cilin këta të rinj mblidhen, i inkurajon të shkatërrojnë veten dhe të tjerët.

Më lejoni me këtë rast t'ju tregoj për një vend që kam parë në Los Angeles. Atje gjendet një morg që quhet "frigoriferi". Me shpresë se dikush do të mund të gjejë atje personin që kërkon midis 600 kufomave të ngrira, ai sheh tiketa "anonime" të lidhura në gishtin e madh të këmbës. Shumica e tyre janë varrosur si të paidentifikuar në varrezat e të varfërve. Dhe ata kishin ardhur në atë morg nga fusha e drogës, pasi kishin vepruar sipas mesazhit që edhe tani zhurmon nëpër kompakt-disqet që jehojnë prej miliona shtëpive. Këto viktime ndoqën shenjat e gabuara. Tani, në fundin e udhëtimit të jetës së tyre, pa dyshim që është shumë vonë për të ndryshuar. Sa mirë do të ishte sikur këta të kishin dëgjuar fjalët e Jezu Krishtit: "Unë erdha që delet ta kenë jetën e ta kenë me plotësi" (Gjoni 10,10).

Rritjes së gjithë këtij konfuzioni i shtohet edhe zgjerimi i jashtëzakonshëm i veprimtarisë dhe interesimit për "magjinë e zezë". Burime të sigurt bëjnë të ditur se interesimi i madh ndaj besimeve okulte sot po bëhet më zotërues se në kohërat që dikur njiheshin si "shekujt e errësirës". E kjo ndodh pikërisht në kohën tonë, të cilën e konsiderojmë si kohën e "ndriçimit shkencor".

Në shumë vende që cilësohen si shoqëri të qytetëruara, po rritet numri i adhuruesve të Djallit. Profesionistë nga Londra mblidhen në Kensington për të kremtuar "meshën e zezë". Kuvendet e shtrigave kanë mbirë kaq me shumicë në tërë Evropën, por edhe në vende të tilla të bukura sikurse është ishulli i Vankuverit. Praktikantët e largëta e të zymta të adhurimit të të parëve, që vjen nga Afrika, po dyzohen sot me lojërat e shoqërive të tilla si "birucat dhe dragonjtë" apo tabela e "Ui-së" (nga frengjishtja "OUI", po, një lloj tabele që mban një alfabet dhe simbole të ndryshme që lëvizën me gishtërinj për të shqiptuar mesazhe që mendohen të vijnë të urdhëruara prej shpirtave - shën. i përkthyesit), ushqejnë joshjen e njerëzve me atë që është e keqe dhe e mbinatyrshme. Fenomenet e tilla të panumërta janë rezultat i kureshtjeje shpirtërore sipërfaqësore. Gjatë kërkimit të Perëndisë shumë njerëz, jo vetëm i largohën dritës së Perëndisë, por edhe i afrohen ca më shumë errësirës së besimit mistik. Kjo ndodh për shkak se ata janë të mbushur me një shpirt të gënjeshtërt dhe mashtrues. E gjithë kjo, pra, ndodh në botën tonë, të cilën ne e quajmë të qytetëruar.

Do të bënim mirë të kujtojmë se ç'thotë Perëndia për ditët e fundit. Ai na paralajmëron për profetët e rremë, për shenjat dhe profecitë e rreme që do të shoqërojnë zhgënjimin e madh në fundin e kësaj epoke. Perëndia na thotë se do të shfaqet një mjeshtër i mashtrimit, punët e mbrapshta të të cilit do të përmbushen "me pushtetin e Satanit dhe do të bëjë gjithfarë mrekullish, shenjash dhe çudish të rreme. Ai me ngashnjime të padrejta do t'i gënjejë ata që humbasin (2 Sel 2, 9-10).

Nga ky interesim në rritje ndaj mësimave të rreme, si dhe asaj të praktikave të liga, nuk është vështirë të kuptohet përse një numër i madh i kombeve dhe komuniteteve janë mbuluar nga forcat shtypëse të skepticizmit, nënshtrimit bosh dhe mungesës së shpresës. Shenjat rrugore të Djallit janë të shumta për t'u përmendur, por ju mund të siguroheni se asnjëra prej tyre nuk e tregon Zotin Jezu Krishtin si çliruesin e njeriut.

Mesazhi i Perëndisë, në kundërshtim me portretizimin e zymtë të njerëzve për jetën, nuk ka dyshim se nuk është ai i territ, konfuzionit dhe i vdekjes; ai është mesazhi i shpresës, i sigurisë dhe i jetës plot vrull që gjendet në Krishtin. Ndërsa lexoni Biblën në kërkim të Perëndisë, Shpirti i shenjtë gjithmonë do t'ju drejtojë tek Zoti Jezu Krisht, i cili tha: "Unë jam udha, e vërteta, jeta." Pra, nuk mund të ketë asnjë tjetër, sepse, siç vazhdon Jezusi: "Askush nuk shkon tek Ati pos nëpër mua" (Gjoni 14,6).

Perëndia ju ka paralajmëruar për shenjat mashtruese të rrugës, me qëllim që të mos gaboheni; Perëndia, gjithashtu, ju ka informuar për zhgënjimin e madh që mund t'ju zymtojë mendimin. Perëndia ju jep këtë premtim:

"Në të vërtetë, plani im për ju qëndron i patundur: kërkoj fatin tuaj të mirë e jo fatin tuaj të keq. Kam ndër mend t'ju dhuroj një të ardhme siç e keni shpresuar. Fjala e Zotit! Ju duhet të më drejtoheni mua dhe të më bëni thirrje, dhe atëherë do t'ju dëgjoj. Ju duhet të më kërkonit më gjithë zemër, atëherë do të më gjeni. Do ta kthej fatin tuaj dhe do t'ju mbledh nga të gjithë popujt dhe vendet ku ju kam shpërndarë; do t'ju kthej në vendin prej të cilit ju kam larguar. - Fjala e Zotit!" (Jeremia 29,11-14).

**Pushoni
dhe
mendoni**

1. Çfarë lloj mentaliteti do të adhurojë krijimin më shumë se Krijuesin? (Lexoni Rom 1, 22-28)
2. Në kërkimin tuaj për Perëndinë, cili është çelësi që do të zgjidhë çdo problem intelektual që mund të keni? (Lexoni, Gjoni 7,17)
 - a) Mos është mendja juaj?
 - b) Mos është vullneti juaj?
3. A ju ka dhënë Perëndia një shenjë të qartë që ju drejton për tek Ai ? (Lexoni Gjoni 8,12)

A më do mua vërtet Perëndia?

A e keni vënë ndonjëherë dashurinë e ndokujt në pikëpyetje, kur ajo është e domosdoshme për ju? A jeni përpjekur ndonjëherë të provoni se doni vërtet dikë, edhe atëherë kur ai ose ajo nuk u beson? Për secilin rast duhet të kuptoni se dashuria shprehet më mirë me vepra sesa me fjalë.

Gjersa veprat janë më të fuqishme se fjalët, Perëndia e tregoi dashurinë e vet për ju me atë që bëri, kur Jezusi vdiq në kryq. Kur ta kuptoni rëndësinë e kësaj, nuk do të keni më nevojë për asnjë shpjegim tjetër për të kuptuar se Perëndia ju do me të vërtetë.

Shumë vite më parë, gjatë zhvillimit të mësimin në një nga shkollat e së dielës në Angli, një djalosh e kishte pyetur mësuesin e vet: "I do Perëndia djemtë e lazdruar?" dhe mësuesi i ishte përgjigjur: "Jo, sigurisht që jo! " Oh, se çfarë blasfemie e paqëllimtë t'ia thuash këtë një djali të vogël. Gjersa Perëndia nuk i dashka djemtë e lazdruar, Ai kurrë nuk do të më ketë dashur edhe mua. Shekspiri thotë: "Dashuria nuk është dashuri kur ndryshon objektin". G. Campbell Morgan.

Jo shumë kohë pasi isha kthyer në krishterim, lexova historinë e vërtetë të një djaloshi borizan dhe të një ushtari. Që të dy shërbenin në ushtri gjatë Luftës së Afrikës Jugore. Borizani, Willie Halt, ishte dymbëdhjetë vjeç kur u caktua të banonte në një tendë me shtatë ushtarë të tjerë jobesimtarë. Njëri prej tyre quhej Bill. Megjithatë, ndryshe nga Billi, Willie ishte besimtar i devotshëm ndaj Zotit Jezu Krisht. Ai gjunjëzohej çdo natë pranë shtratit, i lutej Zotit heshtazi dhe lexonte Biblën. Sa herë që bënte këtë, ushtarët e tjerë e qesëndisnin dhe e mallkonin.

Një ditë koloneli kërkoi që kompania të rreshtohet. Koloneli tha se një hajdut ishte futur në tendën e asaj kompanie ku ishin caktuar të shërbenin Willy dhe Billy. Pas përpjekjes dëshpëruese për të gjetur hajdutin, koloneli lëshoi ultimatumin: "Paralajmerimet e mia të bëra më parë nuk patën vlerë. Natën e shkuar hajduti u shfaq përsëri. Sot unë po i jap keqbërësit mundësinë e fundit për ta treguar veten, dhe të marrë dënimin si u ka hije burrave. Nëse ai nuk do t'i përgjigjëjt kësaj thirrjeje, atëherë çdo njeri nga kompania juaj do të ndëshkohet me dhjetë fshikullima kamxhiku mbi shpinën e zhveshur. Por, dëgjoni, nëse dikush nga ju del tani këtu para për të marrë dënimin, ja ku ju them, të tjerët do të falen".

Pas një heshtjeje të tendosur, Willie qëndroi gatitu, pastaj bëri një hap para dhe tha: "Zotëri, ju porsa thatë: 'Nëse dikush nga ju del tani këtu para, të tjerët do të falen.' Zotëri, unë jam ai njeri". I zemëruar shumë, koloneli i thirri burracakut të panjohur: "Po si mund ta lësh këtë djalosh të pafajshëm të marrë dënimin tënd?" Askush nuk lëvizi. "E po, atëherë," - tha koloneli, - "ju të gjithë tani do të shihni pamjen më të dhimbshme, atë të një djali të pafajshëm që merr mbi vete dënimin që i duhet dhënë një burracaku."

Koloneli i qëndroi besnik asaj që tha dhe urdhëroi që Willie të zhvishej e të fshikullohej. Nën goditjet e egra të kërbaçit, Willie i ra të fikët. Billy, i pazoti ta duronte atë pamje, nuk duroi më dhe doli menjëherë para trupës së ushtarëve dhe thirri: "Mësoni! Hajduti jam unë. Dua të marr ndëshkimin tim". Pasi ishte përmendur nga humbja e ndjenjave, Willie ngriti me zor vështrimin mbi fytyrën e Billit dhe i pëshpëriti: "S'ka gjë, Bill, jo." Koloneli nuk do të tërhiqet prej fjalës së vet. Po e marr unë ndëshkimin për ty." Dhe vërtet ashtu bëri.

Djaloshi Willie nuk e mori kurrë më veten prej atyre vragave që i la fshikullimi. Por para se Willie të shkonte në parajsë, Billi, tashmë i penduar, qau pranë shtratit të djaloshit. "Po përse, o Willie, përse e bërë gjithë këtë për mua; unë nuk vlej asgjë." Dhe Willie iu përgjigj qetë: "Bill, unë jam përpjekur shpesh t'ju them se sa fort ju do Perëndia, por ja që ju gjithmonë qeshnit me mua. Mendova se, po të merrja mbi veten time ndëshkimin tuaj, kjo do t'ju ndihmonte të kuptonit sadopak se sa më shumë ju deshi Jezusi, kur shkoi në kryq në vendin tuaj dhe vdiq atje për mëkatin tuaj." Para se Willie të shkonte në parajsë, Billi pranoi shpëtimin e ofruar falas dhe me dashuri nga Jezus Krishti bujar.

Parajsa filloi nëpërmjet Krishtit operacionin fitimtar për shpëtimin e natyrës së humbur njerëzore. Ishte vetëm vetëm dashuria, dashuria e Perëndisë për çdonjërin prej nesh, ajo që frymëzoi veprën e pabesueshme të flijimit e të vuajtjes së Jezu Krishtit.

Mbi kodrën e Golgotës ishin ngritur tre shtylla-kryqe. Në dy prej tyre u kryqëzuan kriminelët, ndërsa midis tyre u gozhdua edhe Zoti Jezusi, ku edhe vdiq.

Në çastet e fundit e të agonisë së dhembjeve, njëri nga hajdutët guxoi të shprehte bindjen e vet për sistemin juridik prej të cilit ata po vuanin dënimin me vdekje.

Pakëz e çuditshme mund të duket, por interesimi i tij kryesor nuk ishte për trupin e munduar e të torturuar; mendimi i tij kishte të bënte me faktin se si drejtësia romake ishte katandisur në atë pikë sa të dënonte Jezusin po me atë mënyrë vdekjeje si ata dy. Ishte pikërisht kjo mënyrë vdekjeje që e kishte turbulluar aq fort atë kriminel. Ndërsa po i afrohej çasti i fundit, hajduti që po vdiste bëri me thjeshtësi dhe përlulje tri vërejtje shumë të mprehta.

Së pari: "*Ne po marrim atë që meritojmë për fajet tona*". Me këtë deklaram të shkurtër e të përlulur, hajduti rrëfeu në pikën e vdekjes përgjegjësinë personale për krimin e vet, duke pohuar fajin e bërë.

Së dyti: "*Ne vdesim me të drejtë*". Sot, në kohët moderne, kur vjedhja dhe aktet e grabitjeve me dhunë janë dukuri e zakonshme, vështirë të kuptohet se sa seriozisht gjykoreshin këto krime në shekullin e parë. Me ato tri fjalë të thëna shkurt, hajduti që vdiste, shprehte bindjen se në kohën e tij, dënimi me vdekje për të ishte lidhor dhe njëkohësisht i drejtë. "*Ne vdesim me të drejtë*."

Së treti: "*Ky njeri nuk ka bërë asgjë të keqe*". Edhe pse është e rëndësishme të lexojmë se si hajduti pohonte fajin e vet dhe e kishte pranuar drejtësinë e sistemit ligjor, është krejt e habitshme të lexosh për interesimin e treguar nga ana e tij për Jezusin e varur në kryq pranë tij. "*Ky njeri - ky Jezus, - bënte vërejtjen e vet hajduti, - ishte krejtësisht i pafajshëm e megjithatë e dënuan padrejtësisht me vdekje*."

I ndërgjegjshëm për mëkatin e vet, hajduti nuk kishte shpresë tjetër veç të kthehej nga Jezusi, ndaj edhe iu lut plot zell: "*Zot, kujtohu për mua kur të vish në mbretërinë tënde*." Duke iu përgjigjur, ashtu sikurse bënte përherë para një rrëfimi të tillë të sinqertë, Zoti Jezus menjëherë i premtoi: ". . . sot do të jesh me mua në parajsë" (Luka 23,39-43).

Pikërisht atë ditë, hajduti që po vdiste, ashtu si të gjithë mëkatarët e penduar, u sigurua për jetën e përjetshme. Ai iu drejtua personit të duhur, Zotit Jezu Krisht dhe kërkoi mëshirën e tij në vendin e duhur, në kryqin ku Jezusi vdiq.

Ja, pra, pikërisht atë ditë të veçantë, para syve të atij hajduti, Zoti Jezus ishte krejt i pafajshëm. Më pas, dy dishepuj ishin edhe më të veçantë me vërejtjet që bënë. Ata pranuan se Jezusi ishte i pamëkat. Secili prej tyre, bashkë me apostullin Pal, shënuan dëshminë e tyre që mishëron karakterin e pamëkat të Jezusit.

Pjetri, mik i ngushtë i Zotit Jezus, njihej si njeri i veprimit të vrullshëm. Kur dëshmoi për pamëkatshmërinë e Zotit Jezus, ai veproi në përputhje me vetë karakterin e Jezusit. "Jezusi nuk bëri asnjë mëkat" (1 Pjetrit 2,22).

Gjoni, gjithashtu, kishte miqësi të veçantë me Zotin Jezus, kështu që ai kishte mundësi ta vëzhgonte Zotin e vet kur rrinte larg analizës kritike të turmave. Nga kjo pikëpamje, Gjoni dëshmon qartazi: "Tek Ai (tek Zoti Jezus), nuk ka mëkat" (1 Gjoni 3,5)

Pali, nga ana tjetër, ishte i njohur si dijetar i një rëndësie të veçantë. Për pasojë, kur Pali, ky burrë i arsimit dhe i dijes, foli për Zotin Jezus, nuk është aspak për t'u çuditur, kur tha: "Ai kurrë nuk bëri mëkat" (2 Kor. 5,21)

Provat e tilla autentike, që i përkasin jetës së pamëkat të Krishtit, janë shumë kuptimplota. Mirëpo disa mund edhe t'i hedhin poshtë këto pohime duke thënë: "Aha, as hajduti që po vdiste dhe as apostujt Pjetër, Gjon e Pal nuk mund të merren si dëshmitarë objektivë. Hajduti që po vdiste ishte një i dëshpëruar, kurse apostujt ishin të paragykuar nga vetë përkushtimi i tyre ndaj Zotit të tyre, Jezusit". Mirë, atëherë, por ç'mund të thuhet për Ponc Pilatin, qeveritarin romak të Judesë? Sigurisht se ai nuk ishte mik i Krishtit. E megjithatë, duke i dëgjuar përgjigjet e Jezusit për akuzat e rreme të ngritura enkas kundër tij, për ta dënuar me vdekje, Pilati deklaroi se: "...pasi e hetova para jush, tek ai nuk kam gjetur asnjë nga fajet për të cilat ju e paditni" (Luka 23,14).

Por çfarë vlejnë gjithë këto dëshmi njerëzore kur i krahasojmë me deklaratën e Perëndisë, Atit, nga froni i Tij në qiell? Kur dikush përgatitet të flasë në një mbledhje publike, konsiderohet e drejtë dhe e përshtatshme që një person i tillë të prezantohet plot mirësjellje. Po kështu, kur Jezusi përgatitej të fillonte predikimin e tij publik, Perëndia Atë i rezervoi vetes privilegjin të paraqiste atë, Birin e vet të dashur. Me një zë kushtrues nga qielli, Ati shpalli: "Ky është Biri im i dashur, të cilin e kam për zemër!" (Mateu 3,17).

Ati e dinte se ndërkohë që Jezusi ndodhej në këtë botë në formë njerëzore, ai jetonte pikërisht sipas mënyrës që Perëndia e kishte krijuar njeriun të jetojë. Çdokush tjetër do të dështonte, sepse "të gjithë u bënë fajtorë dhe humbën madhështinë që u dha Perëndia" (Rom. 3,23). Por jo Jezusi! Ai që i përsosur në të gjitha drejtimitet. Si përfundim, kur Jezusi ishte gati të niste predikimin e tij publik, ishte Ati i Tij i Shenjtë (Gjoni 17,11) ai që e paraqiti atë, dhe që po Ati i Shenjtë që shprehu kënaqësi të madhe për mënyrën se si kishte jetuar Biri i Tij i dashur.

Sikurse kemi shpjeguar, Zoti Jezusi kurrë nuk ishte më pak se Perëndi. Është, pra, një nder të kuptosh se Perëndia e kishte përulur veten dhe se, duke pranuar të lindte në mitrën e një gruaje të virgjër, kishte marrë mbi vete formën e një njeriu. Megjithatë, nëse Jezusi si njeri, nuk do t'i ishte nënshtruar plotësisht Atit të tij qiellor, ai kurrë nuk do të mund t'i sillte Atij kënaqësinë e madhe që i solli. Por, nëpër shtegtimin e tij tokësor, Jezusi ishte përherë i bindur dhe i varur prej Atit të tij. Kështu njerëzia e tij u bë shprehje tokësore e shenjtërisë, dashurisë dhe qëllimit të Atit qiellor.

Jezusi eci po si njeri pikërisht mbi planetin që Ai, si Perëndi, kishte krijuar. Zoti Jezus nuk ishte kurrë më pak se një Perëndi, megjithatë, për plot 33 vjet, Ai i tregoi njeriut mënyrën sipas së cilës Perëndia do që njeriu të jetojë. Jezusi nuk shkeli në njerëzinë e tij asnjë nga tiparet që Perëndia donte t'i kishte njeriu. Gjatë këtyre viteve ai ishte plotësisht në dispozicion të Atit të tij qiellor. Kështu që edhe Ati ishte plotësisht i kënaqur kur vështronte Birin e Tij të dashur, që jetonte si njeri i përsosur midis njerëzve.

I PAFAJ! I PA MËKAT! I PËRSOSUR! Për hajdutin që po vdiste dhe për Ponc Pilatin, Jezusi ishte i pafajshëm. Për Pjetrin, Gjonin dhe Palin, Jezusi ishte pa mëkat. Për Atin e Shenjtë atje në qiell, Jezusi ishte i përsosur. I pafaj! Pa mëkat! I përsosur! Mmegjithatë, Ai vdiq për ne; vdiq për ne për shkak të dashurisë së Tij të madhe ndaj çdonjërit prej nesh.

Dhe tani përpikuni të bashkoheni me ata spektatorë që panë ngjarjet e tmerrshme të së parës "Të Premte të Mire". Turma e shtangur rreth e qark kryqit. Ndërsa vështronin pamjen tronditëse, ata ballafaqoheshin me me një skenë të tmerrshme që shoqërohej nga një kontrast të përgjakshëm.

Në të dy anët e Jezusit rrinte varur një kriminel. Që të dy ishin fajtorë para shokëve të tyre dhe që të dy fajtorë para Krijuesit. Për ata të dy dënimi me vdekje qe kërkuar prej ligjit të vendit.

Ndërmjet këtyre dy njerëzve rrinte varur Jezusi në kryqin e tij. Brenda kontrastit të qartë me hajdutët, Jezusi ishte i përsosur para njerëzve dhe para Atit të vet të shenjtë dhe njëkohësisht i pafajshëm dhe pa mëkat "Perëndia... nëpër Krishtin" (2 Korintasve 5,19) shkoi në kryq "si një Qengj i pa të meta dhe i pa panjollë" (1 Pjetrit 1,20). Zëvendësimi i vdekjes së Krishtit me vdekjen e mëkatarëve të tjerë u dha në bazë vullnetare nga zemra e Perëndisë së dashurisë. Hajdutët duhej të vdisnin, kurse Zoti Jezus sigurisht që nuk duhej të vdiste. Më herët, kur po fliste me kritikët e Tij, Jezusi pohoi: "Unë e jap jetën time, që ta marr përsëri" (Gjoni 10,17-18). Pastaj, kur po u shpjegonte dishepujve të vet shkallën tek e cila do të arrinte së shpejti dashuria e Tij, ai tha: "Dashuria më e madhe që ndokush mund të tregojë është: të japë jetën e vet për miqtë e tij" (Gjoni 15,13).

Pas vdekjes dhe ringjalljes së Zotit Jezus, apostulli Pal theksoi: "Perëndia nëpër Krishtin e pajtoi botën me vetvete" dhe se "Atë që kurrë nuk bëri mëkat, Perëndia e bëri për ne mëkat (ose: flijim për mëkat), në mënyrë që në Të ne të bëhemi drejtësi e Perëndisë" (2 Kor. 5, 19-21). Në kundërshtim me Adamin, që

u bë mëkatar nga mosbindja e tij, Jezusit iu desh të bëhej mëkat (ose: flijim për mëkat) me bindjen e tij vetëmohuese. Shekuj më pas, e vërteta mahnitëse e vdekjes zëvendësuese të Krishtit për mëkatet tona, u shpreh në mënyrë kuptimplotë në vargjet:

Ti je Drejtësia ime,
Mëkati Yt unë jam,
Ti more gjithçka timen,
E më dhe ç'ka unë nuk kam.
Dhe u bë kështu çfarë s'ishte njëherë
Që unë të mbetem si Ti përherë.

Një kokërr gruri

Duke qenë shumë i ndërgjegjshëm për vdekjen e tij të afërt, Zoti Jezusi ua hapi zemrën dishepujve dhe u tha: "Tani shpirti im është i tronditur, dhe çfarë të them? O Atë, më shpëto nga kjo orë! Por unë erdha në këtë orë pikërisht për këtë. O Atë, jepi lavdi Emrit tënd!" Përkushtimit të tillë kaq të sinjerët ndaj lavdisë së Perëndisë, Ati i tij iu përgjigj triumfalisht: "E lavdërova dhe prapë do ta lavdëroj!" (Gjoni 12,27-28).

Tani ju mund të pyesni: "Po si mund t'i jepej lavdi Perëndisë në një skenë të tillë të përgjakur sikurse ajo e kryqëzimit?"

Le të shqyrtojmë deklaratën kyçe prej së cilës ishte zhvilluar lidhja midis Atit dhe Birit. Kujtoni se çfarë u kishte mësuar Jezusi dishepujve të vet:

"Përnjëmend, përnjëmend po ju them: nëse kokrra e grurit e mbjellë në dhe nuk vdes, mbetet e vetme; po nëse vdes, jep shumë fryt" (Gjoni 12,24).

Jezusi si njeri i përkryer, po të donte mund të kishte shkuar drejt në qiell, pa iu nënshtruar fare vdekjes. Vdekja nuk kishte asnjë ndikim mbi të, sepse ai, i vetmi ndër gjithë njerëzimin, ishte pa asnjë faj, pa mëkat dhe i përsosur. Por, në vend të kësaj, ai vendosi t'i jepte lavdi Atit, duke mundësuar kështu shkuarjen në qiell, në praninë e tij, për secilin që do të besojë në Të dhe veprën e Tij. Punë e mahnitshme! Çfarë akti i mrekullueshëm i dashurie!

Po të mos kishte vdekur Jezusi, nuk do të kishte patur asnjë të korrë shpirtërore për të marrë me vete në qiell, dhe ju dhe unë do të ishim të dënuar të mbeteshim të humbur në përjetësi.

Kështu, pra, fati juaj i përjetshëm tani mund të përcaktohet nga reagimi juaj personal për vdekjen e Jezusit. Duket e pabesueshme, por është e qartë se shumë njerëz do të hedhin poshtë faljen që ofron Ai, ndërsa të tjerët do të rrinë asnjans përse i përket vetëmohimit të dashurisë së tij. Për ata që refuzojnë në mënyrë aktive Jezusit, ose nuk që nuk bëjnë asgjë për Të, përfundimi është i njëjtë: ndarje e përjetshme nga burimi i vetëm i jetës, i dritës dhe i dashurisë. Kjo gjendje e tmerrshme përshkruhet në fjalët si vijon:

Duke vdekur do të vdesësh,
Do të vdesësh në një vdekje kaq të madhe,
Do vdesësh në amshim.
Gjithmonë duke vdekur,
Megjithatë kurrë i vdekur.

Por i jemi shumë mirënjohës mëshirës së dashurisë së Perëndisë, sepse:

Nëse i rrëfeheni Jezusit se jeni mëkatar dhe i pazoti të bëni diçka për të paguar mëkatet tuaja, dhe nëse vendosni besimin tuaj në vdekjen e Zotit Jezus si zëvendësim që dha Perëndia për vdekjen që meritoni, dhe nëse largoheni prej mëkatit tuaj, falënderojeni Atë, sepse Ai vdiq për ju dhe ftojeni në zemrën dhe jetën tuaj.

Atëherë Zoti Jezus ju jep këtë premtim personal:

"Dola prej Atit dhe erdha në botë; përsëri po e lë botën e po kthehem tek Ati... do të vij përsëri e do t'ju marr tek unë, që aty ku jam unë, të jeni edhe ju" (Gjoni 16,28; 14,3).

Megjithatë jeta e përjetshme nuk është vetëm siguria e së ardhmes sime në qiell, por ajo është, gjithashtu, një realitet i lavdishëm dhe i dhënë për këdo që beson në Zotin Jezu Krisht. Këtyre njerëzve Perëndia u premton: "Perëndia na dha jetën e përjetshme dhe kjo jetë është në Birin e Tij. Ai që ka Birin, ka jetën; ai që nuk ka Birin e Perëndisë, nuk ka as jetën" (1 Gjoni 5,11-12). Jeta e përjetshme gjendet te një Person - tek Zoti Jezu Krisht. Dhe kur ky Person vendos të banojë në zemrën njerëzore, pikërisht në atë çast fillon jeta e përjetshme.

Çmimi shumë i lartë

Siç kemi thënë, nëse duhet të jetojmë me Perëndinë gjithnjë, ne duhet të gjejmë një zgjidhje për problemin tonë. Dhe zgjidhja për mëkatin në jetën tonë gjendet në vdekjen e Jezusit. Shenjtëria, drejtësia dhe dashuria e Perëndisë, që të gjitha takohen në kryqin e Krishtit. Atje, shenjtëria e tij u ruajt, drejtësia e tij u vërtetua dhe dashuria e Perëndisë përqafoi njerëzit e tillë si ju dhe si unë.

Në librin e vet për përkushtim të përditshëm, "*Maksimumi im për lartësinë e Tij*", Oswald Chambers vë në dukje këtë paralajmërim dashamirës:

Kini kujdes nga pamja e këndshme e Atësisë së Perëndisë që thotë: "Perëndia është aq i mirë dhe i dashur, saqë patjetër do të na falë". Një dhembshuri e këtij lloji haset askund në Dhiatën e re. Rruga e vetme nëpërmjet së cilës Perëndia mund të na falë mëkatin dhe të na rikthejë në raport të drejtë me vetveten, është vepra flijuese e Jezu Krishtit, dhe asnjë tjetër.

Por edhe në qoftë se e kuptojmë këtë të vërtetë dhe marrim faljen e mëkateve nëpërmjet thjeshtësisë së besimit në Zotin Jezus, ende është e mundur që të harrojmë se sa çmim të lartë u desht të paguajë Perëndia për ta siguruar shpëtimin tonë.

Edhe pse më parë kemi përmendur aktin vetëmohues të Willie Halt, nuk gjejmë as edhe një fakt të ngjashëm njerëzor i cili do të mund të krahasohej me vuajtjen që Perëndia duroi në kryq, në përputhje me dashurinë e tij për ne. Me anë të Fjalës së frymëzuar, që ne e çuajmë Shkrimi i shenjtë apo Bibla, vetë Perëndia e tërheq perden më një anë, për të na dhënë një pamje të plotë të një dashurie të tillë vetëmohuese. Por edhe pas këtij hapi, madhësia e dashurisë së Perëndisë mbetet fare jashtë kapacitetit të të kuptuarit tonë të kufizuar. Megjithatë, duke u përqendruar në një akt kaq mahnitës të dashurisë, ne mund t'ë fillojmë të kuptojmë një pjesë të gjatësinë dhe gjerësinë, lartësinë dhe thellësinë e dashurisë së Perëndisë.

Kur Jezusi vdiq në kryq, ai vuajti për mëkatet tona në mënyrë të trefishtë.

Trupi i varur në kryq i Jezusit u dërmua nga agonja; dashuria e Tij në kryq u shtri deri në skajin më të largët. Por më dramatike se kjo është fakti se në kryq ai u shkëput nga drita, lavdia dhe paqja, të cilat Ai i kishte gëzuar gjithmonë në kuadër të trinisë dhe pranisë së Atit të Tij.

Vuajtjet që Jezusi duroi në kryq, qëndrojnë përtej kuptimit njerëzor. Megjithatë, sa herë që mendojmë për vuajtjet e Tij fizike, dhembjet e Tij emocionale dhe veçanërisht për vuajtjet e Tij shpirtërore, do ta kuptojmë ndryshe masën e dashurisë së Tij për njerëzit mëkatarë.

Vuajta fizike: Është me të vërtetë e pamundur të barazosh prishjen e një pikturë të paçmueshme të Rembrandit me zhbravitjen e një cope letre të pistë. Edhe më e pakrahasueshme është vdekja e njeriut të përsosur, Jezu Krishtit, me vdekjen e një krijese tjetër njerëzore. Në Dhiatën e vjetër gjejmë një profeci që me përpikmëri parathoshte shpërfytyrimin fizik që do të duronte më vonë Jezusi. Atje thuhet: "kaq e shëmtuar ishte pamja e tij - fytyra e tij s'ishte më si e njeriut" (Isaia 52,14). Në këtë deklaratë Perëndia shpjegoi se Biri i Tij i dashur do të trajtohej aq egërsisht, saqë nuk do t'i ngjante më një njeriu. Ky gjykim i formës trupore të Krishtit ishte profetizuar prej vetë Jezusit:

"Dëgjoni mirë! Tani po shkojmë në Jerusalemin. Atje Biri i njeriut do t'u dorëzohet kryepriestërinyje dhe mësuesve të Ligjit. Ata do ta dënojnë me vdekje dhe do t'ua dorëzojnë të pafeve. Ata do ta vënë në lojë, do ta pështyjnë, do ta fshikullojnë dhe do ta vrasin; por ditën e tretë ai do të ringjallet" (Marku 10,33-34).

Ja se çfarë ndodhi me të vërtetë. Marku përshkroi më vonë atë që kishin parë dëshmitarët: "Dhe i binin kresë me kallam, e pështynin dhe, duke u gjunjëzuar para tij, kinse e nderonin. Pasi e vunë në lojë, ia hoqën mantelin e kuq, ia veshën petkat e tij dhe e nxorën përjashta për ta kryqëzuar" (Marku 15,15-24) Kamxhiku romak që gërvishti trupin e Jezusit ishte thurur nga rripa lëkure, i rënduar me copa të mprehta prej ashti ose plumbi. Ky mjet sadist çau mishin e

shpinës dhe të krahërorit të Birit të pamëkat të Perëndisë. Një torturë e tillë çnjerëzore shpjegon domethënien e psalmit, i cili profetizoi: "Mund t'i numëroj të gjithë eshtrat e mi; e këta më shikojnë dhe nuk m'i ndajnë sytë" (Psalmi 22,17). Po, vetëm Zoti Jezus, si askush tjetër, shkoi në një vdekje të mundimshme dhe dhembshme, i përkryer në të gjitha drejtimet. Megjithatë gjymtimi trupor që ai pësoi e shëmtoi pamjen e Tij fizike. **A nuk ju ndihmon kjo që ta kuptoni më mirë se sa shumë ju deshi Perëndia?**

Vuajtja emocionale: Megjithëse vuajtja fizike e Zotit të kryqëzuar Jezu Krisht është jashtë kapacitetit të të kuptuarit tonë. Dhembjet e tij fizike ishin vetëm një pjesë e realitetit të tmerrshëm të traumës së tij të thellë, sepse Zoti Jezus përjetoi në kryq gjithashtu një dhembje të paparë emocionale.

Gjoni i regjistroi për ne ngjarjet e atyre orëve të tmerrshme: "Por, kur erdhën te Jezusi, si panë se kishte vdekur, nuk ia thyen kërcinjtë, por njëri nga ushtarët ia shporoi me heshtë krahërorin, dhe menjëherë rrodhi gjak e ujë" (Gjoni 19,33-34). **A nuk ju ndihmon më mirë kjo që të kuptoni sa shumë ju deshi Perëndia?**

Vuajtje shpirtërore: Duke qenë se tani për tani ne jetojmë në një trup prej mishi e gjaku, është më lehtë ta krahasojmë jetën tonë me vuajtjen fizike, madje edhe me vuajtjen emocionale të Jezusit, sesa ta krahasojmë me vuajtjen shpirtërore të tij. Rrjedhimisht, edhe kur mendojmë për vdekjen, ne vetëm se mendojmë për mjerimin fizik dhe emocional që shoqëron çastin kur vdes qenia jonë fizike. Megjithatë, Bibla flet për tri lloje vdekjeje. Pra, kemi vdekjen shpirtërore, vdekjen fizike dhe vdekjen e përjetshme. Është e rëndësishme të kuptojmë se asnjëra prej këtyre aludimeve për vdekjen nuk i referohet ndërprerjes së jetës. Si rezultat del konstatimi se vdekja është ndarje, por jo shuarje!

Vdekja shpirtërore: është ndarja nga Perëndia që krijoi çdo njeri që ta njohë e ta adhurojë atë. Adhurimi i Perëndisë është lartësia, përmbushja personale dhe shpirtërore e njeriut; porse adhurimi i vërtetë është i pamundur për një krijesë shpirtërisht të vdekshme. Zoti Jezusi thoshte: "Perëndia është shpirt". Megjithatë, një krijesë shpirtërisht e vdekshme nuk mund aspak të adhurojë singërisht Perëndinë në mënyrën si mësonte Zoti Jezus, d.m.th. me shpirt dhe në të vërtetë" (Gjoni 4,24).

Vdekja fizike: është një tjetër formë e ndarjes. Të jesh fizikisht i vdekur është për zemrën dhe shpirtin (personalitetin e vërtetë të njeriut) për t'u veçuar nga trupi. Por, vdekja fizike, për ta thënë qartazi, nuk është fundi i ekzistencës së njeriut.

Vdekja fizike: është ndarja e papushuar prej Perëndisë. Të jesh përjetësisht i vdekur, do të thotë të jesh përjetësisht i ndarë prej Atij që është burimi i vetëm dhe i përjetshëm i dritës, dashurisë dhe jetës. Të jesh i ndarë nga Perëndia, do

të thotë të jesh i zhytur në errësirë, dëshpërim dhe mallkim të përjetshëm. Një vdekje e tillë e përjetshme është përfundimi i vuajtjes shpirtërore. Para se të fitonte mbi vdekjen, Jezusi duroi të njëjtin ankth të ndarjes shpirtërore. Ndodhi pikërisht në kryq që Zoti Jezus jetoi ankthin e vuajtjes fizike dhe emocionale.

Por, ishte edhe pikërisht atje në kryq, ku ai, gjithashtu, përjetoi thellësinë e pafundme të vuajtjes shpirtërore. Në agoninë e shpirtit Jezusi thirri plotë zemërim: "Eli, Eli lama sabakthani!" e që do të thotë: "Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?" (Mateu 27,46).

Thuhet se në kohën e vet Luteri, ndërsa meditonte ankthin e pashpjegueshëm të vuajtjes shpirtërore të Shpëtimtarit, ishte ulur mbi fron aq i shtangur sa dhe një kufomë dhe ndenjtë ashtu shumë kohë pa marrë as edhe një ushqim. Kur, më në fund, u ngrit prej asaj soditjeje, thirri: "O Perëndi, i braktisur prej teje, kush mund ta kuptojë këtë dhembje?" Aty rreth orës dymbëdhjetë të mesditës Biri i përjetshëm ishte varur në kryq për afër tri orë. Në atë ditë të tmerrshme vetë Zoti Jezus, burimi i gjithë jetës, u bë pre e vdekjes. Me siguri, kulmi i agonisë së tij të tmerrshme ishte pikërisht kur Ati u nda prej Birit të vet të dashur. Po, Jezusi vdiq.

Nuk është aspak për t'u çuditur që shpirti i Shpëtimtarit u cfiloi tmerrësisht kur Ati (Perëndia, Ati) e bëri atë (Jezusin) që "kurrë nuk bëri mëkat të jetë mëkat për ne" (2 Kor. 5,21) - jo mëkatar, por mëkat (ose: flijim për mëkat) në vendin tonë. Kur ndodhi kjo, Shpëtimtari vuajti brengën e "dëbimit nga miqësia e Perëndisë dhe i dorëzuar tërësisht te forcat e ferrit" (Krummacher).

Kështu që nuk është për t'u habitur që, ndërsa Jezusi vuante kështu, kjo botë e lige u fsheh nën hijen e frikshme në ato tri orët solemne. Perëndia që është Drita e përjetshme nuk mund të bashkëjetonte me mëkatin, që është thelbi i errësirës dhe i vdekjes së përjetshme. Prandaj, kur Zoti Jezus u bë mëkat për ju dhe mua, prania e shenjtë e Perëndisë u tërhoq prej Birit të Tij të dashur dhe të përjetshëm. Isaac Watts (1674-1748) shkroi:

"Eh, t'shijë diellin n'terr si u fsheh,
Si ndryu n'vetë çdo lavdi,
N'sa vetë Krijuesi vdiste n'Kryq
Për mëkatet tuaja, o njeri".

Por, lavdi Teje, o Perëndi, se Zoti Jezus u ngrit prej vdekjes. Ashtu si vdekja e tij e përpikte është fakt historik, po ashtu është edhe ringjallja e tij e vërtetë. Vdekja dhe ferri, armiqte e përjetshëm të njeriut, nuk mund ta ndalnin atë. Ditën e tretë pas kryqëzimit, ai u ngrit nga varri, për të mos vdekur kurrë. Për gjithmonë, fizikisht, shpirtërisht, e përjetësisht, Zoti Jezus është madhërisht i gjallë. Jeta e tij, jeta e tij e ringjallur, është në dispozicion të çdo njeriu që do ta falënderojë plot mirënjohje për gjithçka që ai bëri në kryq për ta dhe që personalisht e pranojnë si Shpëtimtarin dhe Zotin e tyre. Për të tillë njerëz, apostulli Pal shkroi: "Por, Perëndia që është i pasur me mëshire, "në saje të dashurisë së madhe, me të cilën na deshi, ne që ishin të vdekur për shkak të fajeve, na ringjalli bashkë

me Krishtin - ju jeni të shpëtuar me hir - dhe, bashkë me të na ringjalli dhe na vendosi në qiell në Krishtin Jezus. " (Ef 2,4-6).

A nuk ju ndihmon kjo që ta kuptoni më mirë se sa shumë ju deshi Perëndia?

Vdekja e Krishtit i jep fund vdekjes

I ndjeri dr. Sangster ishte njëri prej oratorëve më të dëgjuar. Ai kënaqej që mund të përdorte gjuhën e tij të artë për të folur mirë për Perëndinë dhe Shpëtimtarin e vet, Jezusin. Në mënyrë krejt ironike, por edhe fatkeqe, dr. Sangster para se të vdiste ishte krejt i pazoti të fliste për shkak të kancerit në gojë. Pikërisht, para se të shkonte në qiell, i bëri shenjë së bijës t'i jepte laps e letër. Në mëngjesin e së Dielës së Pashkës, ai shkroi: "Më mirë të mos kesh gjuhë, por të kesh dëshirë përvëluese për të thirrur 'Krishti u ringjall!', sesa të kesh gjuhë e të mos kesh asnjë dëshirë për të folur".

Meqenëse Zoti Jezu Krisht është Perëndia, Krijuesi, ai solli jetën nga asgjëja. Meqenëse Zoti Jezu Krisht është Perëndia, Shpëtimtari, ai mposhti vdekjen dhe e nxori jetën jashtë varrit. Si do të mund ta mbante vallë brenda varri i kalbjes dhe i vdekjes Krijuesin e jetës!?

Duke u shkruar besimtarëve të qytetit të Korintit, apostulli Pal u kujtonte atyre se ishin shpëtuar nga pasojat e mëkatit ngaqë kishin pranuar, besuar dhe mbështetur në faktin se Krishti vdiq për mëkatet tona në përputhje me Shkrimet e shenjta dhe se Ai "u varros dhe u ringjall të tretën ditë sipas Shkrimeve" (1 Kor 15, 3-4). Sot, çdo besimtar i vërtetë mbështetet mbi faktin e shkëlqyer se "Krishti vdiq për mëkatet e mia dhe se Ai u ringjall e më dha jetë të re nëpër të". Tani ju mund të më pyesni: "Çfarë ndodhi me Jezu Krishtin në intervalin kohor kur u kryqëzua dhe gjersa u ngrit nga varri tri ditë më pas?" Duke i paraprirë një pyetjeje të tillë, Perëndia na dha përgjigjen: "E ajo fjalë 'u ngrit', çfarë do të thotë tjetër, por se më parë 'zbriti' këtu poshtë, përmbi tokë (ose: në nëntokë)? Ai që 'zbriti' është po Ai që 'u ngrit' mbi të gjithë qiejt, për ta mbushur gjithësinë" (Efes. 4, 9-10). Po, pra, Bibla na tregon se para se të ngritej, Zoti Jezu Krisht zbriti në nëntokë. Pastaj që nga ato rajone, ai u ngrit në qiell, duke udhëhequr edhe shenjtorët e Dhiatës së vjetër (që kishin vdekur duke besuar) drejt vargut të triumfit të Tij. Çdo besimtar i vërtetë sot është shumë i sigurtë se dera e vdekjes, në fakt, është hyrja drejt lavdisë. Pra, për të mirën tonë, vetë Krishti triumfoi apo ngadhnjeu si mbi vdekjen fizike, ashtu dhe mbi atë shpirtërore. Ç'mrekulli!

"O vdekje, ku është thimthi yt? O ferr, ku është fitorja jote? Gjëmbi i vdekjes sate është mëkati dhe fuqia e mëkatit është Ligji. Por, ta falënderojmë Perëndinë që na jep fitorën me anë të Zotit tonë, Jezu Krishtit" (1 Kor 15, 55-57).

Vdekja mund autorin e vdekjes

Arsyeja që Perëndia e veshi veten me "mish e gjak" nuk ishte vetëm që Ai të mund të vdiste për mëkatet tuaj dhe timin, por edhe që ta shkatërronte me anë të vdekjes, atë që ka pushtetin e vdekjes, domethënë, djallin" (Hebrenjve 2, 4). Pikërisht sikurse Davidi përdori shpatën e Goliatit për të shkatërruar Goliatin e shushatur, ashtu edhe Jezusi mori armën e Djallit, vdekjen, dhe e përdori plotësisht për ta mposhtur atë. Jezusi është çliruesi i vërtetë i njerëzve. Ai është çliruesi i dërguar nga Perëndia - i Vetmi që është në gjendje të çlirojë njerëzit nga vdekja e përhershme dhe nga skllavëria shpirtërore që Djalli ka vënë synim për çdo njeri.

Ndodhi për arsye të trupit të Tij njerëzor prej mishi e koçkash të vërteta, që Jezusi e mposhti Djallin, mundi vdekjen dhe u ngrit prej varrit. Pastaj Jezusi u ngrit në qiell ku "Jezusi u bë pjesëtar në këtë gjë" (Heb 2,14). Për të parën herë Njeriu - i pa asnjë faj, i pamëkat, i përsosur, hyri në parajsë. Për shkak të vdekjes së Tij në kryq, ai ka hapur derën për të tjerët që ta pasojnë. Ç'mrekulli!

Trashëgimi i atij që vdiq

Është me interes të dimë se Zoti Jezus hapi rrugën e qiellit me qëllim që ju dhe unë të ecim në vazhden e triumfit të Tij. Është po kështu e mrekullueshme të mësojmë se para vdekjes së vet Jezusi premtoi plot dashuri se pas ngritjes në qiell do të dërgonte Shpirtin e Shenjtë te besimtarët e Tij. Ai u premtoi dishepujve:

"Le të pijë kush beson në mua! Sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: Lumenj uji të gjallë do të rrjedhin prej barkut të tij. Këtë e tha për Shpirtin që do të merrnin ata që do të besonin në të. Aso here, në të vërtetë, Shpirti i Shenjtë nuk ishte dhënë ende, sepse Jezusi ende nuk kishte hyrë në lavdi." (Gjoni 7,38-39).

Gjithashtu

"Por tani po shkoj tek Ai, që më ka dërguarç edhe unë do t'i lutem Atit dhe Ai do t'ju japë ju një Mbrojtës tjetër,ç Shpirtin e së vërtetëç është më mirë për ju të, sepse po s'shkova, Mbrojtësi nuk do të vijë tek ju, kurse, po shkova, do ta dëgoj tek juç Ai do të më levdojë." (Gjoni 16,5; 14,16; 16,7.14)

Tashmë kemi vënë re se si Perëndia u nderua me vdekjen e Birit të vet. Ju mund të më bëni një tjetër pyetje: Si mundet Jezusi të nderohet duke dërguar Shpirtin e shenjtë tek ju dhe te mua?

Kjo pyetje gjen përgjigje të pjesshme me faktin se Jezusit nderohet në jetën e çdo besimtari nëpërmjet të cilit vërshon dashuria e Perëndisë. Në lexojmë: "çdashuria e Perëndisë u ndikua në zemrat tona me anë të Shpirtit të shenjtë që na u dhurua." (Rom. 5,5). Dashuria e Perëndisë që jeton dhe mbetet e paharruar dhe e bërë e vërtetë prej Shpirtit të shenjtë, tejkalon kulmin më të lartë të afeksionit dhe dhembshurisë njerëzore. Me anë të besimit me të cilin ju i përgjigjeni veprës së Tij të përfunduar në kryq, Zot Jezusi në personin e Shpirtit të shenjtë do të nisë të dojë njerëz të tjerë nëpërmjet jush. Ç'mrekulli!

Të besosh se Krishti vdiq për mëkatet e tua dhe të jesh mirënjohës për këtë, do të thotë të gëzosh sigurinë personale për shlyerjen e mëkateve dhe sigurinë për shpëtimin që jep Perëndia. Vlerën e jetës suaj e shtoni duke poseduar në qenien tuaj Zotin Jezu Krisht, dhe kështu ju bëheni një mjet shprehës i dashurisë së Tij për botën që ende nuk e ka njohur këtë dashuri.

Si përfundim, le të kujtojmë këtu një teolog të famshëm gjerman, fort i dëgjuar për diturinë e tij, të cilin dikur e pyetën: "Cila është mendimi juaj i vërtetë për Perëndinë?" Për habinë e të gjithëve, ai u përgjigj duke huazuar fjalët prej një kori fëmijësh: "Jezu Krishti mua më do, sepse Bibla këtë ma mëson."

Lavdi dashurisë që shpëtimin na e solli,
Lavdi mëshirës që solle ndër ne,
Lavdi për flakjen përtej të greminës
Që Ti, o Zot, atje në Golgotë e bërë!

Mëshira e mirësia atje s'kanë të sosur,
Përdëllimi e ndjesa atje s'kanë fund,
Atje lirinë, ky shpirti im e gjeti,
Në Golgotë ku Ti, o Zot, u flijove për mua!"

Po, Perëndia *me të vërtetë* më do, dhe Perëndia vërtet ju do edhe ju.

**Pushoni
dhe
mendoni**

1. Cila është mënyra më e mirë për të vërtetuar se ju doni dikë?
 - a) Nëpërmjet asaj që thoni?
 - b) Apo nëpërmjet asaj që bëni?
2. Si e dëshmoi Perëndia dashurinë e vet ndaj jush?
3. Si do t'i përgjigjeni ju, personalisht, dashurisë së Perëndisë?

Duke parandjerë udhëtimin e mërzitshëm hekurudhor tetëmbëdhjetë orësh, shoqja ime dhe unë rrinim midis qindra bashkudhëtarëve në stacionin hekurudhor "Gare Saint Lazare" në Paris. Pritëm plot durim gjersa erdhi nëpunësi i stacionit dhe hapi derën për kontrollimin e biletave, me qëllim që të mund të hynim në trenë për të vazhduar më tej udhëtimin. Shumica e atyre që na rrethonin ishin të rinj. Duke qenë të përzier midis tyre, na duk se imazhi i çdo vendi evropian përfaqësohet apo shprehet nga turma. Disa nga të rinjtë përpiqeshin të bënin një sy gjumë, duke përdorur për jastëkë çantat e shpinës. Ndërsa shtriheshin mbi dyshtemenë e gurtë, ca të tjerë, shokë të tyre, bënin rojë duke përtypur sanduiçe apo duke pirë një gotë ujë.

"Në atmosferën elektronike të dhomës së operacionit, çdo kirurg mëson të identifikojë gjakun me jetën. Që të dy janë të pandashëm. Po humbi njëri, humb edhe tjetri." *Dr. Paul Brand.*

Gjatë kësaj pritjeje biseduam dhe bëmë humor me disa nga të rinjtë. Pavarësisht nga vrulli rinor, kur rastiste që dukja e jashtme zymtohej, shumë syresh kuptonin edhe më mirë se ende nuk kishin "gjetur atë jetë" të cilën po e kërkonin. Nuk vonoi dhe biseda jonë u kthye te personi që po udhëtonte bashkë me Doruntinën dhe me mua, pra, u kthye te Zoti Jezu Krisht.

Ndërsa bisedonim, disa nga të rinjtë, të zhurmshtë e aventurier, na u hapën dhe shfaqën dëshirën se donin të bisedonin se si e ku mund ta gjenin jetën e vërtetë. Disa prej tyre shpresonin ta gjenin në një qytet tjetër, disa të tjerë në një miqësi a shoqëri tjetër; kurse të tjerët besonin se do ta zgjeronin përvojën e jetës së tyre gjatë injektimit të ardhshëm të drogës, ose me rastin dehjes me pije alkoolike. Disa prej këtyre të rinjve shqetësoheshin shumë se mos do të infektoheshin nga një sëmundje vdekjeprurëse.

Në fshatrat e thella afrikane këtë sëmundje të tmerrshme e quajnë "sëmundja e njeriut thatanik". Në në fjalorin mjekësor kjo sëmundje njihet si HIV pozitive. Kur zhvillohet plotësisht te një burrë, grua, djalë a vajzë, kjo sëmundje njihet si SIDA. Mesazhi tmerrues që vjen nga konstatimi i kësaj sëmundjeje flet gjithmonë po për të njëjtën gjë; rrënim i vazhdueshëm dhe absolut.

Në tërë botën njerëzit e dinë tashmë se sëmundja e frikshme SIDA është sëmundje gjaku. Në vend që të bëhet ashtu siç është përcaktuar të mbetet gjithmonë rrjedhë pastruese e jetës, rryma e gjakut tani kthehet e bëhet rrjedhë e një vdekjeje të mundimshme.

Megjithatë, më duhet të pranoj se, sadoqë gjaku është rrymë jetëdhënëse, pamja e gjakut, për mua, ka qenë përherë neveritëse. Në të vërtetë, në përpjekje për të mposhtur frikën time, pranova me një rast ftesën për të parë një operacion kirurgjik nga një pult vëzhgimi në një spital të Londrës. Ndërsa bisturia bëri prerjen në lëkurën e pacientit, përsëri mua pothuaj më ra të fikët. Miku im

doktor, i cili vuri re se isha qullur në djersë dhe isha zbardhur krejt, më tha të dilja prej dhomës së vëzhgimit. Nuk kishte nevojë për më shumë fjalë!

Mirëpo, duke lënë mënjanë reagimin personal të dikujt ndaj pamjes së gjakut, jeta dhe shëndeti mund të rikthehen tek ai që vuan seriozisht nga hemorragjia nëpërmjet transfuzionit të gjakut. Sot, për shkak të mrekullive të shkencës moderne, gjaku i marrë prej venave të një njeriu të shëndetshëm mund të vlerësohet si rrjedhë jetëdhënëse në venat e një pacienti që ndodhet buzë vdekjes, ose edhe në rastin e një të sëmuri rëndë.

Shumë kohë para se hulumtimet mjekësor të fillonin shpalosjen e fshehtësitë dhe mrekullitë e gjakut, vetë Perëndia kishte deklaruar: "Sepse jeta e gjallesës është në gjak" (Levitiku 17,11). Dr. Paul Brand përgjigjet qartë se gjaku përmban thelbin e jetës. "Në atmosferën elektronike të dhomës së operacionit, çdo kirurg mëson të identifikojë gjakun me jetën. Këto dyja janë të pandashme dhe po humbe njërin, humb edhe tjetrin".

Mirëpo shumë njerëz nuk dinë se përveç infektimit të gjakut me HIV, që është një infektim selektiv që vjen si pasojë e ekspozimit, ekziston një sëmundje tjetër gjaku, e cila është universale. Për shkak se "Perëndia...prej një njeriu (fj. një gjaku) krijoi mbarë gjininë njerëzore, që ta banonte mbarë sipërfaqen e dheut" (Veprat 17,26), kjo sëmundje e e tmerrshme ka helmuar tërë gjininë njerëzore. Bibla na tregon se burimi i kësaj sëmundjeje çon prapa tek Adami, paraardhësi i gjinisë njerëzore.

Kur mëkatoi njeriu i parë, Adami (1 Kor 15, 45), të gjithë brezat pasardhës, të çfarëdo ngjyre e lëkure, të ardhur në këtë jetë, erdhën bashkë me dënimin me vdekje. Bibla deklaron qartë se "në Adamin vdesin të gjithë" (1 Kor 15, 22). Sa i përket SIDA-s, vdekja kalon në trup nëpërmjet infektimit të gjakut, dhe me anë të ekspozimit ajo bartet edhe tek të tjerët. Në të njëjtën mënyrë, infektimi i shkaktuar nga mëkati është përcjellë nga një gjeneratë tek gjenerata tjetër. Po të mos ishte kështu, njerëzit do të shkonin drejt në qiell, pa kaluar nëpër luginën e sëmundjeve dhe vdekjes fizike. Por ja që nuk është kështu!

Megjithëkëtë, falë Perëndisë, që kur lindi Jezusi, një rrjedhë gjaku jetëdhënëse u fut në gjininë njerëzore. Dhe ja si ndodhi kjo: Engjëlli Gabriel i tregoi Marisë se kishte mbetur shtatzënë dhe se do të lindte një Bir e se emri i Tij do të ishte Jezus. Gabrieli i shpjegoi, gjithashtu, kësaj virgjëreshe të pastër e të pamartuar se si do të ngjizej ajo. "Shpirti i shenjtë do të vijë mbi ty dhe pushteti i të Tejlartit do të të mbulojë me hijen e vet, prandaj i shenjtë që do të lindë prej teje do të quhet Bir i Perëndisë" (Luka 1,35).

Mrekullia ndodhi kur fara e gruas u ngjiz prej farës së Shpirtit të shenjtë. Në këtë ngjarje dramatike jeta e Perëndisë u fut në gjininë njerëzore. Ashtu siç thotë edhe Dr. Robert E. Coleman¹, "fakti që Jezusi lindi nga Perëndia vetvetiu përjashton transmetimin tek ai të mëkatit të trashëgueshëm nga njerëzit".

Sigurisht se ndërsa foshnja rritej në mitrën e Marisë dhe gjaku mbushte embrionin, gjaku i tij i shtrenjtë ishte i papërlyer dhe i painfektuar. Po, gjaku i Zotit Jezus ishte vetë jeta!¹

¹

1) Në librin e tij "Kimia e gjakut", dr. M. R. De Haan citon një sërë botimesh të njohura psikologjike, obstetrike dhe lindjeje dhe konkludon: "Nënai siguron fetusit (foshnjes së palindur dhe në zhvillim), lëndët ushqimore për ndërtimin e atij trupi të vogël në gjëndrat e mitrës së vet, dhe gjithë gjaku që formohet brenda foshnjes formohet në vetë embrionin. Që nga koha e ngjizjes e gjer në atë të lindjes asnjë pikë gjaku nuk kalon nga nëna te foshnja. "Megjithatë, duke komentuar konkluzionin e De Haanit, Dr. Robert E. Coleman në librin e tij "E shkruar në gjak", pohon: "Pa u përpjekur për ta vënë në dyshim këtë pozicionim (d.m.th. pikpamjen e De Haanit që gjaku i trupit të njeriut formohet brenda vetë fetusit nëpërmjet futjes së spermës së mashkullit dhe rrjedhimisht nuk ka asnjë kontakt të drejtpërdrejtë me trupin e nënës), unë mendoj se është e drejtë të vëmë re se edhe doktorë të tjerë të shkencave mjekësore pyesin seriozisht për vlerën e këtij pozicioni. Megjithatë, pa marrë parasysh natyrën biologjike të situatës, unë nuk shoh asnjë arsye për të dyshuar. Fakti që Jezusi u ngjiz nga Perëndia, përjashton mundësinë e transmetimit apo të trashëgimit të mëkatit te ai, sidomos kur të kihet parasysh rëndësia biblike e gjakut të Jezusit."

Gjaku njerëzor është një substancë jashtëzakonisht komplekse. Hulumtuesit mjekësorë vazhdojnë edhe sot të zbulojnë gjithnjë e më shumë të fshehtësi të këtij lëngu të mrekullueshëm dhe jetëdhënës. Më fjalë të thjeshta, disa nga funksionet që gjaku kryen në trupin e njeriut mund të cilësohen si: pastrues i organizmit, furnizues i jetës dhe sprapës apo dëbues i sëmundjeve. Siç shihet, kjo është e çuditshme, por edhe më e mrekullueshme është kur dimë se Perëndia ka bërë të volitshëm për ju dhe mua një rrjedhë gjaku që ka qëllime të ngjashme, por dhe ca më të mrekullueshme. Ky gjak është për të gjithë ata që kërkojnë "jetën e vërtetë". Për mëkatarin, gjaku i Jezusit është mjeti i Perëndisë për pastrimin e mëkati. Për ata që janë të vdekur shpirtërisht, gjaku i Tij i çmuar përçon jetë me shkronjen e madhe "J". Për të gjallët shpirtërisht gjaku i Jezusit është elementi mbrojtës që jep Perëndia për mbrojtje nga sulmet e Djallit. Për këtë gjak të vyer lexojmë:

"...Dijeni mirë: nuk u shpënguat nga mënyra e zbrazët e jetës suaj të trashëguar nga etërit me ndonjë send të shkatërrueshëm - argjend apo ar, por me gjakun e paçmueshëm të Krishtit, Qengjit të patëmetë e të panjollë" (1 Pjetrit 1,18-19).

Gjaku: fuqia e tij pastruese

Para disa kohe, mjetet e informimit njoftonin se një ndërmarrje transporti kishte vënë në rrezik kërkesat dhe kushtet higjenike. Me qëllim që të rriste fitimet e veta, kjo ndërmarrje kishte shfrytëzuar një cisternë të njëjtë për të shpënë prodhime helmuese në një drejtim, për t'u kthyer në drejtimin tjetër me ngarkesën që përmbante ushqime likuide. Ky gabim i shkaktuar nga grykësia e kësaj ndërmarrje për të fituar sa më shumë, bëri që shumë njerëz të sëmuren rëndë nga helmimet.

Sidoqoftë, Perëndia ka bërë në trupin e njeriut një sistem të mrekullueshëm transporti, i cili njëkohësisht transporton ushqim në qëliza dhe pastron plehrat e mbledhura. Përveç kësaj, si rezultat i krijimit të përsosur nga Perëndia, brenda

qarkullimit të gjakut nuk ekziston asnjë ndotje e brendshme. Si për çudi, në trupin e njeriut asnjë qelizë nuk është më larg se gjerësia e një fije floku nga kapilari i gjakut. Nëse prodhimet helmuese nuk do të mënjanoreshin prej këtyre qelizave, përfundimi i pashmangshëm do të ishte sëmurja dhe vdekja.

Kjo është pikërisht ajo që ka përshkruar Perëndia, kur shpjegon metodën e tij për heqjen e mëkatit infektues nga jeta jonë. Një pastrim i tillë është i mundshëm vetëm nëpërmjet gjakut të çmuar të Jezusit: "por nëse ecim në dritë, sikurse ai është në dritë, kemi bashkësi njëri me tjetrin dhe gjaku i Jezu Krishtit, Birit të Tij, na pastron nga çdo mëkat" (1 Gjoni 1,7). Më tej, Perëndia thotë se nuk ka rrugë tjetër nëpërmjet së cilës do të faleshin mëkatet tona, sepse "pa derdhjen e gjakut nuk ka falje" (Heb. 9,22).

Gjaku: fuqia e tij jetëdhënëse

Një funksion tjetër i gjakut është të shpjerë ujin dhe ushqimin e nevojshëm nëpër trup për të mbështetur jetën. Nëse gjaku nuk arrin të të gjitha qelizat dhe indet e trupit, strukturat e trupit menjëherë vdesin. Në këtë mënyrë "trupit" vdes kur gjaku pushon së qarkulluari. Pra, është e qartë se jeta gjendet në gjak. Kur kuptojmë këtë, na kujtohen fjalët e Zotit Jezus, që befasuan së tepërmi dishepujt, për gjakun e Tij. Ai këmbënguli kur tha:

"Nëse nuk e hani trupin e Birit të njeriut, e nuk e pini gjakun e tij, nuk keni jetë në vetvete. Kush ushqehet me trupin tim dhe pi gjakun tim, ka jetë të përjetshme. Unë atë do ta ringjall në ditën e fundit". (Gjoni 6, 53-55)

Megjithatë, Jezusi vazhdoi të sqaronte mendimin e vet. Ai tha: "Kush ushqehet me trupin tim dhe pi gjakun tim, ai mbetet në mua dhe unë në të." (Gjoni 6,56). Çfarë gëzimi të kuptosh burimin e vërtetë të jetës shpirtërore. Gjaku i Krishtit u derdh që të çlirojë mëkatarët nga mëkatet e tyre. Dhe për shkak të gjakut të tij të derdhur, ne tash mund të marrim pjesë në jetën e tij të dhënë për ne. Zoti Jezus shpjegoi kuptimin e vërtetë të pirjes së gjakut të tij, kur tha: "Unë jam në të!" Mrekulli!

Më përvojën personale të pushtetit rilindës të Krishtit, besimtarët mund të pohojnë triumfalisht: "Krishti u ringjall; Ai tani jeton në mua!" Për njerëz të tillë, ngrënia e bukës dhe pirja e verës në një shërbesë të bashkësisë së krishterë, është veprim i thjeshtë e simbolik i lutjes dhe dëshirës¹.

1) Është për keqardhje, por ka miliona njerëz që ende këmbëngulin në idenë sipas së cilës buka dhe vera që shërbehen në "kungimet" e zakonshme janë shndërruar vërtet në mishin dhe gjakun e Krishtit. Atë që Zoti kishte ndër mend të kuptohej në mënyrë simbolike, fatkeqësisht dhe tragjikisht njerëzit e kuptuan si fakt të drejtpërdrejtë fizik.

Kur një njeri rilind (shpirtërisht), pushteti jetëdhënës i gjakut të çmuar të Jezusit përcillet mrekullisht në jetën e besimtarit nëpërmjet pushtetit të Shpirtit të shenjtë. Po, baza e kërimit të jetës nga çdo njeri duhet të jetë "transfuzioni i gjakut jetëdhënës".

Gjaku dhe forca e tij mbrojtëse

Gjaku i njeriut ka edhe një funksion tjetër të mrekullueshëm. Ai është jo vetëm jetëdhënës dhe jetëpastrues, por edhe jetëmbrojtës.

Kur në Indi u diagnostikua "murtaja e zezë"² gjithë botën e pushtoi një frikë e madhe. Avionët ndërkombëtarë që vinin në këtë vend disinfektoheshin dhe në mjaft raste udhëtarët futeshin në karantinë për analizë mjekësore. Që kjo sëmundje ngjitëse të mos përhapej ndër vende të tjera, u vendos një embargo e përkohshme në të gjitha fluturimet për në Indi.

2) Sëmundje ngjitëse në formën e epidemisë, që shkaktohet nga virusi Yersinna Pestis, i cili mbartet te minjtë dhe shfaqet me ethe rraskapitëse. Për herë të parë u shfaq në Evropë dhe Azi në shek. XIV.

Madje edhe pa kërcënimin e "murtajës së zezë", ekziston një bombardim i vazhdueshëm në trupin njerëzor nga mikrobet e jashtme që kërcënojnë jetën. Mirëpo gjaku ka një mekanizëm të çuditshëm kundërhelmues si dhe lëndë të tjera të veçanta, të cilat mbrojnë sistemin nga invazionet bakteriale. Kur ndodh një cenim i tillë, qelizat e bardha të gjakut (fillimisht për qëllime mbrojtëse) rriten në mënyrë dramatike në numër dhe hidhen në pozicion mbrojtës.

Sa mrekulli kur dimë se gjaku i Zotit Jezu Krisht, shumë më tepër se sa fuqia e mrekullueshme e gjakut njerëzor, ka gjithashtu mision jetëmbrojtës. Është Gjaku i Jezu Krishtit ai që mbron besimtarin prej mësymjes së vazhdueshme të forcave djallëzore. Kur profetizohet për kohën e përfundimit të betejës ndërmjet fëmijëve të Djallit dhe të ata të Perëndisë, lexojmë: "Por ata (fëmijët e Perëndisë) e mundën (Djallin) në fuqi të gjakut të Qengjit dhe në saje të dëshmisë së vet: nuk e deshën jetën e vet aq sa ta donin vdekjen" (Zbulesa 12,11). Ju, gjithashtu, mund të mposhtni përparimet tinzare të djallit me pushtetin mbrojtës të gjakut të çmuar të Krishtit.

Kjo fitore e Jezusit mbi Satanin u profetizua menjëherë pasi Djalli kishte mashtruar Adamin dhe Evën. Atëherë Zoti Perëndi premtoi se do të jetë fara e gruas ajo që do të shkaktojë rënien e tij. "Armiqësi do të vë ndërmjet teje dhe gruas, ndërmjet farës sate dhe farës së saj; fara e saj do të ndrydhë kurse ti do t'ia sulmosh thembrën" (Zanafilla 3,15). Fara e gruas do të shtypë kokën e Satanit, por jo përpara se gjarpri të ketë kafshuar thembrën e Mesisë. Ishte vetë Zoti Jezu Krisht; fara e një gruaje, i cili derdhi gjakun e tij të shtrenjtë, ai që erdhi "që të shkatërronte, me anë të vdekjes, atë që ka pushtetin e vdekjes, domethënë djallin" (Hebrenjve 2,14).

Ndryshe nga studentët që rendnin pas iluzionit, të cilët i takuam në stacionin "Gare St. Lazare" në Paris, shumë të tjerë e kanë gjetur burimin e vërtetë të jetës. Shumë vite më parë unë dhe Doruntina takuam shumë ugandasë të cilët e kishin gjetur burimin e vërtetë të jetës dhe ata ishin të sigurtë për këtë gjë. Ata kishin zbuluar se gjaku i çmuar i Zotit Jezu Krisht ishte ai që pastronte zemrat, se ishte jetëdhënës dhe dhurues i fuqisë për t'i rezistuar djallit.

Megjithëse zyrtarët e ambasadës britanike në Kenia na paralajmëruan për rrezikun e mundshëm, gruaja ime dhe unë, të shtyrë nga Shpirti i Shenjtë, vazhduam rrugën për në Uganda. Perëndia kishte programuar kohën e seminarit tonë të zgjatur me pastorë ugandesë dhe gratë e tyre. Siç kuptuam më vonë, Ai kishte programuar edhe kthimin tonë me avion. (Dhe ndodhi që avioni ynë të ishte i fundit që largohej nga Entebe, para një grusht shteti tjetër ushtarak).

Me të mbërritur në aeroport ne ndjemë atmosferën e tensionit dhe të frikës. Konfuzioni dhe ndotja me të cilat u ndeshëm janë të papërshtueshme. Njëra prej veturave të pakta të rajon arriti të na çonte nga aeroporti në një rrugë që ishte bërë plot gropa prej bombave. Pas një udhëtimi të shkurtër, u arrestuam nën kërcënimin e tytave të pushkëve të ushtarëve kokëkrisur. Nuk arrinim të kuptonim se ne kishim të bënim me ushtarë të rregullt, me forca antiqeveritare apo me gangsterë të veshur me uniforma ushtarësh. Për habinë tonë, ata njihnin shoferin tonë dhe, meqë ai i përkiste fisit të tyre, edhe pse jo më dëshirë, na lejuan të vazhdonim më tutje pa na grabitur e pa na dëmtuar.

Me të arritur në pikësynimin tonë, bashkëshortja ime dhe unë gjetëm vendin e takimit për seminarin tona; një godinë e zymtë dhe e pistë mu në mesin e një bashkësie të pushtuar nga frika. Kur pastorët dhe gratë e tyre erdhën të na takonin, harruam se ku ndodheshim. Ishte vetë Perëndia që na nderoi me mençurinë e thellë dhe praninë e tij. Ato takime do të mbeten të skalitura përgjithmonë në kujtesën tonë si përvojë e pasur dhe e madhe sa një mal bashkë me Perëndinë e gjallë.

Pastorët dhe gratë e tyre uleshin çdo ditë në banga për tetë orë rresht, për të dëgjuar me vëmendje Doruntinën dhe mua, tek po ndanim bashkërisht të vërtetat e Perëndisë nëpërmjet Biblës. Ndërsa i mësoja, gruaja ime shkruante në formë të përmbledhur mbi një tabelë të zezë të vjetër ato që thoja, me qëllim që t'i ndihmonte dëgjuesit të merrnin shënime në copat e letrave. Një ditë, befas ndodhi një zënkë të dera. Pavarësisht se njëri nga burrat e dehur që mbante në dorë një pushkë që ndalur tek hyrja, tjetri çau përmes turmës, duke vringëlluar armën dhe pastaj mori shenjë drejt e në zemrën e Doruntinës.

"Le të lutemi të gjithë që ky njeri i mirë të vijë e të njohë Jezusin" - tha qetë-qetë Doruntina. Pas disa çastesh, që për mua ishin kohë pa mbarim, përkthyesi mu drejtua me një habi që vështirë se mund të përshkruhet, dhe tha: "Nuk arrij të besoj plotësisht se ç'tha i dehuri, por m'u bë se pëshpëriti: 'Dua ta njoh Perëndinë e kësaj gruaje'."

Ndërsa përkthyesi thoshte ato fjalë, vura re një pamje të cilën kurrë nuk do ta harroj. Cili ishte shkaku i gjithë kësaj? Ndoshta ishte një engjëll që e detyroi atë krijesë brutale të gjunjëzohej, ose një sens i mrekullueshëm i pushtetit dhe shenjtërisë së Perëndisë, që, padyshim, kishte mbizotëruar gjatë gjithë atyre takimeve, e që kaq shumë kishte ndikuar tek ushtari i dehur? Apo mos vallë gjithë ai veprim ishte akt i një vullneti të lirë që e detyroi atë të përulej dhe të shfaqte nevojën e thellë të zemrës së tij? Jo, nuk jam aq i zoti sa ta shpjegoj gjithë atë që ndodhi! Ajo që mund të pohoj është se në atë çast, tyta e pushkës

rrëshqiti poshtë ngadalë, krejt ngadalë e pastaj, ajo arma e frikshme e bërë enkas për vrasje e shkatërrim, u përplas përtokë, ndërkohë që vetë ushtari ra në gjunj. Domosdo se gjithë veprimi nuk mund të vlerësohej si akt, të cilit mund t'i lihet vend të trajtohej në mbledhjet tona të ardhshme. Doruntina e kuptonte fort mirë këtë. "Lutu duke përsëritur fjalët e mia" i tha ajo. Pastaj dalëngadalë e udhëhoqi atë shpirt të mashtruar, të mjerë e nevojtar atje, nën kryq, - te Shpëtimtari i mëkatarëve, ku ai gjeti burimin e gjithë jetës së vërtetë nëpërmjet gjakut të Jezusit.

Po, përse e kujtoj këtë ndodhi? Thjeshtë për shkak të asaj që ndodhi pas atij takimi të paharruar. Nuk ka dyshim se në mbledhjen tonë gjendeshin shumë nga ata që kishin sa e sa arsye për t'u frikësuar, për të urryer keqbërësin që aq dhunshëm u fut midis nesh. Po kishte midis nesh edhe nga ata, jeta e të cilëve ishte kërcënuar kaq tmerrsisht kohët e fundit. Madje njërit nga pastorët e pranishëm aty i ishin këputur gishtat gjatë një përleshjeje me një ushtar të tillë. Mirëpo, ngaqë e njihnin dhe e donin Zotin Jezus personalisht, pikërisht këta njerëz e rrethuan dhe e përqaftuan ushtarin dhe u lutën për vëllanë e tyre të ri në Krisht.

Pastaj, pa ndonjë shoqërim muzikor, por nën harmoninë e lavdishme afrikane, ata të gjithë shpërthyen në këngë. Ende më mbushet zemra plot nderim sa herë që sjell ndërmend fjalët e asaj kënge:

Oh, Gjaku i Jezusit,
Oh, Gjaku i Jezusit,
Oh, Gjaku i Jezusit,
Që pastron mëkatin tim.

Sa mirë do të ishte që udhëheqësit tanë ushtarakë të ndodheshin me ne atë ditë. Me siguri do të dëshmonin të vetmen zgjidhje të Perëndisë për konfliktin ndërfisnor, ndëracor e ndërkombëtar.

"Dhe ju që dikur ishit të përjashtuar dhe armiq për shkak të veprave tuaja të këqija, tani Perëndia ju pajtoi me vete, duke bërë paqen me anë të gjakut të kryqit të Tij" (Kol 1, 20-22).

Vetëm ata që janë pajtuar me Perëndinë nëpërmjet gjakut të çmuar të Jezusit, do të shpëtohen prej gjyqit të ardhshëm. Atë ditë të mrekullueshme, kur Jezusi do të kthehet për të gjykuar këtë botë të ligë, është thënë që Jezusi, MBRETI I MBRETËRVE dhe ZOTI I ZOTËRAVE do të jetë "i mbështjellë me mantel të ngjyer në gjak dhe për emër quhet: Fjala e Perëndisë" (Zbulesa 19,16.13).

dhe mendoni

1. Vërtet e dëshironi "Jetën" me shkronjën e madhe "J"? Kjo është jeta që Zoti Jezus përshkroi, kur tha: "Unë erdha që delet ta kenë jetën e ta kenë me plotësi". (Gjoni 10, 10)
2. Sipas Biblës, ku gjendet jeta në trupin e njeriut? (Lexo: Lev 17, 11)
3. Cila është domethënia e gjakut të çmuar të Zotit Krisht?
- A besoni në forcën pastruese të Tij? - A besoni në forcën jetëdhënëse të Tij? - A besoni në forcën mbrojtëse të Tij? Zoti Jezus tha: "Unë jam ringjallja dhe jeta: kush beson në mua, edhe nëse vdes, do të jetojë. Dhe kush jeton dhe beson në mua, nuk do të vdesë kurrë" (Gjoni 11,25-26).

9

Si mund të bëhem anëtar i familjes së Perëndisë?

Aty nga fillimi i vitit 1940, shkenca e mjekësisë bëri përparim të madh në fushën e operacionit okulistik. Aq i madh ishte ky përparim sa ishte bërë e mundur të transplantohet me sukses të plotë kornea prej syve të ndokujt që posa kishte vdekur dhe t'u vihej syve të një personi të verbër. Dr. Sangster na tregoi rreth përfundimeve të dëshmuara të transplantimit të parë të suksesshëm të kornesë.

Shumë orë para lindjes së diellit, Dr. Sangster shoqëroi dy veta në Surrey Downs të Anglisë. Njëra ishte një zonjë e cila kishte lindur e verbër, kurse tjetri ishte kirurgu i saj. Sytë e pacientës ishin mbrojtur nga drita gjatë ditëve që pasuan pas operimit të saj duke ia mbështjellur me fasho. Por, në mënyrë krejt graduale, fashot i ishin hequr dhe ajo kishte ndier një përjetim të ri ndaj dritës dhe ishte emocionuar tepër shumë. Dhe ja, më në fund, pak para lindjes së diellit i ishte hequr edhe fashoja e fundit nga sytë e kësaj zonje, e cila kurrë nuk kishte parë në jetë të vet.

Përsosmëria e një piktori artist, shkëlqimi i një fytyre njerëzore, madhështia e një pejsazhi - pa asnjë dyshim se nuk mund të përshkruhen plotësisht me anën e tingullit. Të parët është i domosdoshëm. Ashtu sikurse pamja fizike përçon bukurinë e krijimit të Perëndisë në përvojën njerëzore, ashtu edhe të parët shpirtëror ritransmeton realitetin e pranisë, fuqisë dhe të dashurisë së Perëndisë në shpirtin njerëzor. *R.A.B.*

Agimi nuk mund të ketë qenë kurrë më madhështor se atë ditë, kur dielli i mëngjesit doli në horizont. Hijet zhdukeshin dhe gjethet e blerta vizatonin bukurinë e tyre të brishte mbi vellon e atij shkëlqimi mëngjezor. Zogjtë laroshë hidheshin mbi plisa e bar të njomë, të larë nga vesa, në kërkim të ushqimit për mëngjes. Gjithë ajo pamje përbente një kënaqësi shumë prekëse për një zonjë e cila po shihte për herë të parë në jetën e vet. Me lotët që i rridhnin poshtë faqeve, ajo thirri: "Oh, sa jeni përpjekur të më përshkruani gjithë këtë bukuri, por unë kurrë nuk kisha përfytyruar që të ishte kaq mahnitëse". Pastaj u ul në heshtje para shkëlqimit të krijimit të Perëndisë.

Dhe vërtet, si do të mund t'ia përshkruani ngjyrën e kuqe një njeriu që s'ka parë kurrë? Apo pamjen e perëndimit të diellit atij njeriu sytë e të cilit kurrë nuk i janë përgjigjur dritës? Një gjë e tillë është e pamundur. Fjalët që përshkruajnë bukurinë pamore mund të kenë pakëz domethënie kur ato bien në veshët e dëgjuesit që nuk ka aspak vizionin e asaj pamjeje për të cilën flisni. Përsosmëria e pikturës së një artisti, shkëlqimi i një fytyre njerëzore, madhështia e një pejsazhi, nuk ka dyshim se nuk mund të përshkruhen plotësisht me anën e tingullit. Të parët është i domosdoshëm.

E njëjta vështirësi mund të merret parasysh kur një besimtar orvatet të transmetojë bukurinë shpirtërore të një jobesimtari. Dikur, duke biseduar me një student mjekësie që po studionte për provimet e fundit në spitalin "Guys" në Londër, unë u përpoqa t'i shpjegoja mrekullinë e dashurisë së Perëndisë. "Në të vërtetë, unë nuk mund ta shoh atë" - m'u përgjigj ai. E kuptova atë që thoshte, por megjithatë, një minut më pas vazhdova: "Nuk dyshoj në atë që thua, sepse ti je si ai njeriu që rron në një dhomë të errët, dhe unë e di se me se ngjason gjithë kjo. Unë kam jetuar vetë në errësirën shpirtërore, por tani gjendem jashtë saj, pikërisht aty ku vazhdon të shndritë dashuria e Perëndisë. Dëgjo, David, - i thashë, - nëse ndien se duhet ta kuptosh dashurinë e Perëndisë, duhet të dalësh nga errësira e dhomës dhe të kalosh në dritëne Tij diellore". Atë ditë Davidi ra në gjunjë për t'i kërkuar Zotit Jezus faljen e mëkateve dhe që ai ta pranonte në gjirin dhe familjen e tij. Nuk do të harroj kurrë ato që tha, ndërsa ngrihej prej atij gjunjëzimi: "Asnjëherë nuk kam menduar se kjo (drita e Zotit) do të jetë kaq madhështore."

Pikërisht ashtu sikurse pamja fizike përçon bukurinë e Krijimit të Perëndisë në përvojën njerëzore, po ashtu edhe të parët shpirtëror rritet në shpirtin njerëzor realitetin, praninë e pushtetit dhe dashurinë e Perëndisë.

Duke folur nëpërmjet apostullit Gjon, Zoti Jezus, pasi u ngrit në qiell dha një diagnozë tronditëse në lidhje me gjendjen shpirtërore të popullit të qytetit të Laodicesë. Ai i tha atij populli: "dhe nuk e di se ti je i verbër!" (Zbulesa 3,17). A mund të përfytyroni një të verbër që të mos jetë i ndërgjegjshëm për gjendjen e tij të dëshpëruar? Pas diagnozës së verbërisë shpirtërore, Zoti Jezus vazhdoi të japë recetën e ilaçit të Tij: "Blej edhe barin për të lyer sytë që të shohësh"

(Zbulesa 3,18). Sa e rëndësishme është ende kjo recetë! Vështrimi shpirtëror kërkon kirurgji të syrit shpirtëror, dhe kjo është vetë vepra e Shpirtit të shenjtë. Kur lindet së pari, ajo ishte thjeshtë lindje fizike dhe kjo nuk ju dha vështrim dhe kuptim shpirtëror. Nëse do t'ju duhet të gjeni udhën tuaj përmes errësirës shpirtërore drejt dritës së njohjes së lavdisë së Perëndisë (2 Kor 4,6), do t'ju duhet të lindni për të dytën herë. Jezusi i tha Nikodemit: "Çka lind prej mishit, mish është; por çka lind prej Shpirtit, shpirt është. Mos u çudit që të thashë: 'Duhet të lindni përsëri'" (Gjoni 3,6-7). "Kush nuk lind përsëri prej së larti, nuk mund ta shohë mbretërinë e Perëndisë" (Gjoni 3,3).

Ashtu si çdo krijesë njerëzore edhe ju lindët me një boshllëk të formuar nga Perëndia në jetën tuaj, i cili kërkon të mbushet. Ky boshllëk shpirtëror mund të plotësohet nëpërmjet hyrjes në jetën tuaj të ekzistencës së Krishtit të ringjallur. Kur ta keni pranuar atë si Shpëtimtar në jetën tuaj, qëllimi dhe domosdoshmëria e vdekjes së Tij do të realizohet në jetën tuaj. Ai nuk vdiq thjesht vetëm për t'ju falur mëkatet. Ai vdiq edhe me qëllim që zemra juaj të bëhet vend i pastër shpirtëror ku Ai të mund të banojë. Dhe është e nevojshme që mëkatet tuaja të falen para se ai të jetojë në zemrën tuaj.

Duke biseduar me një besimtar afrikan, u informova për barrën e tij të rëndë që ta ndante lajmin e mirë të Krishtit më të rinjtë e vendit të vet. Javën që pasoi më duhej t'u mësoja Biblën gati dyqind pastorëve, kështu që mendova ta ftoja edhe atë. Sadoqë ndodheshim disa qindra milje larg nga vendi ku pastorët duhej të mblidheshin, shfaqta mendimin që ai të udhëtonte me autobus nëpër gjithë atë rrugë të gjatë e plot gropa, gjersa të vinte të na takonte. Arbeni arriti i lodhur e i këputur, por shumë i lumtur që ishte në gjendje të mësonte ca më shumë për Perëndinë dhe Fjalën e Tij. Arbeni nuk udhëtoi në atë autobus të mbingarkuar afrikan vetëm për të shijuar një udhëtim. Jo, udhëtimi i tij ishte qartazi përpjekje për të arritur në konferencë. Qëllimi i tij i vërtetë ishte të mësonte se ç'farë e priste në fund të atij udhëtimi.

Po kështu, Zoti Jezus e dinte se e vetmja mënyrë se si Ai do të mund të futej në zemrën tuaj ishte që t'ju bënte shoqëri, po dhe ju Atij, që t'ju siguronte një rrugë për zemrën tuaj, për të qenë të pastruar prej mëkatit. Sidoqë falja e mëkateve tuaja ishte e nevojshme, jeta juaj e re në Krishtin, si dhe aftësia juaj për të qenë në miqësi me Të, ishin edhe dëshirat e Tij të fundit për ju. Dhe a do të jeni i kënaqur me diçka më pak? Si përfundim, kjo miqësi personale me Krishtin është në të vërtetë edhe qëllimi i krijimit tonë si genie njerëzore.

Që ta dini se Krishti jeton në zemrën tuaj, ju duhet ta dini tani, pikërisht në këtë çast, se jeta juaj e përrjetshme tashmë ka filluar. Qenia e Krishtit i sjell jetës suaj një copëz nga parajsa ku ju synoni të shkoni. Dëshmia për këtë është kjo:

"Perëndia na dha jetën e përrjetshme dhe kjo jetë është në Birin e Tij. Ai që ka Birin, ka jetën, ai që nuk e ka Birin e Perëndisë, nuk e ka as jetën" (1 Gjoni 5,11-12). Prandaj, nuk është për t'u çuditur që miku im, Davidi, pasi i kërkoi Jezusit t'ia falte mëkatet dhe të futej në jetën e tij, ai thirri: "Kurrë nuk pata menduar ndonjë gjë më të mrekullueshme se kjo!"

Por në ç'mënyrë?

Kur njerëzit dëgjuan Pjetrin të predikonte për jetën, vdekjen dhe ringjalljen e Krishtit, Perëndia u dha atyre dëshirën për ta njohur Shpëtimtarin. Shpirti i shenjtë bëri për ta atë çfarë Ai është duke bërë për ju. Ata dëgjuan Pjetrin duke u treguar se Jezusi ishte Zot. ("Kurios" - *Jahve*) dhe Mesia i Perëndisë. Dhe ky kuptim i ri se kush është Jezusi, krijoi tek ata një sens mbizotëruës të ndërgjegjësimit dhe të domosdoshmërisë së shpëtimit. Ndërsa mendonin për indiferencën dhe mohimin që i bënë të Kryqëzuarit - vetë Shpëtimtarit, - Shkrimi i shenjtë na tregon se ata "u tronditën në zemër dhe pyetën: "Çfarë duhet të bëjmë ne, o vëllezër?" (Veprat 2,37).

Përgjigjja e parë e Pjetrit ishte thirrja për t'u penduar. Pa pendim, besimi nuk është besim i vërtetë, por është shtirje "sikur beson". Besimi i vërtetë përfshin si qëndrimin në besim, ashtu edhe ndryshimin e qëndrimit.

Kur e falënderoni singërisht Jezusin për atë që bëri për ju kur vdiq në kryq, qëndrimi juaj ndaj Perëndisë dhe ndaj mëkatit pëson një ndryshim dramatik. Vetëm atëherë ndodh që Shpirti i shenjtë kryen operimin e vet në syrin dhe mendja juaj nis t'i shohë sendet nga një perspektivë e ndryshme. Në të vërtetë, kuptimi i fjalës "pendim" (ose kthim) është ndryshimi i mendjes. Kështu, përse i përket Perëndisë dhe mëkatit, përjetimi i singërtë i një rilindjeje nënkupton një ndryshim themelor të mendjes.

Lidhur me Perëndinë: "Pendimi (një ndryshim i mendjes) hedh poshtë çdo koncept e gënjeshtërt për Perëndinë. Në Afrikë kam parë njerëz të cilët, duke luftuar fort me mënyrat e tyre të vjetra dhe zakonet pagane, i kanë djegur haptas fëlishtë e dikurshme pas kthimit të Jezusi. Unë kam miq të cilët, kur janë kthyer prej sistemeve fetare e shoqërore që nuk përputheshin me Perëndinë e Biblës, është dashur të ballafaqohen me trysni të ndryshme nga shoqëria, madje edhe me kërcënime dhe rrëzime. Besimi që shpëton duhet të rrënojset në bindjen e fortë se Jezusi është *Jahve* - i vetmi Perëndi Shpëtimtar.

Lidhur me mëkatin: Kur nëpërmjet besimit përjetoni shpëtimin, atëherë do të njihni mëkatin tuaj me dhembje e turp. Ndërrimi i mendjes (pendimit) suaj ndaj mëkatit do të thotë se ju nuk përpiqeni më ta injoroni mëkatin, as do të përpiqeni të shfajësoheni vetë për mëkatin tuaj, as do të besoni më se do t'ju shpëtojë drejtësia juaj. "Veprat tona të drejtësisë janë si një rrobë e ndotur para Perëndisë së shenjtë" (Isaia 64, 6). Por ju ktheheni te Jezusi, ju ndjeni dëshirë t'u largoheni sendeve që në jetën tuaj kanë qenë të papëlqyera për Të.

Përfytyroni një tetar që ndodhet në pushim vjetor. Një ditë ai merr dy letra. Një nga një shok i veti, kurse një tjetër nga komandanti i repartit ku ai bën shërbimin suhtarak. Në letrën e parë gjendet një ftesë për dasmën e mikut, ndërsa në të dytën një urdhër prej eprorit për t'u paraqitur në detyrë. Sigurisht se ka ndryshim

ndërmjet një ftese dhe një urdhri. Një ftesë mund të refuzohet me mirësjellje, kurse urdhri kërkon ose bindje ose rebelim.

Duke ditur se mëkati ju shkatërron jetën, Perëndia nuk ju fton të pendoheni, por ju urdhëron të pendoheni. Kur Pali po përmbyllte paraqitjen e Ungjillit para filozofëve dhe dëgjuesve në universitetin e kryeqytetit të Greqisë, tha: "Perëndia tani urdhëron; le të pendohen të gjithë njerëzit e çdo vendi" (Veprat 17,30). Pra, të gjithë njerëzit, përfshirë edhe ju.

Mrekullia ndodhet në atë se, kur ju largoheni nga konceptet e gabuara për Perëndinë dhe njëkohësisht i braktisni mëkatet tuaja, dhe duke bërë kështu vini me besim te Jezusi për ta pranuar atë si Shpëtimtarin tuaj personal, Shpirti i shenjtë do të japë fryt në zemrën tuaj. "Sepse Perëndia është Ai që ndikon tek ju që ju të doni e të veproni" (Filipianeve 2,13). Në këtë mënyrë Perëndia u premtonte atyre që duan të pendohen, dëshirën për të vepruar si dhe pushtetin për të përmbushur vullnetin e Perëndisë. Vetëm atëherë jeta juaj arrin fuqinë e dhënë nga Perëndia.

Si mik i juaji, ju nxis të pranoni Zotin Jezus pa vonesë. Gjeni një vend ku mund të përuleni para Perëndisë me lutje. Patjetër, nëse përsëritni fjalët sipas mënyrës së papagallit, ata nuk do të kenë asnjë efekt mbi ju. E rëndësishme është që t'i përgjigjeni me besim Jezusit që tha: "Unë jam udha, e vërteta, jeta. Askush nuk shkon tek Ati pos nëpër mua" (Gjoni 14, 6).

Tani mund të dëshironi të mbyllni sytë, t'i luteni Zotit në mënyrë spontane me fjalët që u dalin nga zemra. Ndoshta mund t'ju ndihmojë edhe lutja e sugjeruar nga ne, të cilën e gjeni në faqet në vijim.

PËRGJIGJJA IME ME LUTJE

O Perëndi, as nuk të kam njohur e as nuk të kam dashur. Por të falënderoj që më ke njohur e dashur.

Unë jam mëkatar dhe vetëm nuk mund të bëj asgjë për të siguruar shpëtimin tim. Po të drejtohem me besim ty, o Zoti Jezus, për të më falë për mëkatet e mia! E pranoj se jam mëkatar dhe pendohem për mëkatin tim. Faleminderit, Zoti Jezus, sepse ti vdiqe për mua dhe më ofrove pastrimin dhe pushtetin jetëdhënës me gjakun tënd të çmuar.

Të lutem, eja në zemrën time, Zoti Jezus, dhe vëre jetën time nën kontrollin tënd.

Faleminderit, Zoti Jezus, që unë rilinda nëpërmjet Shpirtit tënd të shenjtë. Për mua është gjë e mrekullueshme kur di se nëpërmjet pushtetit tënd të ringjalljes, unë jam fëmijë i Perëndisë, dhe se do të jetoj me ty përgjithmonë. Faleminderit, Zoti Jezus!

"Dhe ai që beson në të nuk do të turpërohet kurrë." (1 Pjetri 2,6)

Dhe tani i tregoni dikujt çfarë keni bërë. Kini parasysh se Krishti jeton në ju, dhe se Ai është gjithë fuqia që ju nevojitet për të bërë një jetë të denjë dhe për të dëshmuar për Të para të tjerëve.

**Pushoni
dhe
mendoni**

1. Si mund të shprehni mirënjohjen tuaj më mirë për marrjen e një dhurate kaq bujare?
Duke thënë: "Ju lutem, ma jepni mua atë?"
Apo duke thënë: "Faleminderit?"
2. Është ndjenja apo besimi juaj ai që ju jep sigurinë se jeni fëmijë i Perëndisë?
"Ju në fakt jeni të shpëtuar me hir, në sajë të besimit, dhe kjo nuk vjen nga ju, por është dhurata e Perëndisë" (Efes 2,8).
3. A përfshin "besimi" juaj në Zotin Jezus
- elemente pendimi?
- elemente falënderimi?
- qëndrim mbështetjeje të plotë në Të?
4. A do ta falënderoni ju tani Perëndinë për shpëtimin tuaj dhe t'i luteni Zotit Jezus jo vetëm për çfarë Ai ka bërë për ju, po edhe për atë se kush është Ai?

"Sepse, në qoftë se *me gojë* e dëshmon se Jezusi është Zot dhe në qoftë se në zemrën tënde e beson se Perëndia e ka ringjallur prej të vdekurish, do të shpëtosh. Pra, për të fituar drejtësinë duhet të besosh në zemër e për të fituar shpëtimin duhet ta dëshmosh besimin *me gojë*" (Romakeve 10, 9-10).

10

Po pastaj?

Shpëtimi është krejt falas. Ajo nuk arrihet dot me asnjë vepër të bërë nga njeriu. Por Zoti Jezus e mundëson atë.
Meqë ju bëtë singërisht lutjen e sugjeruar (ose ndonjë tjetër si ajo), besimi juaj në Krisht ju ka bërë vërtetë fëmijë të Perëndisë. "Por të gjithë atyre që e

pranuan, ai u dha të drejtën të bëhen bij të Perëndisë, atyre që besojnë në emrin e Tij" (Gjoni 1, 12). Ka shumë të ngjarë që tani të më pyesni: "Çfarë pastaj?"

Pak para se Jezusi t'i linte dishepujt e vet të misionin e Tij dhe vetë të shkonte për të mposhtur vdekjen dhe pët t'u kthyer në qiell, Ai u tha: "Qëndroni në mua dhe unë do të qëndroj në ju" (Gjoni 15,4). Me këto fjalë Jezusi shpjegoi thelbin e jetës së krishterë. Nga pikëpamja e Perëndisë - besimtari banon i sigurtë në Birin e Tij - për t'u mbrojtur gjersa të arrijë në parajsë shëndoshë e mirë. Mirëpo, meqë Zoti i ringjallur banon në besimtarët e vërtetë, familjet, miqtë dhe bashkëpuntorët e tyre do të njihen me cilësinë e jetës së re në Krishtin.

NUK KA ASGJË - asnjë rrethanë, asnjë vështirësi, asnjë provë që të mund të më prekë, as të kalojë tek unë pa kaluar së pari përmes Perëndisë dhe Krishtit.

Nëse ndodhë një gjë e tillë, atëherë ajo ka një qëllim të madh, të cilin unë mund të mos e kuptoj në çast. Dhe, meqenëse unë nuk pranoj të jem i frikësuar, ndërsa ngre sytë e mi drejt Zotit ato që ndodhin i pranoj si gjëra që vijnë nga froni i Perëndisë, dhe se ato kanë një qëllim të mirë për mua, kurrë një vuajtje nuk do të më shqetësojë, asnjë vështirësi nuk do të tronditë, asnjëra prej rrethanave nuk do të më shkaktojë shqetësim - sepse unë duhet të mbështetem me gëzim në atë është Zoti im. Kjo është fitorja e besimit. *Alan Redpath.*

Po të doni, përfytyroni një mashë në zjarr. Kur e shihni, mund të thoni: "Ja, masha është në zjarr." Kurse po ta vështroni më nga afër, do të vini re se masha është vetë e kuqe prush, aq sa do të mund të pohoni, "Ja, zjarri është në mashën". Ose, një shembull tjetër, përfytyroni një gotë të zhytur brenda në një kovë me ujë. Gota gjendet brenda ujit, por edhe uji gjendet brenda gotës. Kur rilindët, në fakt Shpirti i shenjtë ju "pagëzoi" (ju zhyti) brenda trupit të Krishtit. Bibla ju siguron se "jeta juaj është e fshehur me Krishtin në Perëndinë" (Kol 3,3). Po, sepse ju tashmë keni lindur në Krishtin. Ç'mrekulli! Gjithashtu, kur rilindët, jeta e Krishtit të ringjallur u bë realitet personal, sepse ju morët me ngadhënjim pushtetin e Shpirtit të shenjtë. Tani ju mund të gëzoheni se "Krishti është në ju, shpresa e lavdisë!" (Kol 1,27). Ngaqë keni rilindur, Krishti i ringjallur tani jeton në ju. Ç'mrekulli!

Tani le të shohim se çfarë thotë në të vërtetë Bibla për ndikimin çlirues të kësaj të vërtete të dyanshme - unë në Krishtin dhe Krishti në mua.

UNË NË KRISHTIN

"Vërtet, në një të vetmin Shpirt të shenjtë të gjithë jemi pagëzuar, për të qenë një trup i vetëm" (1 Kor 12,13).

Po, a nuk e dini se të gjithë sa jemi pagëzuar në Jezu Krishtin, jemi pagëzuar në vdekjen e Tij? Me anë të pagëzimit, pra, bashkë me Të, jemi varrosur në vdekje që, sikurse Krishti u ringjall në lavdinë e Atit prej të vdekurve, po ashtu edhe ne të jetojmë në jetën e re." (Rom 6, 3-4).

"Sepse ju keni vdekur dhe jeta juaj është e fshehur me Krishtin në Perëndinë." (Kol 3, 3)

Disa vjet më parë u njoha me një djalë të vogël që vuante nga leukemia. Që shtatë vjeç ai detyrohej të shkonte te mjeku për injeksion shpinor. Në njërën prej këtyre vizitave, mjeku e pyeti Agronin se çfarë e bënte që të mos qante, sikurse qanin djemtë dhe vajzat e tjera, kur gjilpëra shponte shpinën e tij. "Mos nuk ju dhemb?" e pyeti mjeku. "Oh, sigurisht se më dhemb", i ishte përgjigjur djali i vogël. "Por, doktor, ju nuk po e kuptoni se para se të më shpojë mua, gjilpërës i duhet të shkojë përmes dorës së Krishtit." Është mrekulli ta dini se tashmë jeni vërtetë në Krishtin. Ai është në gjendje të përballojë çdo gjë që prek dhe vë në provë jetën tuaj. Ky është besim!

Pikërisht ashtu siç pranuat Zotin Jezus me besim, po ashtu mund t'i përshtateni fare mirë kërkesës së Zotit Jezu Krishtit për të plotësuar çdo kërkesë të jetës. Me fjalë të tjera, veprimi fillestar i besimit tuaj ju hapi derën për t'iu përshtatur qëndrimit ndaj besimit. "Sikurse e pranuat Jezu Krishtin Zot, ashtu edhe vazhdoni të jetoni në Të" (Kol 2,6)

Problemet lindin atëherë kur ne përpiqemi të përballojmë vetë ngasjet dhe vështirësitë e jetës. Besimtari i ri do të konstatojë se me të gjitha forcat e tij ai nuk është në gjendje të bëjë një jetë të krishterë. Duke na paralajmëruar për këtë, Zoti Jezu Krisht, tha qartë: "Sepse pa mua s'mund të bëni asgjë" (Gjoni 15,5).
--

Megjithëse jeni rilindur, Perëndia nuk pret që ju ta imitoni jetën e Jezusit. Miliona të krishterë u zhgënjyën ndërsa orvateshin të bënin një veprim të tillë, gjithmonë pa sukses. Por Perëndia na tregon për kujdesin e mrekullueshëm që ai ka për jetën tonë të krishterë. Tashmë ne kemi vdekur në Krishtin, dhe si të tillë, jemi të vdekur ndaj tërë kërkesave dhe dënimit të Ligjit. Prandaj, si në të kaluarën, ashtu edhe tani dhe në të ardhmen, ne jemi të dështuar ndaj çdo shprese se me përpjekjet tona mund të përmbushim kërkesat e Ligjit. Po, ne jemi të vdekur (shpirtërisht) ndaj çdo shenjeje a gjurme vetëbesimi për të bërë me forcat tona një jetë të përshtatshme. Por, lavdi Perëndisë, ne jemi të gjallë madhërisht në saje të mbrojtjes, fuqidhënies dhe ringjalljes së Zotit Jezu Krisht.

Në të vërtetë, duke iu drejtuar marrëzisë së vetëpërpjekjes, apostulli Pal tha fjalë të qarta para besimtarëve në rajonin e Galatasve. Për të korrigjuar çalimin e tyre nga parimet e Perëndisë për një jetë të singertë besimtari, Pal i bëri një pyetje retorike të formuluar në mënyrë të tillë që vetvetiu do të çonte në një përgjigje të qartë:

"Vetëm kaq dua të di prej jush: a e morët Shpirtin e shenjtë në saje të veprave të Ligjit, apo pse e pranuat fenë? Po a kaq të marë jeni?! Filluat me Shpirtin e shenjtë e të mbaroni me trup?! (Gal 3,1-3)

Ata filluan pa dyshim një jetë të re në Krishtin - ashtu si ju, - nëpërmjet rrugës së besimit. Dhe vetëm me të njëjtin besim ata mund të "mbretërojnë në jetë nëpër një të vetmin - Jezu Krishtin" (Rom 5,17).

Në Galaci, gjallëria e besimit që varej nga Krishti ishte zëvendësuar çuditërisht nga shterpësia e përpjekjeve vetjake legaliste. Falë Perëndisë, nëse vazhdoni të jetoni sipas besimit që Perëndia ju dha, ju nuk do të përjetoni kurrë gjendjen e dëshpëruar që ekzistonte në Galaci.

KRISHTI NË MUA

"U kryqëzova bashkë me Krishtin; jetoj, por jo më unë, (por) në mua jeton Krishti" (Gal 2,20).

"E nëse Krishti është në ju, trupi është patjetër i vdekur për shkak të mëkatit, ndërsa Shpirti është jetë për shkak të drejtësisë. Nëse Shpirti i atij që e ringjalli nga të vdekurit Jezusin banon në ju, atëherë Ai që ringjalli Krishtin prej të vdekurve, do t'i japë jetë edhe trupit tuaj të vdekshëm me anë të Shpirtit të vet që banon në ju" (Rom 8,10-11).

"Këtyre Perëndia deshi t'ua njoftojë lavdinë e begatshme të këtij misteri në paganë: d.m.th: Krishti është ndër ju, shpresa e lavdisë" (Kol 1,27).

"...që Krishti të banojë në zemrat tuaja me anë të besimit" (Efes 3,17)

Ju mund ta shprehni besimin tuaj duke u mbështetur në ekzistencën e jetës së Krishtit brenda jush me fjalët: "Faleminderit, Zoti Jezus. Ti je gjithçka që unë nuk jam. Eja në zemrën time, o Zot, dhe bano në mua!" Realiteti mahnitës i jetës suaj të krishterë qëndron në faktin se Perëndia e ka kaluar përgjegjësinë tuaj të suksesit te dikush tjetër, te Zoti Jezu Krisht, që është i vetmi që largon tundimet dhe ofron mundësitë që do t'i hasni në rrugën tuaj. Ju mund të jeni "teolog" pa Krishtin, ju mund të bëheni "predikues" pa Krishtin, ju mund të bëheni dhe misionar pa Krishtin, por kurrë nuk është e mundur të bëheni "të krishterë", nëse Krishti nuk jeton në zemrën tuaj.

Meqenëse Jezusi është i vetmi Person që mund të bëjë një jetë vërtet të krishterë, ai banon me anë të Shpirtit të tij të shenjtë në zemrën tuaj. Tani Ai mund të bëjë për ju atë që ju kurrë nuk do të mund të bënit vetëm për veten tuaj. Ai që është i pastër është pastërtia juaj në këtë botë imoraliteti; Ai që është triumfues është ngadhënjimi juaj në këtë botë plot tundime; Ai që është dashuri është dashuria juaj në këtë botë egoiste. Në të vërtetë, Ai që është Ringjallja dhe Jeta, tani është jeta juaj e krishterë.

Kështu, pra, meqë ju me përlësi ia besuat Atij drejtimin e jetës suaj të vlefshme, Jezusi, që erdhi të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur"

(Luka 19,10), do të vazhdojë të kërkojë përmes jush dhe të shpëtojë njerëzit e humbur. Jeta bëhet vërtetë kuptimplotë kur besimtarët kuptojnë se çfarë do të bëjë Zoti për t'i shpëtuar të tjerët.

Mos harroni se - pavarësisht se Zoti Jezus u kthye në qiell - Ai sigurisht nuk është larguar nga ju. Para se të ndahej në këtë botë nga dishepujt, Ai u tha:

"Edhe pak e njerëzit e kësaj bote nuk do të më shohin më. Por ju do të më shihni dhe do të jetoni, sepse unë jetoj. Kur të vijë ajo ditë, do ta dini se unë jetoj në Atin tim, se ju jetoni në mua dhe unë në ju." (Gjoni 14,19-20)

Dhe tani ju mund të më pyesni: "Si mund të realizohen në jetën time të gjitha mundësitë që më dha Perëndia nëpërmjet Krishtit?" Kjo është pyetje me vend. Kjo pyetje njeh ndarjen e gjerë ndërmjet një besimi që është vetëm mendor, teorik dhe atij që është i përjetuar. Pyetja e bërë përfshin, gjithashtu, dëshirën tuaj të thellë për t'u mbështetur të një besim që vepron. Përgjigjja e thjeshtë është se jeta e Krishtit lirohet në jetën e besimtarit si pasojë e mirënjohjes së shprehur me lutje te Perëndia. Besimi i vërtetë gjithmonë thotë: "Faleminderit!" Për shembull, mënyra më e mirë me anë të së cilës ju mund të shprehni ruajtjen e besimit tuaj në Krishtin është që ta falënderoni atë për faktin se Ai do t'ju bëjë pikërisht atë çfarë ju doni në kohën që e dëshironi, "Dhe pa besim është e pamundur t'i pëlqehet Perëndisë" (Heb 11,6). Me qëllim që të realizohet dëshira juaj për t'i pëlqyer Atij, bëni një jetë besimtari që është vazhdimisht mirënjohës ndaj Zotit Jezus, për bollëkun që ju jep në të gjitha gjërat.

Kur Pjetri u shkroi të krishterëve që po persekutoheshin për shkak të besnikërisë së tyre ndaj Zotit Jezu Krisht, i këshilloi: "Adhuroni me shenjtëri në zemrat tuaja Krishtin Zot" (1 Pjetri 3,15). Këtu, pra, qëndron thelbi i sekretit të Perëndisë se si duhet të silleni ndaj persekutimit që mund t'ju bëhet për shkak të besimit tuaj. Të jeni të sigurtë se Jezusi është Zoti i jetës suaj.

Ndoshta ju kujtohet se një nga emrat e Perëndisë në Dhiatën e Vjetër është Adonai. Adonai do të thotë "Zot", me kuptimin e qenies së tij si "Zotëriu im".

Pjetri i përdori konceptin "Zot" si "Zotëriu im" kur shkruajti: "Adhuroni me shenjtëri në zemrat tuaja Krishtin Zot."

Meqë Zoti Jezus është Zotëriu i jetës suaj, ju do të gëzoni shoqërinë e tij të përhershme. Vetëm atëherë do të ndiheni vërtetë i lirë për t'ia besuar Atij kërkesat e përditshme dhe rrethanat e jetës suaj, ashtu siç u shpreh poeti George Matheson kur shkruajti:

Më bëj rob, o Zot,
Atëherë do të jem i lirë,
Më detyro të ulë shpatën time,
Dhe atëherë pushtues do të jem".

Ndryshe nga ideja popullore për lirinë, liria e vërtetë nuk gjendet në të drejtën time për të bërë çfarë të dua. Liria e vërtetë ndodhet në posedimin e fuqisë për të bërë atë që duhet, atë që është e drejtë. Kini parasysh fjalët e apostullit Pal, i cili tha: "Unë mund të përballoj gjithçka me anë të Krishtit që më forcon" (Filip. 4,13).

Gjatë rimëkëmbjes shpirtërore që ndodhi në Irlandën e Veriut në vitin 1859, mijëra njerëz besuan në Krishtin. Të kthyerit në fe shprehnin përkushtimin e tyre personal dhe serioz ndaj Krishtit duke kënduar himnin: "Zotimi i besimit". Aq shumë njerëz përjetuan asokohe shndërrimin nga fuqia e Zotit të ringjallur, saqë gjendja morale e vendit njohu një transformim të vërtetë.

Nënshkrimi i një dokumenti të tillë nuk sjell asnjë meritë, por ndoshta kësaj radhe do të jetë e dobishme që të qartësoni përgjigjen tuaj ndaj Perëndisë, duke nënshkruar dokumentin që do ta gjeni në fletën tjetër.

"Perëndia, burimi i paqes, që e nxori lart nga të vdekurit me anë të gjakut të besëlidhjes së amshuar, Bariun e madh të deleve - Zotin tonë, Jezusin - ju bëftë të aftë për çdo vepër të mirë që ta kryeni vullnetin e tij. Ai bëftë në ne atë që Atij i pëlqen, nëpër Jezu Krishtin, të cilit i qoftë lavdi në shekuj të shekujve. Amen." (Heb 13,20-21)

Zotimi im i besimit

Unë e pranoj Perëndinë, Atin të jetë Perëndia im

"Ju u kthyet nga idhujt të Perëndia, për t'i shërbyer Perëndisë së gjallë dhe të vërtetë". (1 Selanikasve 1,9)

Unë e pranoj Jezu Krishtin të jetë Zoti dhe Shpëtimtari im

"Perëndia e lartësoi në të djathtën e vet dhe e bëri princ dhe shpëtimtar... për t'i dhënë... pendimin dhe faljen e mëkateve." (Veprat 5,31)

Unë pranoj Shpirtin e shenjtë për të më mbushur me dashurinë e Perëndisë

"Dashuria e Perëndisë u ndikua në zemrat tona me anë të Shpirtit të shenjtë që na u dhurua". (Romakëve 5,5)

Unë pranoj të drejtohem nga Fjala e Perëndisë

"I gjithë Shkrimi është i frymëzuar nga Perëndia dhe është i dobishëm për mësim, bindje, ndreqje dhe për edukim me drejtësi, që njeriu i Perëndisë të jetë i përkryer, tërësisht i pajisur për çdo vepër të mirë" (2 Timoteut 3, 16-17).

Unë e konsideroj popullin e Perëndisë si popullin tim

"Populli yt do të jetë populli im. Perëndia yt do të jetë Perëndia im." (Ruta 1,16)

Unë ia kushtoj jetën time tërësisht Zotit tim

"Nëse jetojmë, jetojmë për Zotin, e nëse vdesim, vdesim për Zotin. Në qoftë se jetojmë e në qoftë se vdesim - jemi të Zotit". (Romakëve 14,7-8)

Unë e bëj këtë me bindje

"Zgjidhni ju sot se kujt doni t'i shërbeni... sa për mua e për shtëpinë time, ne do t'i shërbejme Zotit." (Joshua 24,15)

Dhe sinqerisht

"Sjellja jonë në botë ka qenë me shenjtëri dhe me çiltëri që vjen nga Perëndia e jo me dijeni njerëzore, por me hir të Perëndisë" (2 Korintasve 1,12)

Dhe lirisht

"Duke pasur një prift të shkëlqyeshëm në krye të Shtëpisë së Perëndisë, t'i afrohem me zemër të çiltër, me fe të plotë, me shpirt të pastruar." (Hebrenjve 10,21-22)

Dhe përgjithmonë

"Kush do të na ndajë nga dashuria e Krishtit? Vështirësia? Ngushtica? Salvimi? Uria? Zhveshtësia? Rreziku? Shpata?" (Romakëve 8,35)

NËNSHKRUAR:

DATA:

twre@twr.org

twralbania@gmail.com

www.ccim-media.com